

MINUNATELE CĂI
ȘI
CĂLĂUZIRI ALE LUI DUMNEZEU

POVESTIRI VECHI ȘI NOI DIN VIAȚĂ

Editat de Dr. E. Doenges, Darmstadt

I

Ediția a doua

Dillenburg
Editura fraților Doenges

Toate drepturile rezervate

Tipografia St. Johannis, Dinglingen (Baden)

PREFAȚĂ

Titlul pe care l-am ales pentru următoarea culegere de povestiri, nu vrea să spună că aceste căi și călăuziri despre care este vorba aici, ar fi toate mai minunate decât acelea pe care cititorul binevoitor poate le-a trăit deja în viața sa. Dar ele sunt oricum minunate, în mod deosebit și pentru că au ajutat inimile în cauză să ajungă la mântuire și pace. Ele au condus inimile la El, care Se numește: „**Minunat, sfetnic, Dumnezeu tare, Părintele veșnicilor, Domn al păcii**”.

De aceea editorul a adunat și aceste povestiri și istorioare, care, în mare parte, în decursul anilor au apărut deja în revista „Vestea bună a păcii” și în calendarul familial „Vestitorul păcii” și le-a reunit într-o cărticică ușor de mânuit. Nădejdea și rugăciunea lui sunt ca prin ele multe inimi să înțeleagă intenția binevoitoare a lui Dumnezeu în căile și călăuzirile Lui cu ele.

Dumnezeu, care ne-a iubit atât de mult încât a trimis la moarte și la judecată pentru noi pe singurul Său Fiu, privește zi și noapte în jos, la lumea căzută, plin de îndurare și îndelungă răbdare și nu lasă să fie nimeni care să nu-L cunoască. Pe fiecare vrea să-l conducă de la întuneric la lumină și de la moarte la viață și astfel să ne strămute din puterea lui Satan în preafericita Lui părtășie pentru timp și veșnicie. Multe căi și călăuziri, pe care lumii oarbe îi place să le numească „**întâmplări**”, El le folosește pentru a atrage atenția oamenilor rătăciți și pierduți, asupra Cuvântului Său veșnic și a vocii Sale desăvârșite; uneori sunt căi prietenoase, alteori amare, uneori sunt destine binevoitoare și alteori sunt grave. Ferice de inima care ia seama la ele și le înțelege!

Ah, multor încercați și apăsați le lipsește un interpret pentru a le face cunoscută, în zilele suferinței lor, intenția de îndurare a lui Dumnezeu, ca odinioară Elihu lui Iov. Să ascultăm ce spune Elihu: „Dumnezeu vorbește însă, când într-un fel, când într-altul, dar omul nu ia seama. El vorbește prin vise, prin vedenii de noapte, când oamenii sunt cufundați într-un somn adânc, când dorm în patul lor. Atunci El le dă înștiințări și le întipărește învățăturile Lui, ca să abată pe om de la rău și să-l ferească de mândrie, ca să-i ferească sufletul de groapă și viața de loviturile sabiei. Și prin durere este muștrat omul în culcușul lui, când o lupă necurmată îi frământă oasele. ... Dar dacă se găsește un înger mijlocitor pentru el, unul din miile acelea care vestesc omului calea pe care trebuie s-o urmeze, Dumnezeu Se îndură de el și zice îngerului: „Izbăvește-l, ca să nu se pogoare în groapă; am găsit un preț de răscumpărare pentru el!” (Iov 33)

Un astfel de înger mijlocitor al intențiilor binevoitoare ale lui Dumnezeu și al unei dovezi grăitoare asupra ispășirii pe care Dumnezeu a găsit-o și a adus-o în veșnica și desăvârșita jertfă a lui Isus Hristos, Fiul Său, ar vrea și această cărticică să fie pentru multe inimi și în mod deosebit pentru tine, iubite cititor; ea vrea să-ți arate cât de adevărate sunt cuvintele Domnului, care ne spune: „Gândurile Mele nu sunt gândurile voastre și căile voastre nu sunt căile Mele.” „Eu știu gândurile pe care le am cu privire la voi, gânduri de pace și nu de nenorocire.” Și mai departe cărticica vrea să arate cât de adevărate sunt cuvintele: „Pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară.” „Cine crede în Mine are viața veșnică.” (Ioan 6,37 și 47)

În acest volum sunt povestiri mai ales despre întoarcerea la Dumnezeu; povestiri care relatează cum sufletele au fost trezite prin minunatele căi și călăuziri ale lui Dumnezeu, din indiferența și somnul păcatului și conduse la părtășia cu Dumnezeu. Altădată sperăm să aducem o serie de povestiri care arată cum Dumnezeu a salvat deja, cu alte cuvinte, cum a ferit de rău pe unii creștini credincioși și i-a binecuvântat prin minunatele lui căi și călăuziri. Da, Dumnezeu vrea să ne salveze, să ne păzească, să ne binecuvânteze. „Faptele Lui sunt numai binecuvântare, mersul Lui este numai lumină.” Așa spune și psalmistul: „Gustați și vedeți ce bun este Domnul. Ferice de omul care se încrede în EL” –

Editorul

CUPRINSUL

Nr.	Pag.
1. Devenit liber în lanțuri.....	
2. Din viața lui Ludwig Richter.....	
3. Pace printr-o telegramă.....	
4. Întrebarea unui copil	
5. Atinsă de Cuvântul lui Dumnezeu	
-1 “Chiar dacă te-ai spăla cu silitră”	
-2 “Și a murit”	
-3 “Adevărat și cu totul vrednic de primit este cuvântul”	
-4 “Nu te bizui pe înțelepciunea ta!”	
6. Povestea unui căpitan.....	
7. Camera cu două paturi	
8. Lectura obligatorie a prefectului.....	
9. O eroare binecuvântată	
10. O aruncare fericită	
11. O acostare fericită	
12. Țarul și Psalmul	
13. „Credința lor în Hristos îi mântuiește!”	
14. Sticla spartă	
15. Medicamentul schimbat din greșeală	
16. Un anunț ciudat în ziar.....	
17. Un tânăr medicinist.....	
18. “Minunat”.....	
19. Mesajul „Momier”-ului.....	
20. Fiul rabinului.....	
21. De la moarte la viață.....	
22. După o lungă rătăcire în port.....	
23. Dumnezeu nu vrea moartea păcătosului	
24. Cel care-L tăgăduiește pe Dumnezeu.....	
-Băiețelul.....	
-Floarea.....	
25. Întâi trebuie să credem.....	
26. “Am venit la Isus așa cum eram”.....	
27. Cum a găsit o chinezoaică liniște în Isus Hristos.....	
28. Cum a devenit cineva preot și ostaș.....	
29. Eugene Reveilland	
30. Frâie în mâna lui Dumnezeu	

-----

1. DEVENIT LIBER ÎN LANȚURI

În anul 1825 un tânăr bogat și nobil din Rusia a fost acuzat că ar fi luat parte la o conspirație împotriva vieții împăratului Nicolae. A fost condamnat și aruncat în închisoarea din St. Petersburg. Din fire puțin iute la mânie și impetuos, nedreptatea care i s-a făcut i-a provocat în suflet adânci suferințe. Astfel că și-a petrecut prima noapte lungă de decembrie înjurând și bătătorind nervos podeaua, blestemând cu schimbul ba pe stăpânul țării sale, care poruncise închiderea sa, ba pe Stăpânul din cer, care o îngăduise. În cele din urmă s-a trântit epuizat pe o saltea de paie și a rămas zăcând ore întregi într-o durere mută. Astfel au trecut opt zile îngrozitoare. În seara zilei a noua l-a vizitat un venerabil și credincios predicator al închisorii, pentru a se ruga cu el și pentru el și să-l roage să accepte invitația Mântuitorului, care zice: “Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă.” (Matei 11,28) Singurul răspuns a fost un râs batjocoritor. Totuși, bătrânul domn i-a dat la plecare o Biblie, rugându-l insistent s-o citească. Abia se închisese ușa, când domnul W. a azvârlit Biblia într-un colț strigând: “Nu vreau să am nimic a face cu cartea unui Dumnezeu care îngăduie nedreptatea.” Astfel a rămas cartea sfântă zăcând zile întregi nebăgată în seamă. Timpul trecea greu; orele păreau zile și zilele – luni. Pentru a-și mai potoli nerăbdarea a luat Biblia și a deschis-o. Primul verset care i-a căzut sub ochi, a făcut o adâncă impresie asupra lui: “Cheamă-Mă în ziua necazului și Eu te voi izbăvi, iar tu Mă vei proslăvi!” (Psalmul 50.15) Dar când s-a rușinat că a fost atins de cuvintele citite în Biblie, a închis repede cartea. A doua zi a citit iar din ea și curând s-a mirat foarte tare de înțelepciunea pe care părea s-o conțină, după toate aparențele, și a sfârșit prin a fi atras așa de tare de ea, că abia aștepta lumina zilei, pentru a-și citi și studia Biblia. N-a mai durat mult până a început să-și recunoască starea inimii și să înțeleagă că inima lui și a oricărui om este “nespus de înșelătoare și deznădăjduit de rea”. (Ieremia 17,9) El simțea tot mai mult și mai mult că înaintea lui Dumnezeu este un păcătos, care ar merita o pedeapsă veșnică. În disperarea lui a căzut în genunchi și a strigat: “Salvează-mă, Dumnezeule, sau sunt pierdut! O, Doamne, spală-mă de păcatele mele! Șterge-le cu sângele lui Hristos! De dragul lui Isus, îndură-Te de mine, un sărman păcătos!” Rugăciunea lui a găsit ascultare. El a simțit că păcatele i-au fost iertate. Acum, în loc să cârtească împotriva nedreptății altora, era trist pentru propria lui bruschețe păcătoasă și medita la dragostea Mântuitorului. Își dorea să-l poată vedea iar pe predicatorul închisorii. Și ne putem închipui bucuria bunului bătrân, când intrând în celulă l-a văzut pe deținutul furios de altădată, șezând cu un chip liniștit și fericit, bucurându-se știind că acum Hristos era Domnul și Mântuitorul lui. “La început”, a zis domnul W. “am privit întemnițarea mea ca pe cea mai mare nenorocire, apoi am înțeles de ce a trebuit să ajung aici și am mulțumit lui Dumnezeu pentru lucrul acesta.” Începând de atunci, domnul W. a așteptat liniștit audierea sa și în curând a fost pronunțată condamnarea la moarte pentru el. A primit cu calm înștiințarea, apoi a scris următoarele scrisoare mătușii și surorii lui: “Veți fi văzut în ziare că am fost condamnat să fiu spânzurat în 15 februarie. Nu plângeți, ci bucurați-vă; căci prin harul lui Dumnezeu **nu mă mai tem** să mor. **Știu în cine cred**. Cea mai fericită clipă a unui creștin este ultima, căci atunci poate să intre în cer. Moartea este pentru el numai o trecere dintr-o lume plină de păcat și amărăciune – în cer, unde mântuitorul Domnului poate fi veșnic fericit. Acolo vreau să vă aștept, în țara binecuvântată, unde nu vor mai fi nici închisoare, nici suferință, nici păcat. Mi-aș dori să vă mai pot vedea o dată de partea aceasta a mormântului, dar pentru că nu se poate, renunț cu plăcere. Îmi curg lacrimile în timp ce scriu și totuși sunt fericit și plin de pace când îmi aduc aminte de minunatele făgăduințe care sunt date celui ce crede în Hristos. Această fericire îmi va aparține deja, atunci când veți primi aceste rânduri. Dumnezeu atotputernic - a Căruia apropiere o savurez acum deplin în celula mea și Care m-a eliberat în mijlocul lanțurilor mele – să vă mângâie și să rămână cu voi până la sfârșit.”

După ce predicatorul închisorii l-a părăsit, cu o seară înaintea zilei hotărâte, domnul W. a căzut în genunchi și și-a încredințat sufletul Mântuitorului, printr-o rugăciune serioasă și după aceea a dormit foarte liniștit câteva ore. Înainte de revărsatul zorilor a fost trezit de voci de pe

coridor și de pași care se apropiau de celula sa. “Vin devreme să mă ducă la spânzurătoare”, s-a gândit el. Inima a început să-I bată mai repede. Ușa celulei a fost deschisă și o statură înaltă, nobilă a pășit înăuntru, în care el l-a recunoscut imediat pe împărat. Tocmai fusese prins un alt bărbat care făcuse parte din aceeași conspirație și la care s-a găsit o scrisoare cu următorul conținut: “Noi am încercat tot ce a fost posibil să-l câștigăm pe W. de partea noastră, dar zadarnic; el a declarat că rămâne loial domnitorului său până la moarte.” Foaia a fost dusă de îndată la Nicolae, care acum a venit personal să-l elibereze. “Mai câteva ore” a zis împăratul, “și aș fi pierdut pe unul dintre cei mai buni ofițeri ai mei. Iertați-mi greșeala involuntară și primiți acum, ca o amintire a acestei zile, gradul de general și odată cu el și castelul S., unde, sper, veți petrece încă mulți ani fericiți!”

Începând de atunci, domnul W. a trăit ca un creștin adevărat. Cea mai mare bucurie a sa era să-i viziteze pe cei sărmani și obidiți și să le ducă mângâierea pe care el însuși a găsit-o în Evanghelie. El a construit în apropierea castelului său un spital mare, un locșor pentru cei fără prieteni; el mergea de la pat la pat, de la salon la salon, povestind tuturor despre dragostea lui Hristos și harul lui Dumnezeu în EL, care l-a salvat și pe el, nu numai din temniță, ci și de la moartea veșnică.

2. DIN VIAȚA LUI LUDWIG RICHTER

Renumitul pictor german Ludwig Richter ne împărtășește în cartea lui apărută de curând: “Amintiri din viața unui pictor german”, următoarea situație pe care a trăit-o în tinerețe, la Salzburg, în călătoria lui spre Roma în 1823: Într-o seară, pe vreme rea, ședeam într-o odăiță; dorința mea de a găsi un tovarăș de călătorie și toate căutările mele de a-l găsi au fost zadarnice și indispus din cauza aceasta, luasem hotărârea ca în dimineața următoare să plec singur. Atunci s-au auzit bătăi în ușă. După răspunsul meu „intră”, a pășit înăuntru un bărbat care putea avea aproape 50 de ani, o statură îndesată, lată, cu haine foarte curate, cu o față pe care erau înscrise fără înconjur destoinicia și firea cinstită. El a povestit că venea din Triest și se îndrepta spre Olanda, la nevastă și copil. Spunea că ar fi cârmaci pe o navă mică olandeză care suferise un naufragiu; și spre a dovedi cele spuse, a etalat mai multe certificate ale autorităților respective. Bărbatul avea ceva atrăgător în felul său ferm, liniștit și modest și astfel i-am dat cu plăcere câteva monede de 20 de creițari, ceea ce era mult, ținând cont de slaba mea casierie. A mulțumit, și-a adunat hârtiile, s-a uitat la mine cu o privire recunoscătoare, ca și când ar fi vrut și el să se manifeste amabil și a zis: „Am un drum lung de făcut, dar am un bun tovarăș de călătorie!” – „O, ce fericire!” am răspuns eu, cu sentimentul că mie îmi lipsește în mod dureros unul. „Cine este?” – „Este Dumnezeu și Domnul nostru Însuși, iar aici”, – a scos un mic Nou Testament din buzunarul de la piept – „aici am cuvintele Lui. Când vorbesc cu El, îmi răspunde de aici. Astfel călătoresc liniștit, tinere domn.” – A mulțumit încă o dată și a plecat. Dar pe mine m-a lovit discuția ca o săgeată și un ghimpe a rămas înfipt în inima mea de atunci. La Dumnezeu nu mă gândisem; El era pentru mine o putere îndepărtată, nedefinită, iar acest biet om vorbea despre El și-L vedea ca și cum l-ar fi cunoscut foarte bine, ca și cum ar fi avut cu El o relație vie, din care i s-a născut o îndrăzneală liniștită, o încredere voioasă. Mica sa comoară, cărticica de o valoare inexprimabilă, mie îmi era total străină; eu nu citisem niciodată Biblia.

Ce însemnătate nesfârșită a avut această mică întâmplare asupra evoluției vieții lăuntrice a lui Ludwig Richter, ne împărtășește pictorul însuși în cartea mai sus numită. El a fost condus de la moarte la viață prin nașterea din nou. Cuvântul lui Dumnezeu și Duhul Sfânt l-au atras la Isus. Și „dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi.” (2 Corinteni 5,17)

3. PACE PRINTR-O TELEGRAMĂ

Un tânăr telegrafist dintr-un orașel englezesc era preocupat de mântuirea sufletului său. Mesajul mântuirii și al păcii avea să-i parvină pe o cale neașteptată. Într-o dimineață, după ce toată noaptea a petrecut-o nedormind și meditănd asupra faptului că ar avea mare nevoie de un mântuitor, a plecat deosebit de întristat la serviciu. Strigătul vameșului: „Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul!” I-a țâșnit de mai multe ori din adâncul inimii pe buze. Vremea plăcută și prietenoasă, împrejurimile frumoase nu-l interesau azi, căci el avea nevoie de pacea lui Dumnezeu. Astfel a ajuns suspinând în biroul lui și curând semnalul l-a chemat la aparat. El a luat loc acolo și a lăsat telegrama anunțată să sosească. Era de la un anume ‚Herbert’ din Windermere, către ‚T.I.’ din Workworth și se spunea: „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii” „În care avem răscumpărarea, prin sângele Lui iertarea păcatelor, după bogățiile harului Său.”

O asemenea telegramă încă nu i-a trecut prin mână, iar în momentul acesta era pentru el ca un mesaj venit direct din cer. Așa a și acceptat mesajul și a găsit prin credința în Isus, Mielul lui Dumnezeu, liniște și pace în sângele Său.

Telegrama era adresată unei slujnice, care, într-o adâncă teamă sufletească s-a adresat fratelui ei Herbert, care i-a trimis cuvintele de mai sus, pe o cale neobișnuită. Și slujnica a găsit prin harul lui Dumnezeu liniște pentru sufletul ei, după aceste cuvinte. Astfel telegrama a condus două suflete la Isus, singurul Mântuitor.

Cuvintele telegrafiate mai sunt și azi cuvinte veșnice, adevăr veșnic și de aceea mai pot și azi să mântuiască și să facă fericite nu doar două, ci de zece mii de ori câte zece mii de suflete.

4. ÎNTREBAREA UNUI COPIL

„Îl iubești pe Isus?” așa a întrebat o fetiță mică, de cinci ani, pe nume Marta, pe un tânăr călător, alături de care ședea în poștalion. Marta era cel mai iubit copil, cu ochi albaștri și cu bucle blonde; ea ședea în poala mamei sale și ba cânta veselă, încet, pentru sine, ba se rezema de mama ei și era fericită. Călătorului îi plăcea copilul vesel foarte mult; el și-a scos briceagul sidefiu și i l-a dat micuței să se joace. Astfel timpul celor doi a trecut repede. În cele din urmă copilul a devenit gânditor; nu mai voia să se joace cu prietenul cel nou; iar când diligența a oprit și călătorilor li s-a spus să coboare, abia atunci și-a ațintit Marta ochii mari și albaștri asupra tânărului și l-a întrebat cu o voce drăgălașă: „Îl iubești pe Isus?” Călătorul s-a uitat mirat la copil, a deschis portiera, a mai privit încă o dată copilul și a coborât. S-a dus la han; dar întrebarea micuței: „Îl iubești pe Isus?” avea iar și iar ecou în inima lui. Mulți dintre prietenii lui s-au reunit la han ca să-i ureze bun venit, un prânz copios fusese pregătit pentru ei, se râdea, se glumea, totul era într-o agitație veselă – dar ce schimbat era el! Ce gol simțea în inimă în mijlocul plăcerii depline a acestor distracții și cât de dor îi era de acel copil drag! – Gilbert – așa se numea bărbatul, avea abia 23 de ani; era școlit, se distinsese deja ca scriitor, iar prietenii lui așteptau lucruri mari de la el; dar la întrebarea plină de însemnătate care i s-a pus azi, nu s-a gândit niciodată. Acum o aude în vinul scânteietor care spumegă în paharul lui, în zornăitul bilelor de biliard, în râsul vesel al prietenilor lui. Ea îl însoțea când mergea la culcare și stăruia chiar și în visele lui. În ziua următoare a însoțit o tânără doamnă într-o societate strălucitoare; dar cu toată eleganța hainelor și prospețimea grației prietenei sale, încă mai zărea chipul angelic al micuței Marta. Și înainte ca el însuși să-și dea seama, s-a desprins de pe buzele sale întrebarea: „Îl iubești pe Isus?” – „Ce vrei să spunei cu aceasta?” a întrebat tânăra fată mirată. – Când v-am văzut, mi-am adus aminte de o fetiță, care mi-a pus această întrebare ieri, în diligență.” – „Cine a băgat în capul copilului asemenea gânduri? Și ce ați răspuns?” – „Această întrebare a venit așa pe neașteptate, că nici n-am putut să răspund la ea.” – În seara aceea tânărul a participat prea puțin la distracție. Părea împrăștiat și jenat. Se șoptea: „Nu mai este același om ca înainte.” – Nu,

nu mai era același om ușuratic de mai înainte. Un copil mic a aruncat o piatră în apele nederanjate până acum ale sufletului său, iar mișcarea rezultată de aici trebuie să dăinuiască până în veșnicie. – Cu pași oboșiți și prăfuiți trecea un bărbat liniștit pe străzile unui oraș frumos. Când a ridicat odată gânditor ochii, a zărit la fereastra unei case de vază, silueta unei doamne care i se părea cunoscută. Dintr-odată omul părea foarte schimbat; a privit încă o dată în sus, spre fereastră, s-a oprit, a sunat clopoțelul de la intrare, iar după ce a fost anunțat, a fost condus în camera în care se afla doamna. – „Iertați-mă că am intrat”, a spus el. „Când v-am văzut, mi-a fost imposibil să trec pe lângă casă. Acum cinci ani am călătorit în diligență cu dumneavoastră și cu fetița dumneavoastră și n-am putut niciodată s-o uit. Vă mai amintiți de acea călătorie și de întrebarea pe care copilul dumneavoastră mi-a pus-o?” „Bineînțeles că-mi amintesc”, a răspuns doamna zâmbind, „căci întrebarea v-a încurcat foarte tare; micuța mea dragă pune astfel de întrebări aproape tuturor oamenilor cu care se întâlnea.” – „Nevinovatele ei trăsături mi-au pătruns adânc în inimă;” a spus tânărul bărbat cu o emoție profundă. „Niciodată n-o să uit privirea serioasă, solemnă cu care mi-a pus acea întrebare. Oare m-ar mai recunoaște? Probabil că nu; dar aş putea s-o văd, doamnă? Mi-e dor s-o strâng la inimă și să-i aud iar glasul **de care S-a folosit Dumnezeu ca să mă atragă la El.**” – De ce n-a observat tânărul mișcarea buzelor, expresia dureroasă din trăsăturile mamei? Cum de nu și-a dat seama că prietena sa părea absentă? – Deodată, când a încetat să mai vorbească, l-a cuprins o presimțire copleșitoare, dureroasă. Abia atunci a văzut ochii plini de lacrimi și hainele negre ale doamnei. „Doamnă, copilul – a - -?” „Este la Isus.” A fost răspunsul abia auzit. – Gilbert s-a prăbușit pe spate în scaunul în care ședea, tulburat și mut. O, cum îl doare că, fără să știe, a redeschis rana sângerândă din inima de mamă. – „O, ce trist este lucrul acesta!” a spus el după o pauză mai lungă, cu voce tremurândă. – Mama s-a ridicat și i-a făcut semn s-o urmeze. Ea l-a dus într-o cămăruță liniștită, unde erau cărțile preferate ale copilului, Biblia ei, premiile școlare și jucăriile. – „Aceasta este tot” a zis mama plângând „ce ne-a rămas aici jos, de la scumpa noastră Marta.” – „Nu, doamnă, nu este tot. Așa cum mă vedeți, eu am devenit prin copilul dumneavoastră un monument al harului dumnezeiesc. Înainte de ziua în care ea mi-a pus acea întrebare solemnă, duhul meu era plin de îndoieli și erori de tot felul. Da, mă îndoiam chiar de existența Creatorului oamenilor. Influența mea era mare, căci mulți oameni mă priveau ca pe călăuză și conducătorul lor. Cărarea mea mergea în jos și mai trăgeam și pe alții în pierzarea mea și aş fi fost pierdut pentru toată veșnicia, dacă fiica dumneavoastră nu mi-ar fi pus acea întrebare. Iar aceste lacrimi, stimată doamnă, să vă fie o garanție că micuța dumneavoastră a lăsat în urmă ceva mai prețios decât acele jucării.” – S-a oprit adânc mișcat. – Da, era așa cum spusese: el a ținut în mână sa inimile multora; dar tot sufletul său plin, calitățile lui excepționale nu mai erau destinate decât vestirii, după puteri, a prețiosului cuvânt despre mântuirea prin Domnul nostru Isus.

5. ATINSĂ DE CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU

5.1. „Chiar dacă te-ai spăla cu silitră”

O doamnă din B. a cumpărat o Biblie pentru a o dăruia unei rude. În lipsa unei ocazii de a trimite cadoul, Biblia a rămas mai mult timp în odaia servitoarei. Acolo a deschis-o într-o seară fata și ochii ei au căzut pe textul: „Chiar dacă te-ai spăla cu silitră, chiar dacă ai da cu multă sodă, nelegiuirea ta tot ar rămânea scrisă înaintea Mea, zice Domnul Dumnezeu.” (Ieremia 2,22)

Cititoarea a fost atinsă de cuvintele necunoscute și ciudate și a închis uluită cartea. Dar cuvintele au rămas agățate în sufletul ei și au preocupat-o chiar și toată ziua următoare. Seara a luat iar Biblia în mână și iată că ea s-a deschis tot în același loc, iar acele cuvinte grave erau tot acolo: „Chiar dacă te-ai spăla”. Acum s-a neliniștit și mai tare; i-au venit în minte păcatele săvârșite; ea a căutat și a găsit liniște în sângele lui Isus, singurul care poate să curețe toate păcatele.

5.2. „Și a murit”

În urmă cu mulți ani trăia în Londra un negustor care nu credea în inspirația Bibliei. De aceea nu se ducea nicăieri unde se vestea Cuvântul lui Dumnezeu, iar acasă îl lăsa să zacă nefolosit. Totuși, într-o zi l-a convins nepoata lui să meargă cu ea să asculte o predică. Dar spre mâhnirea ei, textul din ziua aceea era din capitolul 5 din Geneza. „De ce” și-a zis ea „a făcut Dumnezeu așa, ca predicatorul să alege tocmai astăzi un astfel de text, care conține numai numele și timpul cât au trăit bătrânii strămoși.” În drum spre casă, după predică, unchiul n-a făcut nici un comentariu. El părea chiar mai serios ca de obicei, ceea ce nu era de mirare, căci cu fiecare pas pe care îl făcea, auzea cuvintele: „**Și a murit**”.

Iar seara, când ședea în camera lui, cu fiecare bătaie a ceasului din turnul bisericii îi răsunau aceleași cuvinte în urechi: „**Și a murit**”. Iar când în dimineața următoare ședea la birou, au răsunat iar aceleași cuvinte „**Și a murit**” așa de puternic în sufletul lui, încât nu-și putea aduna gândurile și a făcut greșeli la cea mai simplă socoteală de adunare. „Nu” a strigat el, „nu-mi rămâne nimic altceva de făcut, decât să mai citesc o dată acest capitol.” Și a deschis Biblia neglijată atâția ani și a citit întregul capitol numit mai sus, în care apar de opt ori cuvintele „**Și a murit**”.

Aceste cuvinte au devenit pentru negustor cuvinte de trezire la viață.

El și-a zis: „acum, desigur, încă fac parte din numărul celor vii, dar și despre mine se va spune cândva „Și a murit”. Și Atunci? Da, ce va fi atunci când se va sfârși această viață? Unde voi ajunge?”

Aceste gânduri și altele asemănătoare îl presau și îi apăsau inima; dar n-a avut liniște, ci a căutat până l-a găsit pe Cel ce este Calea, Adevărul și Viața și Care a spus: „Cine crede în Mine nu va muri”, „Cine crede în Mine are viața veșnică”.

5.3. „Adevărat și cu totul vrednic de primit este cuvântul”

În vestitul palat de cristal din Londra, acea clădire uriașă de sticlă care este folosită la expozițiile industriale și de artă și chiar la marile adunări și festivități populare, se pare că renumitul predicator C.H. Spurgeon a vestit o dată Evanghelia, cu mai bine de 40 de ani în urmă. Spurgeon a acceptat invitația, dar s-a dus înainte până acolo ca să se convingă dacă vocea lui se poate auzi în toată acea sală imensă. Stând acolo, la tribună, a pronunțat cu voce foarte puternică prețiosul cuvânt din 1 Timotei 1,15, în palatul gol de sticlă: „Adevărat și cu totul vrednic de primit este cuvântul care zice: ‚Hristos Isus a venit în lume ca să mântuiască pe cei păcătoși.’”

De îndată ce a strigat aceste cuvinte, a fost convins că se poate face înțeleș în toată sala fără prea mari eforturi și a spus încă o dată aceleași cuvinte, dar mai încet și a plecat acasă.

Să fi trecut cam un sfert de veac de la acel eveniment, când fratele lui Spurgeon, care era tot predicator în Londra, a fost chemat la un meșteșugar care era pe moarte. „Sunteți pregătit să-L întâlnești pe Dumnezeu?” l-a întrebat el. „Mulțumesc lui Dumnezeu, da”, a răspuns muribundul și i-a povestit următoarele:

„Eu sunt de meserie tinichigiu. Acum mulți ani lucram în cupola palatului de cristal și nu mă gândeam la nimic decât la munca mea. Toată viața mea nu m-am interesat de Dumnezeu și nici n-am crezut în Dumnezeu, sau, oricum, că El S-ar interesa de mine, chiar dacă ar exista vreunul. Atunci, am auzit deodată o voce care parcă striga din cer: „Adevărat și cu totul vrednic de primit este cuvântul care zice: ‚Hristos Isus a venit în lume ca să mântuiască pe cei păcătoși.’” M-am oprit imediat din lucru. Apoi am auzit iar aceleași cuvinte. Dumnezeu, la care nu mă gândeam, m-a lovit cu aceste cuvinte ca și cu un ciocan și a zdrobit inima mea tare. Dumnezeu mi-a vorbit acolo și mi-a oferit mântuirea Sa prin Isus Hristos, Fiul Său. N-am avut de ales și am acceptat mântuirea și m-a mântuit pe mine, păcătosul, m-a salvat; și de atunci i-am slujit.

5.4. „Nu te bizui pe înțelepciunea ta!”

Un om învățat care nu credea nici în rai și nici în iad, ci își căuta fericirea în erudiția sa, avea o slujnică evlavioasă, pe care s-a supărat de multe ori din cauza cântatului ei, a rugăciunii și a citirii Bibliei. Când într-o zi a vrut s-o convingă de măreția duhului omenesc, cum acesta poate satisface pe deplin toate nevoile omului, n-a știut ce să răspundă până la urmă, decât cu cuvintele din Proverbe 3,5: „**Încrede-te în Domnul din toată inima ta și nu te bizui pe înțelepciunea ta!**” – Curând după aceea a citit biografia unui învățător al necredinței, cum acesta, când tocmai batjocorea credința unui prieten, a fost lovit de o țiglă și a rămas inconștient. O femeie care a văzut lucrul acesta a exclamat: „Bietul om! Încrede-te în Domnul din toată inima ta și nu te bizui pe înțelepciunea ta!” Când a citit aceste cuvinte, i-au venit în minte vorbele slujnicei lui.

După o vreme s-a dus să-și viziteze un cunoscut, dar nu l-a găsit. El a deschis o carte care zăcea acolo; era o Biblie și ochii i-au căzut iar pe textul din Proverbe 3,5: „**Încrede-te în Domnul din toată inima ta și nu te bizui pe înțelepciunea ta!**” Speriat și-a zis sieși: „De trei ori mi s-au spus aceleași cuvinte. Într-adevăr, aceasta este chemarea lui Dumnezeu. Da, recunosc glasul Tău și nebunia și păcatul meu. O, Tu, Dumnezeule sfânt, iartă-l pe nebunul care Te-a sfidat!” – Începând de atunci a căutat îndurare prin rugăciune și stăruință, iar Domnul l-a ascultat.

6. POVESTEA UNUI CĂPITAN

„Eram”, povestea un căpitan englez unuia dintre prietenii mei, „în drum spre casă, din America spre Anglia. În timp ce ne apropiam de localitatea de destinație, ne-a surprins pe neașteptate o furtună puternică, ce a mână corabia spre o proeminență stâncoasă a coastei scoțiene. Cu toate că moartea și pierirea ne priveau țință în față, eu am rămas totuși nemișcat și priveam fără teamă lucrul cel mai rău în ochi; căci inima mea era așa de tare ca stânca de care ne apropiam. Furtuna a făcut pagube din ce în ce mai mari corăbiei mele, și am sfârșit prin a fi aruncați pe un colț de stâncă. După ce am pus în siguranță câteva lucruri de valoare și documentele corăbiei, am părăsit corabia și am încercat să ajungem la mal cu ajutorul bărcii, ceea ce am reușit cu bine atât eu cât și o mare parte a echipajului. Țărmlul era stâncos și pustiu și nu se vedea nicio locuință omenească. Am parcurs o bucată considerabilă de drum pentru a găsi un acoperiș și am ajuns până la urmă la o fermă, unde am povestit istoria nenorocirii mele. Arendașul cumsecade și nevasta lui mi-au urat bun venit și au făcut tot ce le-a stat în putință să mă facă să mă simt bine și chiar mi-au oferit adăpost până voi primi vești de la proprietarul vasului. Cu toate că eram foarte obosit și epuizat, m-a interesat totuși conversația prietenoasă și spirituală a noilor mei prieteni într-atât, încât timpul mi-a trecut pe neobservate și repede. După o masă simplă dar bine-venită, toți au făcut pregătiri să se ducă să se odihnească. Dar înainte de a se petrece acest lucru, toată familia, chiar și slujitorii, s-au adunat în cameră pentru vecernie, iar respectabilul arendaș s-a întors spre mine și a zis: „Domnule căpitan, mi-am făcut obicei ca înainte de a merge la culcare să citesc un capitol din Biblie, iar apoi, împreună cu ai mei să plec genunchii înaintea lui Dumnezeu, în rugăciune. Prin providența lui Dumnezeu sunteți oaspetele nostru și sper că nu aveți nimic împotriva să vă uniți cu noi în aceasta, mai ales că aveți motive deosebite să-I mulțumiți lui Dumnezeu că v-a ocrotit în furtună.”

I-am răspuns că prefer să aștept în timp ce el își onorează obligațiile religioase; totuși am adăugat că în privința chestiunilor religioase nu obișnuiesc să-mi fac griji. Un suspin adânc a fost singurul răspuns al arendașului, în timp ce deschidea Cuvântul lui Dumnezeu. Acest suspin

liniștit a adus un sentiment nou în pieptul meu. După ce a citit, a închis cartea și toată familia a îngenuncheat pentru rugăciune. Un conflict al sentimentelor mele, dacă să îngenunchez sau să rămân pe locul meu, s-a sfârșit prin a urma exemplul celorlalți și am îngenuncheat și eu. Arendașul s-a rugat cu ardoare lui Dumnezeu pentru binefacerile zilelor trecute. Aceasta, mi-am zis eu, a fost drept și echitabil; totuși, n-a stăruit asupra acestui lucru. După ce i-a pomenit pe toți cei din familie, pe nume, înaintea lui Dumnezeu, a stăruit cu expresii impresionante pentru sărmanul marinar care a găsit adăpost sub acoperișul lui. Pentru că descoperise în decursul discuției noastre anterioare că eram un om orb spiritual și neîntors la Dumnezeu, a prezentat toată situația mea în fața tronului îndurării. Mă simțeam ca și când ar fi citit în ochii mei toate tainele inimii mele. S-a rugat solemn și fierbinte pentru salvarea sufletului meu și i-a mulțumit lui Dumnezeu în modul cel mai mișcător pentru ocrotirea mea de scufundare, de furtună și de valuri. Când ne-am ridicat de pe genunchi, mi-am privit mirat gazda, întrebându-mă ce la mișcat atât, încât să stăruiască așa de solemn pentru un străin și pe ce cale a putut descoperi oare starea păcătoasă a vieții și inimii mele.

Am fost bucuros să mă pot retrage acum în dormitorul care fusese pregătit pentru mine, pentru a-mi asculta șuvoiul de gânduri care mă năpădiseră. Mă plimbam prin cameră dus-întors și cu cât meditam mai mult la rugăciunea fermierului, cu atât mi se tulburau mai mult sentimentele. Începeam să înțeleg că păcatele vieții noastre trebuie să atragă după ele consecințe mai îngrozitoare decât mi-am imaginat eu vreodată înainte. În timp ce eu eram într-o stare de mare neliniște în privința păcatelor și a întregii mele vieți de mai înainte, am observat o carte care zăcea pe masă. Am deschis-o cu intenția să citesc din ea, ca să scap de gândurile serioase și să mi se facă somn mai repede. Când am deschis-o am observat că era o Biblie și ochii mi-au rămas agățați de un text din proorocul Ieremia, care suna astfel: „Este bunătatea Domnului că nu suntem nimiciți de tot, pentru că îndurările lui nu se sfârșesc.” Aceleași cuvinte au fost folosite de arendaș în rugăciunea lui și au făcut o impresie deosebită asupra mea și m-au făcut să simt cât de mult ar fi trebuit să-I mulțumesc lui Dumnezeu că m-a ferit de o moarte subită în păcatele mele. Am citit mai departe și am uitat de oboseala trupului, până mi s-a stins lumânarea. Atunci am îngenuncheat în fața patului și pentru prima dată în viață am înțeles că eram un mare păcătos și datornic în lumina lui Dumnezeu. În marea mea nevoie m-am adresat Lui, Celui care nu vrea moartea păcătosului și am stăruit înaintea Lui pentru îndurare; iar Dumnezeu care este bogat în îndurare, a ascultat rugămintea inimii mele frânte. Înainte de a veni timpul să părăsesc casa gazdei mele ospitaliere și creștine, am putut să cred și să mă bucur conștient de a fi fost adus la Dumnezeu, al Cărui har m-a luminat și m-a salvat prin Isus Hristos, Fiul Său. Puteam acum, împăcat cu Dumnezeu, să-L numesc „Ava, Tată!” Dumnezeu a permis mării și furtunii să-mi sfârșească corabia, spre a-mi arăta și mie, căpitanului, că și eu, în lăuntru meu eram un biet naufragiat, o ‚epavă’; dar apoi El m-a tras la Isus și m-a salvat. În El am găsit un adăpost desăvârșit și El a fost Domnul și Mântuitorul meu.”

7. CAMERA CU DOUĂ PATURI

Domnul W. a studiat teologia la renumita universitate Oxford. Dar studiul nu l-a monopolizat în mod serios. Aspectul exterior și manierele păreau a fi tot ceea ce dorea să-și însușească aici. După terminarea perioadei de studiu și după ce și-a dat examenele, a obținut prin intermediul unei rude cu vază, un post într-o comunitate destul de mare din Anglia. S-a căsătorit. Averele sale și a soției sale i-au permis să se aranjeze foarte distins și să ducă o viață bună. De personalul din casă și de comunitate s-a ocupat prea puțin; pe săracii din localitate nu-i vizita, cu toate că, la nevoie, le trimitea ajutor. Odată a trebuit domnul nostru preot să facă o scurtă călătorie pentru probleme bisericesti, în care trebuia să fie însoțit de căpitanul Arnold, un prieten din tinerețe, care de puțin timp era membru în biserica lui. Drumul lor i-a condus spre seară într-un mic târg, unde se gândeau să înnopteze. Au tras la hanul cel mai bun pe care l-au putut găsi. După cină l-

au rugat pe hangiu să le repartizeze două camere. Hangiul, care nu era obișnuit să găzduiască oaspeți așa distinși, s-a scuzat mult, căci nu mai avea liberă decât o cameră cu două paturi. „O cameră cu două paturi!” a strigat preotul; „Renunț la ea.” „Dragul meu W.”, a replicat căpitanul după o scurtă tăcere, „știi cum putem rezolva problema. La artilerie am avut parte de cazări nocturne mult mai rele decât a noastră de azi. O pernă și o pătură sunt tot ce îmi trebuie. Cu ele mă așez în acest fotoliu și voi dormi foarte bine. În felul acesta ai camera cu două paturi numai pentru tine.” Dar W. era mult prea bine educat și politicos ca să accepte această propunere. „Nu fac așa ceva, dragul meu Arnold”, a replicat el; „vom împărți camera și ne vom descurca așa cum se poate.” Așa că preotul s-a grăbit să ajungă la culcare și după câteva clipe era deja în pat. Căpitanul a avut nevoie de ceva mai mult timp până să ajungă în pat. *S-a ivit o anumită problemă, la care nu s-a gândit înainte. Era obișnuit ca înainte de a merge la culcare, să citească un capitol din Biblie și prin rugăciune să se încredințeze pe sine și pe ai săi în paza lui Dumnezeu, Tatăl său. Dacă renunță azi la lucrul acesta, îl va muștra conștiința; dar dacă îl va face, s-ar putea ca prietenul său să-l acuze de aroganță fariseică.* Dar lupta lui n-a durat mult; el s-a hotărât să urmeze îndemnul conștiinței și să lase în seama lui Dumnezeu urmările faptei lui. Așa că și-a luat credinciosul său tovarăș de drum, Noul Testament, și a citit din el un capitol, cu seriozitate și evlavie. Apoi a îngenuncheat, a recunoscut smerit unde a greșit în timpul zilei, a mulțumit lui Dumnezeu, Tatăl său, în Numele lui Isus pentru binecuvântările pe care le savurase în ziua aceea și L-a rugat pentru sine și pentru ai săi de acasă, pentru ocrotirea Lui plină de har din timpul nopții. Apoi s-a dus și el la culcare.

Ce tare s-a mirat în dimineața următoare când, la trezire nu și-a mai găsit prietenul în cameră. S-a îmbrăcat în grabă și după ce L-a rugat pe Dumnezeu pentru harul Său, pentru ziua care începea, a coborât în sala de mese, unde, spre mirarea sa, l-a găsit pe domnul părinte plimbându-se dus-întors, cu pași mari, într-o agitație vizibilă. La întrebarea căpitanului „cum a dormit?” a strigat: „Să dorm? Cine poate dormi când tu citești și te rogi cu voce tare toată noaptea?” Și iar a făcut ture dus-întors cu pași mari, în timp ce căpitanul îl asigură cât de rău îi pare că i-a stricat odihna nopții; dar că el nu și-a dat seama că a rămas atât de mult treaz. Dar domnul W. nu voia să-i audă scuzele. „Eu sunt la fel de bun ca tine”, a zis el, „chiar dacă nu fac atâta caz de religie. Dar să lăsăm acestea.”

Căpitanul Arnold a înțeles că acum nu era momentul potrivit să vorbească cu prietenul său un cuvânt înțelept, serios și și-a propus să-i îndure cu răbdare toanele proaste.

În ziua a doua a călătoriei lor, căpitanul n-a scos mult timp nici un cuvânt. Era mâhnit. O lipsă de loialitate reprobabilă l-a reținut până acum, să aibă cu tovarășul lui de călătorie o discuție clară, hotărâtă despre mântuirea sufletului său. Astfel că acum a început o discuție în această direcție. Dar prietenul său părea să asculte fără tragere de inimă cuvintele lui serioase. El și-a acoperit ochii cu mâna. Dar ce bucurie l-a cuprins pe căpitanul Arnold, când a văzut câteva lacrimi curgând pe obrajii preotului! Ele erau semnul sigur că sămânța Cuvântului a găsit un pământ bun. Dar el n-a lăsat să se vadă că a observat emoția.

Se gândeau că noaptea care se apropia în curând, s-o petreacă iar la acel han la care găzduiseră la venire. Când au intrat, preotul a întrebat imediat de camera cu două paturi. Când a aflat că este liberă, s-a întors spre căpitan cu întrebarea: dacă el este de acord cu camera aceea. „Desigur”, a răspuns acesta, „dacă ție nu-ți este incomod să dormi cu mine. Eu sunt foarte de acord cu alegerea ta.”

Când cei doi bărbați au rămas singuri, tânărul preot a zis prietenului său: „Tu te vei ruga iar pentru tine și pentru ai tăi; dar n-ai vrea s-o faci și pentru mine?” Bucuros și în același timp mirat la culme, domnul Arnold abia a putut să scoată un cuvânt la început, dar apoi și-a exprimat foarte mișcat bucuria în privința acestei schimbări. Apoi au îngenuncheat amândoi, iar ofițerul evlavios a stărui înaintea lui Dumnezeu pentru binecuvântările Sale veșnice pentru prietenul său și încă cu o încredere pe care numai credința dumnezeiască o dă. După acestea s-au culcat, dar nu pentru a dormi, căci tânărul teolog părea să aibă o sete nepotolită pentru cunoașterea adevărului. El a început: „O, spune-mi, dragă prietene, ce este nașterea din nou?” Niciodată n-a existat un

învățător mai binecuvântat și un elev mai atent decât au fost în acea noapte căpitanul Arnold și preotul W. Ceea ce pe vremuri i s-au părut preotului învățături enervante și seci și ceea ce a considerat cu desăvârșire de neînțeleș și inutil, acestea luminau acum înaintea lui ca o lumină strălucitoare, care cercetează inima, conștiința și sufletul și le umple cu viață, mântuire și pace.

În ziua următoare prietenii au plecat acasă. Însoțit de căpitanul Arnold, preotul W. a intrat în locuința lui. Cu o gingășie niciodată văzută înainte, el și-a îmbrățișat soția și pe micuții lui. În cursul zilei a spus: „Dragă soție, în seara aceasta să ținem slujbă acasă. Doamna W. și-a privit soțul cu drag, dar tristă. „Dragă H.”, a zis ea, „la toate nedreptățile noastre doar n-o să adăugăm și păcatul ipocriziei!” „Nu, draga mea”, a replicat el, „te asigur că slujba noastră de acasă va fi un serviciu divin neipocrit. Eu voi citi un text din Sfânta Scriptură, iar iubitul nostru prieten, aici de față, căpitanul Arnold se va ruga cu noi și pentru noi.”

Apoi, proaspătul convertit i-a împărtășit soției în scurte cuvinte, ce schimbare s-a petrecut cu el în timpul călătoriei și cum se poate lăuda acum cu harul lui Dumnezeu. Apoi a fost chemat repede slujitorul. „Johann”, a spus stăpânul său, „du-te în camera mea și adu Biblia.” „Biblia?” a replicat bătrânul slujitor la această cerere. „Ah, da, despre caii și câinii mei am vorbit de multe ori cu tine, dar nu și despre Biblie. Totuși, adu-mi acum această carte mult neglijată. Au fost chemați și ceilalți slujitori. Ei au intrat cu convingerea că domnul lor avea să le facă vreo muștrare serioasă. Dar niciodată nu s-au simțit mai bine ca acum, când au fost rugați prietenos să ia loc. Apoi domnul părinte a citit cu voce solemnă un text din Cuvântul lui Dumnezeu. Căpitanul s-a rugat cu cuvinte simple, iar seara au petrecut-o în discuți cum, din păcate, până acum n-au fost auzite sub acoperișul mării case parohiale, dar care au bucurat foarte mult inima lui Dumnezeu. Era vineri seara. Duminică trebuia să predice. El a recitat una după alta predicile pe care le-a ținut odinioară și a trebuit să strige: „Toate acestea nu valorează nimic; sunt cuvinte goale, moarte. Oare am dat până acum sufletelor o astfel de hrană? Ah, i-am lăsat să piară într-un mod mizerabil. Dar de acum înainte sper să nu-L mai întristez pe Dumnezeul meu și n-am să mai las să meargă la pierzare sufletele pe care mi le-a încredințat El.

Dar pentru că nu știa cum să-și pregătească predica în mod corect, n-a mai făcut-o deloc și a hotărât să se scuze în fața ascultătorilor, deoarece călătoria i-a scurtat timpul de pregătire. A venit duminica. În biserică a citit un text din Cuvântul lui Dumnezeu și încă pe un ton atât de solemn și plin de pricepere, că ascultătorii lui nu-și puteam aminti să-l fi auzit vreodată citind așa. Toată ființa lui era atât de schimbată, că nu le venea să-și creadă ochilor și urechilor. După ce domnul W. a terminat de citit, le-a spus cât de rău îi pare că n-a putut să pregătească o predică; apoi le-a povestit cu vorbe nemeșteșugite ce schimbare s-a petrecut în el și pe ce căi a mers Dumnezeu cu el pentru a-l converti. El s-a acuzat singur de a fi trăit în mijlocul lor ca un lup îmbrăcat în haine de oaie; dar de acum vrea să fie, cu ajutorul lui Dumnezeu, un credincios slujitor al Evangheliei, pentru că el însuși a învățat acum să cunoască puterea și prețiozitatea Cuvântului lui Dumnezeu și a avut parte el însuși de mântuirea sufletului său. De acum încolo vrea să-i hrănească cu adevărata pâine a vieții.

Apoi L-a vestit, fără pregătire – pe Hristos și în felul acesta a ținut, fără să-și dea seama, predica din cauza căreia a vrut să se scuze. Copleșit de minunatul har al lui Dumnezeu, a încheiat cu lacrimi. Îndată s-au adunat credincioșii în jurul lui, ca să aducă lui Dumnezeu mulțumire și slavă. Încă și acum este bucuros în slujba pe care Dumnezeu i-a încredințat-o de atunci. În timp ce culegea pentru sine și pentru alții roadele dulci ale Evangheliei, Îi mulțumea lui Dumnezeu pentru ziua în care a fost nevoit să doarmă în aceeași cameră cu dragul lui prieten și l-a auzit citind Cuvântul lui Dumnezeu și rugându-se dintr-o inimă credincioasă în Numele lui Isus.

8. LECTURA OBLIGATORIE A PREFECTULUI

Adolf Monod, un cunoscut și credincios slujitor al Evangheliei în prima jumătate a secolului trecut, a predicat odată ca musafir într-o biserică din Lion despre textul „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică”. El a vorbit dintr-o inimă consecventă despre acest dar mare și minunat, despre veșnicul Fiul al lui Dumnezeu și Fiul omului. La sfârșit, Monod a anunțat adunării emoționate o nouă predică, în care va arăta cum în acest Fiul al lui Dumnezeu și numai în El trebuie căutate și găsite salvarea și viața veșnică. Printre ascultătorii mirați, care nu auziseră niciodată asemenea lucruri, erau și unii membri foarte influenți ai comunității, care s-au necăjit că predicatorul a vorbit numai despre Isus. I-au dat de știre să nu țină predica anunțată în biserica lor, altfel îl vor reclama prefectului de stat. Dar Monod și-a ținut predica, neluând acestea în seamă.

După aceea împotrivorii Evangheliei au înaintat plângerea cu care amenințaseră. Prefectul de stat, un bărbat de religie catolică, nobil, contele Gasparin, nu era un prieten al predicilor, nu în mod deosebit al acelor la care trebuia să se aștepte din partea respectatului Monod și a prietenilor lui. Dar, fie că i-a plăcut, fie că nu, s-a văzut nevoit să citească cele două predici ale lui Monod, pe care l-a pus pe acesta să i le trimită. El a fixat o seară pentru această lectură neplăcută; iar soția lui s-a oferit într-un mod drăgăstos să-i citească ea predicile, ca munca să-i fie mai puțin obositoare. Așa au făcut: contesa a citit, iar prefectul a ascultat. Dar ce era aceasta? Ce lucruri minunate auzeau? Ce fel de cuvinte erau acestea care le mișcau conștiința și inima? Ei au ascultat cuvintele lui Dumnezeu și Domnul le-a deschis inimile. Au citit pagină cu pagină. Prima predică s-a terminat; au început-o pe a doua. Nu și-au dat seama cum a trecut seara. Ceea ce la început fusese o datorie, a devenit o chestiune de inimă și o necesitate dumnezeiască. Iar în acea noapte contele și contesa Gasparin au găsit amândoi pe Mântuitorul și au fost aduși de la moartea spirituală la viața dumnezeiască. (Ioan 5,24)

Ca prefect de stat, contele Gasparin era obligat să-i interzică predicatorului Monod continuarea slujirii în bisericile din Lion, dar el personal și soția sa deveniseră creștini vii, fericiți și bucuroși. Dumnezeu a adus și alți membri ai acestei familii la viață. Fiul lor, mai târziu binecunoscutul conte Agenor de Gasparin era foarte talentat chiar ca evanghelist și mult timp a trecut drept unul dintre cei mai activi și credincioși martori ai Domnului și al Evangheliei Sale din Franța și Elveția.

9. O EROARE BINECUVÂNTATĂ

Într-o zi, pe când cunoscutul evanghelist elvețian Felix Neff se plimba pe străzile din Lausanne, i s-a părut că vede la o oarecare depărtare pe un domn pe care îl cunoștea, cu care mai vorbise de câteva ori despre mântuirea sufletului său. El și-a grăbit pașii, iar când l-a ajuns, l-a bătut pe umăr cu cuvintele: „Care este starea sufletului dumneavoastră, prietene?” Cel abordat s-a întors și atunci domnul Neff a realizat că s-a înșelat și că s-a adresat unei persoane cu totul străine; s-a scuzat și a mers mai departe.

După vreo trei-patru ani a trecut un domn N. pe la evanghelistul nostru, ca să-i spună că-i datorează multe mulțumiri pentru bunătatea lui. Domnul Neff nu l-a recunoscut pe vizitator și i-a cerut să se explice. „Nu-l mai cunoașteți pe domnul pe care l-ați abordat în plină stradă cu cuvintele: ‚Care este starea sufletului dumneavoastră, prietene?’ Acest domn sunt eu. Întrebarea dumneavoastră a fost ca un ghimpe în conștiința mea și m-a pus serios pe gânduri. N-am mai putut să scap de ea. Dar astăzi pot să vă spun că starea sufletului meu este bună. Eu am dus la Isus vina păcatului meu și am recunoscut-o, iar El mi-a acoperit-o și mi-a ispășit-o cu sângele Său.”

Tot așa, iubite cititor, cineva pune azi mâna pe umărul tău și te întreabă: ‚Care este starea sufletului tău?’

10. O ARUNCARE FERICITĂ

Când în acea memorabilă zi de 1 martie 1871 germanii au intrat în Paris, multe familii franțuzești au părăsit orașul și țara. Printre emigranți era și o domnișoară gingașă, care s-a îndreptat spre Anglia și curând a găsit într-o distinsă casă londoneză un post de guvernantă. Capul acelei familii englezești a povestit scriitorului următoarele:

„Noi am cunoscut în domnișoara X. o creștină serioasă, o credincioasă și bine-instruită urmașă a Domnului Isus. Nu ne-am așteptat la așa ceva. Era catolică și fusese educată într-o mănăstire pariziană. Acolo a ajuns, într-un mod minunat, în posesia unui Nou Testament.

Cum însăși domnișoara X. ne-a mărturisit, ca elevă fusese o fată foarte vioaie, sălbatică și de multe ori a trebuit să fie avertizată și muștrată. Într-o zi s-a dovedit iar a fi foarte zburdalnică. Una dintre călugărițe, care era învățătoarea ei, așa s-a enervat pe ea, că i-a poruncit domnișoarei X. să iasă din încăpere și a mai și aruncat după ea cu o carte. Domnișoara X. s-a aplecat și a ridicat cartea care fusese aruncată după ea prin deschizătura ușii și a luat-o în camera ei. Acolo a deschis-o și a citit din ea. Era un Nou Testament. Ea a început să citească din cartea care îi era cu totul străină și i s-a părut minunată; a captivat-o. Cum nimeni n-a întrebat de carte, ea a rămas în camera ei și domnișoara a tot citit și a tot citit din ea, până când Dumnezeu i-a deschis ochii și inima și a condus-o de la întuneric la lumină și de la moarte la viață. Astfel s-a născut din nou și a devenit un copil al lui Dumnezeu. Influența pe care domnișoarei X. a avut-o ca educatoare asupra fiicei noastre, ca urmare a caracterului ei creștin de bună calitate, i-a adus binecuvântări statornice. Doi ani a stat domnișoara X. la noi, din păcate cam tot timpul bolnavă de o suferință cardiacă incurabilă. După cei doi ani, Domnul și Mântuitorul ei a luat-o la El. Cu toate durerile mari pe care le avea, nădejdea ei vie în Hristos a rămas luminoasă în sufletul ei; bucuroasă și plină de dor, sigură de mântuirea ei, a plecat acasă, la Isus, Domnul ei.

Cum a ajuns Noul Testament în acea mănăstire, nu se poate spune. Dar se pare că a fost unul dintre exemplarele care au fost împărțite vizitatorilor cu ocazia mării expoziții mondiale din Paris, în anul 1867.

*

*

*

Acum câțiva ani am citit despre o fericită aruncare asemănătoare cu un Nou Testament. Un comerciant de Biblii oferea spre vânzare Biblii și Noi Testamente în Boehmen, în tren. Un preot roman i-a cumpărat mai multe exemplare, dar nu din dragoste pentru Cuvântul lui Dumnezeu, ci pentru a le îndepărta, căci le-a aruncat una după alta prin geamul deschis al vagonului, așa cum a aflat comerciantul mai târziu de un la alt călător.

După ani și ani, comerciantul nostru călătorea iar pe acea rută, în Boehmen, dar de data aceasta pe jos. La unul dintre cantoanele căii ferate a găsit un cantonier citind dintr-un Nou Testament. Comerciantul a vorbit cu omul și a găsit în el un creștin viu. El a povestit comerciantului de Biblii, la întrebarea acestuia: ‚de când citește și iubește Cuvântul lui Dumnezeu?’, că această carte, altădată total necunoscută lui, a găsit-o într-o zi pe linia ferată. De atunci a citit zilnic din ea, la început numai ca să treacă timpul. Curând și-a dat seama că el trebuie să fi găsit nu o carte creștinească obișnuită, ci Însuși Cuvântul lui Dumnezeu. Ea i-a pătruns în inimă și în conștiință, i-a arătat păcatele lui și pedeapsa lui Dumnezeu pentru ele, dar și salvarea lui Dumnezeu prin Fiul Său. A crezut foarte sigur că Dumnezeu a ispășit și vina lui prin moartea jertfitoare a lui Hristos, că la iertat pentru totdeauna și că este și el salvat.

Omul cu Biblii ascultase mulțumind din inimă lui Dumnezeu, apoi a cerut Noul Testament ca să-l privească mai îndeaproape. După titlu și după perioada în care a fost găsită cartea,

comerciantul a putut deduce să era unul dintre Testamentele pe care acum câțiva ani preotul în ura lui le-a aruncat din tren. Și în acest caz a fost o aruncare nepotrivită, condamnată, dar fericită.

*

*

*

Și despre o a treia aruncare cu un Nou Testament am aflat cu ceva timp în urmă.

Nu de mult, un caporal al trupelor italiene „Bersaglieri”, care îi plăceau așa de mult împăratului nostru Wilhelm al II-lea, traversa curtea spitalului militar din Roma, când a zburat printr-o fereastră deschisă și l-a lovit în umăr un obiect tare. Favero, așa se numea caporalul, a crezut că o piatră l-a lovit, dar era o cărțică neagră și anume, un Nou Testament, pe care una din „surorile milostive” din spital l-a tras de sub perna unui soldat grav bolnav și l-a azvârlit pe fereastră, într-o „mânie sfântă” împotriva acelei „cărți eretice”. – Favero a ridicat cartea, a luat-o cu el, a citit-o și inima lui a fost adânc mișcată de conținutul ei. Pe coperta cărții erau trecute ora și locul unde Capellini, un devotat evanghelist ținea ore biblice. Trezit, caporalul dornic de mântuire s-a dus acolo și a găsit pace cu Dumnezeu. Începând de atunci a devenit pentru mulți dintre colegii lui o călăuză spre Isus. Chiar și tatăl său, căruia i-a trimis mai multe texte și scrisori, a fost condus de el la Domnul și Mântuitorul.

11. O ACOSTARE FERICITĂ

La mult, mult timp după ce în Japonia n-a mai putut să ajungă și să lucreze nici un misionar creștin, în anul 1859 s-au stabilit iar în această împărăție câțiva mesageri ai lui Isus Hristos. Erau primii care veneau iar în secolul nostru. Dar le-a fost interzis să învețe și să predice; și nici un japonez încă nu avea voie pe atunci să adere în mod deschis la creștinism, sub amenințarea pedepsei cu moartea. Abia din 1872 s-a deschis Japonia pentru Evanghelie, când ea a putut fi predicată nestingherit.

Dar încă înainte ca primii misionari să ajungă în Japonia în anul 1859, existau acolo pe ascuns de câțiva ani, niște japonezi care credeau în Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, ca Mântuitor al lor. Dumnezeu a condus nemijlocit pe acești păgâni, prin Cuvântul Său, la Isus. Iar aceasta s-a petrecut astfel:

Într-o zi un japonez distins, care ocupa o funcție de stat, era în călătorie la Golful Jedo. Cu puțin timp înainte un vas american sau englezesc părăsise portul și se putea vedea plutind pe mare, foarte aproape de țărm, un obiect mic, negru. Funcționarul de stat a trimis un însoțitor să ia obiectul și să i-l aducă. După ce i-a fost adus, a văzut că era o carte pe care n-o putea citi. De la comercianții olandezi a aflat că ar fi un Nou Testament englezesc, despre care mulți cred că ar fi Cuvântul singurului Dumnezeu viu și adevărat. Acești negustori l-au mai informat că acea carte fusese tradusă în dialectul Shanghai. Japonezul și-a făcut rost îndată de un exemplar din acea traducere a Noului Testament și a început a-l citi cu râvnă, împreună cu alți cinci sau șase oameni de la Curte.

Viața și lucrarea Domnului Isus au mișcat așa de puternic inima înaltului demnitar, cum nimic altceva nu făcuse lucrul acesta mai înainte. El a exclamat: „N-am auzit și n-am avut niciodată habar despre o asemenea persoană.” Împreună cu el au mai fost încă doi oameni mișcați de Cuvântul lui Dumnezeu. Prin Duhul Sfânt au ajuns să fie neliniștiți în privința păcatelor lor înaintea lui Dumnezeu și atrași la Isus Hristos, Mântuitorul lumii. În El au găsit: lumină, viață, mântuire și pace.

Când mai târziu au venit misionarii, li s-au adresat lor pentru învățătură; în acea țară idolatră ei au fost o încurajare pentru misionari, ca să lucreze cu nădejde pentru singurul Dumnezeu adevărat și pentru Isus Hristos, pe care El ni l-a trimis ca Salvator.

12. ȚARUL ȘI PSALMUL

Când a venit la putere Alexandru I, împăratul Rusiei, existau doar puține Biblii în cea mare împărăție; mai ales că acolo stăpâna o mare indiferență față de religie. Odată, când s-a eliberat un post important în biserică, împăratul l-a numit în acel post pe favoritul lui, principele Alexander Galitzin. Acesta a vrut întâi să refuze, din cauza ignoranței sale totale în privința lucrurilor bisericești, dar împăratul n-a considerat motivul ca fiind important și Galitzin a trebuit să preia postul. La prima sa convorbire cu venerabilul arhiepiscop Platoff, el l-a rugat pe acesta să-i indice o carte din care să poată învăța dogmele religioase creștine. Arhiepiscopul s-a mirat de recunoașterea benevolă a ignoranței principelui, i-a recomandat Biblia ca fiind singura carte care îi poate oferi o concepție corectă asupra creștinismului.

„Atunci trebuie să rămân în ignoranța mea; Biblia nu pot s-o citesc.” a fost răspunsul lui.

Dar arhiepiscopul și-a susținut cele spuse. Principele Galitzin a tăcut; totuși, cuvintele lui Platoff îi veneau în minte din când în când și curând după aceea și-a cumpărat în taină o Biblie, din care a citit cu râvnă. Urmărilor n-au putut rămâne ascunse și chiar dacă nu era cunoscut ca un „cititor al Bibliei”, viața lui schimbată a provocat totuși multă vâlvă și batjocură.

Când în 1812 a ajuns la Petersburg vestea intrării lui Napoleon în Moscova, toți locuitorii au fost cuprinși de panică. Toți și-au împachetat lucrurile de preț și s-au pregătit să fugă în grabă; căci era de așteptat în curând cucerirea capitalei de către francezi. Împăratul însuși dorea să meargă în fruntea trupelor sale împotriva inamicului. Numai Galitzin n-a făcut pregătiri de plecare. El tocmai își renova palatul și nu afișa nici cea mai mică îngrijorare. Împăratul a fost informat de lucrul acesta și i s-a sugerat că principele ar fi un trădător și că ar putea să fie înțeles cu dușmanul. Împăratul l-a chemat pe principe și l-a întrebat: „Ce faci? Ce înseamnă aceasta? Toată lumea se pregătește să fugă, iar tu îți renovezi palatul?” Principele a răspuns: „Aici mă simt așa de sigur, ca în locul cel mai adăpostit. Domnul este adăpostul meu.” „De unde ai încrederea aceasta? Ce te face s-o ai?”, a întrebat împăratul.

Majestate”, a răspuns Galitzin, care de mult ar fi vrut deja să depună o mărturie în fața împăratului despre Domnul Isus, „eu simt această încredere în inima mea și o găsesc în această carte dumnezeiască.” Zicând acestea a scos din buzunar o Biblie mică, o carte pe care împăratul încă n-o văzuse niciodată. Acesta a întins mâna s-o ia și atunci cartea a căzut la pământ ca din întâmplare și a rămas acolo deschisă. Principele a ridicat cartea, a privit pagina deschisă și a zis:

„Majestate, îmi îngăduiți să citesc textul de unde tocmai s-a deschis cartea?” Era psalmul 91. (Cititorul binevoitor să-și deschidă Biblia și să-l citească în întregime!) „O, dacă ar vrea Majestatea Voastră să caute **acest** minunat loc de adăpost!”, a zis principele după ce i-a citit tot Psalmul. Împăratul era surprins și uimit de aceste minunate cuvinte. Trupele sale tocmai plecau din oraș iar el trebuia, potrivit unei datinii străvechi, să se mai ducă o dată la biserica principală, înainte de părăsirea capitalei. Când a intrat, predicatorul Curții tocmai citea, spre marea mirare a împăratului, tot Psalmul 91. După terminarea slujbei l-a chemat pe predicatorul Curții și l-a întrebat dacă principele Galitzin vorbise cu el mai înainte și îi indicase Psalmul 91. Dar acesta nu primise nicio recomandare din partea principelui.

Apoi țarul s-a grăbit să-și ajungă trupele din urmă; iar seara târziu, după o călătorie foarte obositoare, l-a chemat pe preotul militar, ca să-i citească în cortul lui ceva din Biblie, din această carte minunată. Acesta a luat Biblia și după ce a deschis-o și a răsfoit-o puțin, a început să citească: „Cel ce stă sub ocrotirea Celui Prea Înalt și se odihnește la umbra Celui Atotputernic”. Deci era din nou Psalmul 91. „Stop!” a strigat împăratul; „cine v-a spus să citiți acest Psalm?”

„Nimeni decât Dumnezeu”, a răspuns cel întrebat. „L-am rugat să-mi dea pentru Majestatea Voastră cuvântul cel mai potrivit; și atunci mi-a venit în minte acest Psalm.”

Împăratul era vizibil afectat și profund mișcat; el a simțit că Dumnezeu vorbește acolo cu el; și de aceea a ascultat dornic Cuvântul Său. În acea seară s-a hotărât ca începând de atunci să citească în fiecare dimineață și în fiecare seară câte un capitol din Biblie. Și așa a și făcut, până la sfârșitul vieții lui.

Groznicul sfârșit al campaniei lui Napoleon este cunoscut: Moscova a fost prefăcută în cenușă de către locuitorii ei; din mândra armată franceză 125000 de oameni au fost uciși, 123000 au murit de foame, boli și frig, 190000 au căzut prizonieri. „Ce sfârșit prin hotărârea lui Dumnezeu!” am putea spune și în acest caz.

Impresiile pe care Psalmul le-a făcut asupra țarului n-au fost trecătoare; ele i-au întors cu adevărat inima la Dumnezeu. Cuvântul lui Dumnezeu a fost de atunci însoțitorul lui zilnic, îndrumătorul său spre mântuire și bucurie.

Chiar mărturisirile țarului față de niște simpli lucrători ai Domnului,¹ cu care împreună a plecat de mai multe ori genunchii în rugăciune, ca și abolirea datorită lui a asupririi creștinilor în împărăția sa și înainte de toate viața sa schimbată, au făcut cunoscut că și el a fost născut din nou prin sămânța nepieritoare a Cuvântului lui Dumnezeu.

Ca și principele Galitzin, care după aceea a părăsit Petersburgul și postul lui înalt, pentru a propovădui Evanghelia în ținuturi îndepărtate și întunecate, tot așa și împăratul Alexandru a găsit viața veșnică prin citirea Cuvântului lui Dumnezeu.

13. „CREDINȚA LOR ÎN HRISTOS I-A MÂNTUIT!”

Am fost încă foarte tânără atunci când m-am măritat cu un căpitan englez, un bărbat atât de frumos și de capabil, cu un caracter curat și nobil, cum foarte rar vreunul a călcat pe o navă. M-am agățat de el cu cea mai profundă dragoste.

Cu toate acestea, el era protestant, iar eu romano-catolică; și astfel eu îmi doream în tăcere ca el să se convertească la „singura credință mântuitoare a Bisericii mamă”, pentru care aveam pe atunci convingeri religioase; dar Dumnezeu mi-a deschis de atunci ochii și mi-a arătat ce înseamnă înaintea Lui singura credință mântuitoare și convertirea și că pe ambele nici nu le posed și ni nu le cunosc. Dar Dumnezeu a găsit că este necesar să mă treacă printr-o încercare plină de durere pentru cunoașterea mântuirii; mi-am pierdut soțul iubit pe mare. Astfel am ajuns să fiu o tânără văduvă singură cu un gol în inimă, pe care nimic nu-l putea umple; chiar dacă ochii îmi erau uscați de lacrimi, inima mea plângea mereu. Îmi pierdusem lumina vieții, singurul lucru prețios în care sufletul meu găsisese desfătare. Pierdusem totul.

Dar mai era încă ceva, că de la moartea scumpului meu soț, seriozitatea veșniciei îmi stătea pe suflet și sufeream nespus la gândul că el trebuia să fi fost pierdut pe vecie, pentru că a murit „în afara bisericii”, deci ca eretic. O, când mă gândeam la veșnicia nesfârșită și că soțul meu era pierdut, pentru totdeauna pierdut, atunci durerea și teama pentru el erau aproape prea mult pentru mine. Plângeam, mă rugam, posteam, făceam bine, dar sufletul meu nu găsea odihnă. Apoi mi-a venit într-o noapte gândul: „Oare **toți** ereticii sunt pierduți?”

Trebuia să am certitudine. A doua zi m-am sculat devreme și am mers la spovedanie. În necazul meu i-am zis preotului de la spovedanie: „Nu mai pot avea în inima mea încredințarea că toți sărmanii eretici sunt pierduți. Este totuși așa?” Dar ce ușurată am răsuflat când spre mirarea și încântarea mea el mi-a spus: „Nu, **credința lor în Hristos îi mântuiește!**”

Am fugit repede acasă, nespus de fericită, iar cuvintele „**Credința lor în Hristos îi mântuiește**” îmi răsunau într-una în suflet. În nădejdea că soțul meu totuși va fi avut această credință, am găsit treptat liniște în privința mântuirii sufletului său. Dar ce a fost, cum a fost? Eu însămi am fost din acea zi, de când am auzit acele cuvinte, neliniștită în legătură cu mântuirea propriului meu suflet și nu mai puteam găsi liniște nicăieri și în nimic. În această mare spaimă sufletească am visat odată că-L văd pe Mântuitorul stând pe un munte foarte înalt; mi-ar fi plăcut să-L îmbrățișez, dar nu puteam și plângeam. Atunci El S-a apropiat de mine și L-am auzit, așa

---

¹ Este vorba despre cei doi membri ai „Societatea prietenilor” sau „Quaker” din Anglia: Wilhelm Allen și Stephan Grellet, care erau misionari în Rusia.

am visat, spunând cuvintele: „Du-te acolo; și acolo vei auzi cuvinte prin care vei fi mântuită.” Mi s-a părut, de asemenea, în vis, că Domnul îmi arăta o casă, în care am văzut de multe ori intrând niște oameni. „Nu, Doamne”, am spus eu, „căci sunt eretici!” Atunci Domnul m-a părăsit; era întuneric și m-am trezit.

Ce să fac? Toată ziua n-am avut liniște. Cât despre vis, cu toate că, într-adevăr, mântuirea mea nu se baza pe el, ci numai pe Isus Hristos și prețioasa Lui lucrare de la Golgota, prea era plin de viață; trebuia să mă duc; Domnul dorea lucrul acesta. S-a făcut seară și am văzut de la fereastra mea, grăbindu-se liniștiți spre adunare doi oameni de rând, pe care îi văzusem adesea intrând în disprețuita lor sală de adunare. M-am sculat și i-am urmat în ulița îngustă; un mare sacrificiu pentru sărmana mea inimă mândră și rebelă.

În fața ușii m-am oprit și am ascultat; cineva se ruga. Apoi s-a făcut liniște, iar eu am apăsat clanța și am intrat în liniște. Acolo, la masă, stătea un om înalt, cu o înfățișare venerabilă și începuse să citească. Atunci când am intrat eu, a ridicat privirea, m-a văzut, apoi a citit mai departe: „**care-ți va spune cuvinte prin care vei fi mântuit**”. (Faptele Apostolilor 11,14)

Acum eram ferm convinsă că Dumnezeu mă adusese aici și ascultam ce avea să-mi spună. Vorbitorul a început și a arătat din Cuvântul lui Dumnezeu, că omul, indiferent dacă este lumesc sau religios, este stricat și **pierdut**. El trebuie să fie salvat de urgență, dacă nu vrea să fie pierdut pe veci.

Toate aceste lucruri erau noi pentru mine; dar sentimentul adânc al vinovăției și stricăciunii din sufletul meu a trebuit să confirme deplin cele auzite. Apoi vorbitorul a arătat din Cuvântul lui Dumnezeu lucrarea pe care Dumnezeu a înfăptuit-o în Preaiubitul Său Fiu, pentru păcătoși; arăta că Hristos a murit pentru păcatele noastre, după Scripturi și că a înviat, după Scripturi. În continuare am auzit că un biet păcătos nu este îndreptățit înaintea lui Dumnezeu prin rugăciuni și fapte bune, ci prin credința în jertfa deplin valabilă a lui Hristos și că cel credincios este adus la inima lui Dumnezeu, în calitate de copil iubit.

O, ce cuvinte pentru inima mea îngrijorată, pentru conștiința mea sângerândă și în căutarea liniștii. Domnul mi-a dăruit încă în aceeași seară pace prin scumpa Lui Evanghelie; de atunci sufletul meu se veselește în Dumnezeu, Mântuitorul meu. Da, cuvintele sunt adevărate: „Credința lor în Hristos îi mântuiește!” - dar numai credința **vie** în Hristos cel **viu**, care a murit și a înviat.

14. STICLA SPARTĂ

Când eram tânăr, eram asistent într-o spițerie și de multe ori trebuia să mă scol noaptea ca să pregătesc medicamente pentru bolnavi. Dacă lucrul acesta se petrecea de mai multe ori într-o noapte, eram foarte indignat, căci în tinerețe se doarme cu plăcere. Și așa a fost într-o noapte. De trei ori a trebuit să cobor în bucătărie, unde se preparau medicamentele. Apoi a sunat a patra oară. N-aveam încotro; trebuia să prepar picăturile prescrise, băiatului care venise de peste deal cu o rețetă pentru mama lui bolnavă. Dar abia parcursese acesta o bucată de drum spre casă, când mi-am dat seama că în adormirea și nemulțumirea mea luasem o sticlă care nu trebuia și îi dădusem băiatului otravă, o otravă mortală.

O, ce îngrozitor! Ce să fac? Am fugit la ușă: dar afară era întuneric beznă și o liniște totală. În ce direcție a luat-o tânărul necunoscut? Nu știam. Ca zăpăcit și aproape disperat am urcat înapoi în camera mea.

Plin de teamă am exclamat: „Nu se petrec minuni în zilele noastre!” – și totuși doream ca Dumnezeu să îngăduie una, dacă s-ar putea, ca să mă păzească de nenorocirea îngrozitoare de a omorî un om prin neglijență. Mă **rugam**, mă rugam în cea mai adâncă spaimă sufletească; atunci a sunat clopoțelul pentru a cincea oară; când am coborât și am deschis, stătea în fața mea același tânăr, dar tremurând și palid, cu sticla spartă!

„Ah”, s-a bâlbâit el, „nu vă supărați că mai vin o dată. Am căzut pe drum și am spart sticla. Este așa de întuneric afară! Vă rog, mai dați-mi încă o dată picăturile! Sărmana mea mamă este așa de bolnavă!”

O, cu ce bucurie l-am întâmpinat pe tânăr! Aș fi vrut să-l îmbrățișez și să-l sărut. Și cu câtă plăcere i-am dat încă o dată medicamentul, dar de data aceasta așa cum trebuie.

Dar n-a fost aceasta o minune a milostivirii și o minune spre mântuirea mea? Căci în acea noapte a fost un punct crucial în viața mea.

15. MEDICAMENTUL SCHIMBAT DIN GREȘALĂ

„Este gata medicamentul?”

„Pentru Schulze?”

„Da, desigur, trebuia să-l ridic acum o jumătate de oră.”

„Așa, poftiți, costă o marcă și șaiszeci de pfenigi.” –

După această scurtă convorbire și după efectuarea plății, ucenicul a înmânat medicamentul cerut la ghișeu la farmacia orașelului S. din Hessen, curierului care s-a îndepărtat grăbit, căci se apropia amurgul zilelor scurte de iarnă, iar el trebuia să ajungă până în satul care era la o depărtare de o oră de mers. –

După o jumătate de oră – între timp se întunecase – s-a anunțat iar cineva la ghișeu. O fată venise tot ca să ridice un medicament.

„Pentru cine?” a întrebat ucenicul.

„Pentru Schulze” a venit răspunsul. După o scurtă trecere în revistă a medicamentelor de pe masă, gata preparate, ucenicul a găsit iar medicamentul cerut și i l-a predat fetei, care s-a grăbit să spună ‚bună seara’. –

Totuși, după cinci minute ea a adus sticla înapoi, cu observația că n-ar fi medicamentul care trebuie.

„Dar v-am dat medicamentul pentru Schulze” a replicat tânărul bărbat fără nicio bănuială. –

„Da, dar aici scrie că este pentru copilul lui Schulze, iar eu am cerut pentru văduva Schulze”, a răspuns fata.

Ucenicul a asigurat-o că nu mai este niciun alt medicament pentru Schulze acolo, deci acela trebuie să fie neapărat cel care trebuie.

Tânăra fată a dus această informație stăpânei ei, dar după câteva minute era iar la ghișeu și a reluat pe un ton hotărât că medicamentul nu putea fi cel corect, căci acesta era de înghițit, pe când doamna Schulze primește injecții de morfină, pe care le-a primit deja de mai multe ori.

Acum, asistentul care era în camera alăturată, a început să fie atent la incident și a venit în farmacie. El era suferind, iar după prepararea rețetelor se făcuse comod pe canapea.

Câteva întrebări i-au fost de ajuns pentru a se lămuri că era vorba de o confuzie din cauza repetării aceluiași nume. Și încă ce confuzie! –

Medicamentul înmânat primului curier fusese morfina injectabilă cerută acum pentru văduva Schulze, iar cel pentru copilul bolnav cu același nume rămăsese acolo. –

Din fața tânărului bărbat dispăruse orice picătură de sânge; a trebuit să se țină bine de masă ca să nu cadă. Cu o limpezime îngrozitoare au trecut prin fața sufletului său toate urmările cumplite ale acestei greșeli nefericite. –

Dacă i s-a dat copilului bolnav din morfină, acesta era pierdut fără putință de salvare; înainte ca vreun ajutor medical sau vreun antidot să fi ajuns la fața locului, era prea târziu, mult prea târziu. - - - Iar vina, responsabilitatea nu cădea în seama ucenicului, ci a lui; el, ca asistent, în absența patronului care zăbovea la vânatoare, a lăsat ca ucenicul neexperimentat să se ocupe în special de livrarea medicamentelor. Să ai distrugerea unei vieți pe conștiință, să ruinezi bunul nume al farmaciei pentru mulți ani de acum înainte, să arunci două familii într-o nenorocire nespuse de mare, împreună cu patronul, pe care apasă aceeași responsabilitate, acuzat de omor

prin neglijență, târât în fața justiției, condamnat, dus la închisoare, - toate aceste imagini îngrozitoare i-au străbătut lăuntrul, ca lumina pătrunzătoare a fulgerului, care în întunericul nopții, brusc și înspăimântând, luminează ca în lumina zilei toate obiectele din jur, apoi iar le aruncă în întuneric.

Ce să facă?

Satul în care locuiau părinții copilului bolnav era la o depărtare de o oră și era o noapte întunecoasă, iar el nu cunoștea niciun drum, nici măcar direcția, iar ucenicul știa la fel de puțin. Abia o chemase pe soția patronului și după o scurtă istorisire a cazului, a întreat pe femeia speriată de moarte de drumul spre sat, când a apărut în farmacie însuși farmacistul, domnul S., întorcându-se de la vânătoare. –

Ascultarea veștii despre îngrozitorul eveniment, scoaterea și azvârlirea puștii, târârea ucenicului cu sine și năpustirea lor în noaptea întunecoasă de ianuarie, au fost toate o acțiune de câteva secunde. –

Pașii celor care se îndepărtau în grabă s-au stins repede pe asfaltul străzii. Tânărul a mai ascultat o vreme, apoi s-a lăsat liniștea. – Era singur. –

Dar să-l lăsăm să-și povestească el însuși în continuare următoarele experiențe trăite, după propria lui împărtășire:

„Nu mai auzeam decât ticăitul pendulului și propria mea respirație grea. M-a cuprins teama ca și când un pumn de fier cu o putere uriașă ar fi apucat ceva de mine și ar fi vrut să-l distrugă și gânduri rele ale disperării s-au strecurat în inima mea, ca niște scânteii mici, albastre, care încep să ardă lacome, cu vâlvătăi înalte combustibilul uscat. M-am trântit pe canapea și zăceam acolo cu ochii închiși, ca și când aș fi putut să acopăr primejdia amenințătoare, dar liniștea mea exterioară făcea un contrast ciudat cu furtuna turbată din mine. Să nu fie posibil chiar nici un fel de ajutor? Mi-am amintit că am citit un caz asemănător, unde salvarea a fost adusă prin aceea că trimisul un copil, a spart pe drum recipientul, iar copilul plângând l-a salvat pe farmacist din marea spaimă și l-a păzit de disperare ca un trimis al cerului. Oare va fi și în acest caz o fericită întâmplare? - **Întâmplare?** O, tu, cuvântule gol și sărman! - Cum poate un disperat să se agațe așa de tine? –

În asemenea clipe de teamă, de neputință absolută, lăsat pradă neajutorării totale, se trezește în orice om, chiar și în cel mai îndepărtat de Dumnezeu, conștientizarea mai mult sau mai puțin limpede a faptului că aici numai de **sus** poate veni ajutorul, că aici numai **Unul** poate să înlăture nenorocirea, că aici numai Dumnezeu mai poate să ajute. Dar o va face? În rest n-ai nevoie de El. Puțin îți pasă de El. Da, tu prețuiești ceea ce oamenii văd la tine și gândesc despre tine, dar ochiul Lui atotvăzător și omniprezent te interesează prea puțin când este vorba de gândurile și faptele tale. El să asculte **acum**, El, de al Cărui glas de avertizare tu de atâtea ori n-ai ascultat? – Asemenea îndoieli îmi răscoleau inima, făcându-mi teama și nesiguranța cu atât mai mari. Trebuia să închid ochii, căci o sudoare rece îmi apăruse pe frunte.

Atunci, deodată, o mână mi s-a așezat ușor pe umăr. Am deschis ochii încurcat. Era soția patronului, doamna S., care intrase încet.

Abia am îndrăznit să-mi ridic ochii spre ea – ce tare a fost și ea lovită de această nenorocire, fericirea familiei ei, existența ei, onoarea ei erau în joc – dar tonul vocii cu care mi-a vorbit era departe de cel al unui reproș. În ochii ei luceau lacrimi, iar pe față avea o expresie de resemnare și noblețe, care a pătruns în inima mea ca un ajutor de sus, ca o rază de speranță. „V-ați rugat deja, domnule G.?” m-a întreat pe un ton prietenos și în timp ce eu tăceam a pus în fața mea o carte mică, neagră, ținând degetul pe un text; apoi a citit cu voce emoționată: „Cheamă-Mă în ziua necazului și Eu te voi izbăvi, iar tu Mă vei proslăvi!” „Așa”, a spus ea, „acum mergeți în camera dumneavoastră și faceți ce vă va spune Dumnezeu. – Vreți să faceți lucrul acesta?”

„Voi încerca”, am răspuns cu un suspin adânc. –

Unde era obiecția mea, unde era logica cu care adesea, altădată o înfruntam pe această nobilă doamnă când Îl mărturisea pe Domnul, a Cărui ucenică era și mărturisea despre Cuvântul Său, a cărui putere dătătoare de viață o experimentase în inima ei? Și nu doar cu vorbe a depus

mărturie, ci mult mai mult în comportamentul ei, în toată ființa ei, care a fost animată și încălzită prin El, încât a umplut casa ca de lumina soarelui și oricine ajungea în contact direct cu ea era atras fără voie. Da, ea și-a lăsat lumina să lumineze, iar această lumină n-a putut să nu aibă influență asupra inimilor și conștiințelor celor din jurul ei. Mergeam în mod automat spre cămăruța mea și trebuia să mă rog, chiar voiam să mă rog. Eram în întuneric, singur de tot.

Singur? - - Da; dar singur cu Dumnezeu, pentru prima dată singur cu Dumnezeu.

Am încercat să mă rog, dar n-am putut; voiam să spun ceva, dar nu aveam cuvinte; sau cuvintele mele nu-și găseau locul; mi se părea că vorbele mele se loveau puternic de peretele de lângă mine și ricoșau ca un ecou gol în inima mea pustie. Da, nu-L cunoșteam pe Dumnezeu; ce să-I spun, cum să-L găesc? Ce era întunericul nopții față de această beznă? Fără să vreau am întins mâinile ca și când trebuia să prind ceva, dar au căzut fără ajutor în jos din vid, din neant; apoi am căzut în genunchi și mi-au venit în minte cuvintele pe care tocmai le citisem: ‚Cheamă-Mă în ziua necazului’ - - doar eram în necaz - - ‚și Eu te voi izbăvi, iar tu Mă vei proslăvi.’ – Să-L proslăvesc? – O, cât de mult aș fi vrut să-L proslăvesc, dacă El ar ajuta de această **singură** dată!

Iar am vrut să mă rog, dar nu știam nimic altceva decât aceste cuvinte și a trebuit să le repet mereu; oricât mă străduiam, nu mai puteam gândi nimic altceva. Furtuna din sufletul meu acoperea orice alt sunet, dat cu toate acestea mi se părea că un licăr de lumină ar fi pătruns de departe în inima mea, iar eu căutam să-l văd așa cum marinarul de pe marea întunecată și spumegândă salută bucuros în depărtare strălucirea slabă a farului. Dar îndoielile iar îmi răscoleau inima. – Oare mă va asculta? Doar era propriul Lui cuvânt: ‚Cheamă-Mă!’ - Da, chem – ‚și Eu te vi izbăvi’ – N-a spus El: ‚te voi izbăvi’? – Și chiar dacă mi se părea ca un fir de pai, mă agățam tare de acest cuvânt; ca unul care se înecă, am început să strig tare în necazul meu. -

Nu știi cât timp. Deodată am auzit ușa de jos smucindu-se și voci puternice în holul casei; mi-a fost strigat numele. Cu sentimente inexplicabile m-am ridicat de pe genunchi și am coborât repede scările. O liniște ciudată a venit peste mine.

‚Te voi izbăvi’, răsuna mai departe în mine. – Slavă Domnului, El a izbăvit! Chipurile serioase dar prietenoase ale celor întorși acasă o exprimau deslușit. Ne-am strâns mâinile în tăcere. – ‚Iar tu Mă vei proslăvi’, răsuna în continuare în mine. A durat o vreme până ce domnul S. a găsit cuvintele ca să povestească minunatul deznodământ. Ei se năpustiseră afară, în noaptea întunecoasă, parcurgând cea mai mare parte a drumului peste câmp, cât de repede i-au ținut picioarele, neadresându-și unul altuia nici un cuvânt. În sfârșit, au ajuns la sătucul liniștit și acum stăteau cu răsuflarea tăiată, learcă de sudoare, tăcuți în fața casei al cărei interior ascundea răspunsul sigur la chinuitoarea întrebare a inimii tremurânde. O vreme au rămas pe loc ascultând; nimic nu trăda răspunsul la întrebarea lor neliniștită, zadarnic cercetau slaba dâră de lumină care răzbătea din fereastra mică, totul era liniștit. – O încordare îngrozitoare; clipa următoare trebuia să aducă certitudine, certitudine în privința salvării sau a pierzării, a onoarei sau a rușinii, a vieții sau a morții. – Farmacistul a rămas afară și pentru a evita să atragă atenția a intrat numai ucenicul în casă. L-au privit cu fețe mirate pe cel venit, care abia dacă a reușit să rostească un ‚bună seară’. Cercetând plin de teamă, ochiul lui rătăcea de la părinți la copilul care dormea acolo, în pătuțul lui și de la copil iar la părinți. La întrebarea lui apăsată ‚cum se simte copilul bolnav?’ i s-a spus: ‚**Tocmai s-a trezit și acum vrem să-i dăm medicamentul**; ne-am gândit că somnul a fost cel mai bun medicament pentru copil.’ – Ucenicului i-au răsunit aceste cuvinte în urechi ca o muzică. – ‚Lăsați-l acum și dați-mi medicamentul să-l iau cu mine, că încă nu este chiar gata.’

Cu aceste cuvinte tânărul a luat de pe masă sticla fatală, ascunzându-și cu greu profunda tulburare. Inspirând adânc, s-a aplecat încă o dată peste patul copilului, spre care moartea tocmai își întinsese amenințător mâna rece. Acum sunt la adăpost, amândoi: copilul, care-l privește întrebător, așa de nevinovat – și sticla cu otravă, pe care el o ține strâns, cu mâna stângă, în buzunar.

Acei oameni simpli n-au nicio suspiciune și încă îi mulțumesc pentru vizita târzie și implicarea prietenoasă; ei n-aveau habar de primejdia groaznică în care s-a aflat copilul lor. În timp ce în casă se desfășura această scenă, farmacistului care aștepta afară minutele i s-au părut ore. În sfârșit l-a văzut pe ucenic venind. O privire aruncată pe fața lui, care era luminată tare de lampa celui care l-a însoțit până la ușa casei, i-a divulgat fericitul deznodământ. În câteva cuvinte tânărul i-a povestit cum s-a desfășurat întâlnirea, apoi au plecat acasă, tăcând, așa cum veniseră, - este greu să găsești cuvinte pentru o experiență așa de grea; aceasta trebuie întâi trăită așa cum trebuie în propria inimă.

„**Cheamă-Mă în ziua necazului și Eu te voi izbăvi, iar tu mă vei proslăvi**”, a spus doamna S. cu o emoție profundă, după ce soțul ei a terminat de povestit minunata desfășurare a evenimentelor.

În inima mea aceste cuvinte au avut un ecou puternic, da, acum pot să-L proslăvesc din toată inima, căci El a ascultat chemarea noastră, numai El ne-a salvat din agonie – aceasta trebuie s-o recunoaștem toți. –

În acea noapte întunecoasă a răsărit pentru mine o dimineată strălucitoare, luminoasă, a cărei lumină va străluci ca soarele la amiază și prin harul lui Dumnezeu mă va conduce la slava veșnică, la Isus, Domnul meu.”

16. UN ANUNȚ CIUDAT ÎN ZIAR

În unul din primele ziare din Londra a apărut în urmă cu mai mulți ani un anunț bățător la ochi: „Se caută pentru un post de încredere un bărbat tânăr, cam de treizeci de ani, cu o educație bună, a cărui recomandare principală să fie aceea că este un creștin adevărat devotat. Salariul: 400 lire sterline. – Dorim oferte. ș.a.m.d.”

Mii s-au anunțat pentru o funcție așa de simplă și în același timp așa de neobișnuită, atât de bine plătită; iar printre aceștia au fost sute care nici măcar n-au înțeles ce voia să spună expresia ‚creștin adevărat și devotat’. Printre ultimii a fost un bărbat tânăr care a făcut o impresie foarte bună, care avusese parte de o educație bună, care avea recomandări excelente și numai calități de dorit. „Dar nu sunt un creștin adevărat”, a recunoscut el în fața domnului căruia a trebuit să i se prezinte, „dar vreau cu plăcere să devin unul, dacă lucrul acesta este neapărat necesar pentru post.” El a spus lucrul acesta foarte serios, fără să aibă cea mai vagă idee cât de nepotrivită era această propunere și ce contradicție era în ea.

„Și de ce nu sunteți încă un creștin adevărat?”, a fost replica simplă. „Încă nu m-am gândit niciodată să devin unul”, a răspuns deschis tânărul bărbat. „Când fratele meu și cu mine am citit inseratul dumneavoastră, - iertați-mă că-l numesc așa – ne-am gândit că dacă eu aș fi în rest potrivit pentru acest post, mi-ar fi ușor să devin un creștin adevărat, pentru că eu nu sunt chiar străin de lucrurile religioase.”

„Spuneți-mi ce înțelegeți prin expresia ‚creștin adevărat’?”, a întrebat mirat dar prietenos domnul care se ocupa de tânăr. Acesta s-a gândit o clipă, apoi a răspuns: „Cred că dicționarele numesc ‚creștin’ pe cineva care Îl urmează pe Hristos, care Se numește ‚Mântuitorul’ și ‚Unsul’.” „Este ciudat că știți atâtea despre acest lucru și totuși nu aveți dorința să aflați și mai multe”, a spus domnul L. „Dar nu vreau neapărat să vă dau instrucțiuni sau să vă supun unui test, totuși, din păcate trebuie să vă spun, că nu vă pot angaja, din acest simplu motiv: că nu sunteți un creștin adevărat, deși în rest ați fi potrivit în toate privințele.”

Tânărul s-a gândit la mama lui bolnavă și la sora lui suferindă din frumosul orașel P., a căror stare ar fi dorit atât de mult s-o îmbunătățească el și fratele său, printr-un post bun. „Este greu pentru mine”, a spus el tulburat; „aș deveni imediat un creștin, dacă mi-ați îngădui să ocup postul în cauză, chiar dacă la început ar fi numai de probă.”

„Domnul meu, postul necesită experiența unui **creștin**”, a spus domnul L. și tocmai a fost la mine un bărbat tânăr care avea această experiență și pe care, cu toate că nu se compară cu dumneavoastră, a trebuit să-l las să facă o încercare; cu toate acestea sper să vă revăd.”

„Atunci nu există nicio șansă pentru mine?”, a întrebat tânărul bărbat. „O, ba da, dar nu fără această experiență, a fost răspunsul domnului L., care a mai adăugat prietenos: „Căutați-mă cât de curând; mi-ar face plăcere să vă revăd.” Zicând acestea i-a înmănat un exemplar al vestitei cărți al lui Bunyan „Călătoria pelerinului”.

După două zile cei doi frați au găsit în ziar alt anunț. Un bărbat tânăr era căutat pentru scurt timp de către un domn, ca să-i citească ce avea nevoie în activitatea lui și să ia notițe. Salariul era cam mic, dar tânărul și-a zis: „Pentru moment acesta ar fi mai bun decât nimic.” „Desigur”, a spus Edward, fratele său, „și astfel poți să renunți la domnul L., care a zis că mai vrea să te vadă odată.”

S-au anunțat cam 2-300 de candidați pentru post, totuși cel acceptat a fost Johannes, să-l numim așa pe prietenul nostru. Noul său patron era un bărbat tânăr, un student, care se pregătea de examen, dar care suferea de cataractă și era lipsit de lumina ochilor și aștepta să fie operat. Între timp și chiar și după operație avea nevoie, prin urmare, de cineva care să-i citească și să scrie în locul lui – și anume, acela trebuia să-i citească mai ales din Noul Testament în limba greacă.

Acestea erau ore plăcute pentru Johannes, pentru că domnul H. era un tânăr spiritual, cu o fire profundă. De aceea s-a întrebat dacă acesta o fi un creștin adevărat. În curând avea să afle lucrul acesta.

„Nu mi-o luați în nume de rău dacă vă pun o întrebare”, a zis domnul H. într-o dimineață. „Dumneavoastră citiți această minunată Evanghelie în așa fel, de parcă ați fi experimentat cu inima ceea ce scrie în Cuvântul lui Dumnezeu: ‚Evanghelia este puterea lui Dumnezeu de a mântui pe cei ce cred în ea’, este într-adevăr așa?”

„Dacă vreți să mă întrebați dacă sunt **creștin**, atunci din păcate trebuie să neg, cu toate că nu sunt un adversar al lucrurilor religioase.”

Acest răspuns l-a mișcat vizibil dureros pe domnul H., care a tăcut câteva clipe, apoi a zis: „Cuvintele pe care tocmai le-ați citit (Matei 24,44) vi se adresează în mod special. Eu sunt un creștin și mă pregătesc pentru a sluji Cuvântului lui Dumnezeu și de aceea vă vorbesc deschis, deși nu sunt în stare să fac lucrul acesta atât de direct și cu atâta autoritate ca Domnul Isus Însuși.”

Johannes n-a putut să se închidă față de impresia lăsată de aceste cuvinte; sinceritatea care reieșea din ele i-a plăcut, cu toate că nu cunoștea izvorul din care țâșneau. El a povestit cum de curând s-a confruntat cu problema de a deveni **creștin**, în urma unui anunț din ziar.

„Și cum ați fi devenit creștin?”, a întrebat curios domnul H. Oare ce credeți că ține de lucrul acesta?”

„Aș fi mers regulat la biserică și aș fi încercat să respect cu strictețe toate preceptele ei.” „Dar credeți”, a zis domnul H., „că ar fi fost de ajuns atât? – În acest caz vă înșelați foarte mult. Cuvântul lui Dumnezeu ne învață că Domnul a spus oamenilor: ‚Dă-mi inima ta!’ – El nu cere respectarea superficială a anumitor reguli, ci înnoirea și predarea inimii. Hristos vrea ca **El Însuși să vă stăpânească și să vă guverneze**. Abia atunci veți fi un creștin. Creștinismul este o chestiune personală între **sufletul dumneavoastră care trebuie salvat** și Hristos, Fiul lui Dumnezeu, care este singurul **Salvator**. Păcătosul va fi adus prin El pentru timp și veșnicie la Dumnezeu, ca începând de atunci să-I slujească Lui în toate zilele vieții sale, cu reală neprihănire și sfințenie.”

„Atunci niciodată n-am să pot deveni un creștin și de aceea, dacă pot îndrăzni să vă rog, să păstrăm tăcerea asupra acestui subiect odată pentru totdeauna”, a răspuns Johannes cu surprindere și tristețe.

El și-a îndeplinit în continuare sarcina la domnul H. până la expirarea timpului pentru care fusese angajat. Totuși, când a rămas acasă, îl urmărea un cuvânt în timpul cititului, în timpul lucrului, în gânduri, da, chiar în visele sale; era acel cuvânt din gura lui Hristos: „**De aceea și voi fiți gata; căci Fiul omului va veni în ceasul în care nu vă gândiți.**” (Matei 24,44)

Pentru a evita gândul care-l obseda mereu și neliniștea inimii, l-a însoțit într-o după-amiază pe fratele său la o plimbare. Atunci i-a surprins dintr-odată o aversă zdravănă cu grindină, însoțită de o furtună puternică. A fost și un trăsnet puternic; Johannes s-a întors spre fratele lui și a văzut că trăsnetul îl lovise pe acesta, iar hainele lui ardeau. – Și ah! El ținea în brațe corpul neînsuflețit al fratelui său. Dar deodată, cu aceeași viteză a fulgerului, i-a apărut în fața sufletului tot trecutul lui, iar viitorul îi stătea în fața ochilor ca o singură mare grozăvie.

* * *

Cam un an după aceea a apărut iar în ziar acel anunț ciudat, care iar i-a atras atenția lui Johannes. El tocmai se întorsese dintr-o călătorie, pe care o făcuse în străinătate cu fiul bolnav al unei bine-cunoscute doamne creștine.

El i-a arătat anunțul și apoi a întrebat-o: „Credeți că acum am destulă experiență pentru a candida cu succes pentru acest post? Încă mai sunt în faza de instruire.”

„Aici o să și rămâneți mereu”, a spus doamna; „lucrul acesta îl fac toți copiii lui Dumnezeu. Vă sfătuiesc să vă anunțați pentru acest post și vreau să vă dau o scrisoare de recomandare.”

De data aceasta prietenul nostru a obținut postul de îndată și cu bucurie. „Mi-ar plăcea mult”, a spus domnul L., „să vă aud povestea convertirii”.

„Este scurtă”, a venit răspunsul. „Cuvintele: **De aceea și voi fiți gata;**’ m-au neliniștit foarte tare și încă neîncetat, zi și noapte, încât deja credeam că îmi voi pierde mințile. În timpul unei plimbări, pe care am întreprins-o în această mare neliniște, fratele meu a fost lovit lângă mine de trăsnet. Pentru mama mea bolnavă lovitura aceasta a fost prea mult și a murit două zile mai târziu. Eu însumi m-am îmbolnăvit tare, de a trebuit să vină sora mea să mă îngrijească. Cuvintele pe care le spuneam în delirul din cauza febrei, i-au atras atenția asupra Bibliei și în ea L-a găsit pe Acela după care sufletul ei a tânjit ani în șir, fără să fie conștientă de lucrul acesta – **Isus Hristos, Mântuitorul.** De îndată ce am ajuns în convalescență, ea s-a rugat cu mine și pentru mine, mi-a citit, mi-a explicat ceea ce încă nu înțelegeam și m-a încurajat, până ea însăși a fost atacată de febră, iar eu eram pe punctul de a o pierde și pe ea. Eram aproape refăcut când doctorul mi-a spus într-o zi că orele ei erau numărate și că numai o minune ar mai putea s-o salveze. Atunci, în cele mai grele ceasuri ale vieții mele, când mi s-a comunicat că aș putea s-o pierd pe sora mea scumpă, care-mi devenise mai importantă decât orice pe lume, am strigat din toată inima către Domnul, după lumină și mângâiere, pentru timp și veșnicie. Și atunci am devenit deplin conștient că eram un creștin, că Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Și-a dat și pentru mine viața ca preț de răscumpărare și jertfă pentru vină, ca să fiu pe veci salvat de către El și mântuit pentru Dumnezeu. Și deodată m-a străfulgerat gândul că Elza se va însănătoși, iar Dumnezeu mi-o va dăruia de pe marginea gropii, în urma rugăminții mele. Și El a făcut, într-adevăr, lucrul acesta. O după-amiază întregă m-am luptat în rugăciune înaintea Lui. Mi se părea că pot să-I aud glasul, atât de aproape era. Sora mea se bucură acum de o sănătate deplină și chiar dacă ne-am pierdut mama și fratele, acum suntem mai fericiți decât am fost vreodată înainte, căci știm că am trecut de la moarte la viață, ca să-I slujim lui Dumnezeu și să așteptăm venirea din cer a Fiului lui Dumnezeu. Da, Hristos Isus care a venit să caute și să salveze ce este pierdut, ne-a răscumpărat și ne-a făcut să fim **pregătiți** pentru venirea Lui și pentru Împărăția Sa cerească. Veșnică mulțumire și laudă lui Dumnezeu; **suntem pregătiți!**”

17. UN TÂNĂR MEDICINIST

Acum mai bine de zece ani, fiul unor părinți credincioși studia medicina la Zuerich. Era foarte inteligent și avea o sânguință de fier. De aceea n-a fost de mirare că în curând a ajuns preferatul dascălilor lui, care se mirau de propășirea lui rapidă. El evita atât chefurile cât și toate distracțiile extravagante ale colegilor lui, căci nu găsea nicio plăcere în ele; dar vai! – într-o singură problemă și anume cea mai importantă, se făcea una cu camarazii lui: inima lui era ca a lor, foarte departe de Dumnezeu. Desigur, multe rugăciuni pentru el au fost înălțate spre Domnul de către părinții lui, uneori a fost îndrumat către Domnul și sfătuit să se întoarcă la El, dar încă nu se putea vedea nici cea mai firavă roadă a acelor rugăciuni și avertismente. Pentru ascultarea sau citirea Cuvântului lui Dumnezeu nu avea nici timp și nici nu simțea nevoie. Năzuința lui era îndreptată numai spre a sluji **lumii**, cu toate că, desigur, el voia să facă lucrul acesta într-un mod mai nobil decât ceilalți. El avea înaintea ochilor un țel măreț, pe care îl urmărea cu străduință și râvnă, pentru care nu se dădea în lături nici de la oboseală și nici de la nopțile nedormite: el dorea să devină un medic eficient și bine informat, care să fie cândva în stare să slujească omenirii și să aibă de nădăjduit din partea acesteia dragoste și recunoaștere. Și examenul și l-a luat tot cu succes; în curând a găsit un post de medic secundar la unul dintre profesorii lui. În scurt timp și-a câștigat în cel mai înalt grad dragostea acestuia și încrederea pacienților lui.

Apoi, s-a întâmplat într-o frumoasă și senină zi de iarnă, ca el să dispună de câteva ore libere, ceea ce se întâmpla destul de rar, pe care a hotărât să le folosească la patinaj. Scurt timp s-a dăruit acestei distracții preferate pe luciul ca de oglindă a lacului, când un strident strigăt după ajutor a ajuns la urechile lui. Un băiat îndrăznise să înainteze prea mult și într-un loc mai slab gheața s-a spart. Într-o clipă prietenul nostru s-a grăbit într-acolo și l-a salvat pe cel care era gata să se înece, cu riscul propriei vieți. Deși se udase până la piele, nu s-a gândit la sine până nu și-a pus protejatul la adăpost.

În acest timp, evenimentul a devenit pentru el fatal. El a contractat o răceală serioasă, care la început s-a manifestat doar printr-o ușoară tuse, dar care în scurt timp a evoluat într-o tuberculoză evidentă. Curând febra și epuizarea au pus capăt muncii neobosite a tânărului medic și l-au ținut pe patul de boală. Superiorul lui a fost foarte întristat de această schimbare și l-a luat acasă la el, pentru a-i oferi cea mai bună îngrijire. Nimic n-a rămas neîncercat pentru salvarea tinerei vieți, dar totul a fost zadarnic. Ea se apropia cu pași repezi de sfârșit. Bolnavul nu se putea amăgi. El, ca om de știință cunoștea foarte bine simptomele perfidei boli. Dispoziția lui era de multe ori una tristă; și cum ar fi putut fi altfel? Tot ce i-a adus lumea, cinstea ei și cunoașterea erau pierdute pentru el și total fără valoare. „Lucrurile nevăzute” care l-ar fi putut înviora, ah, el nu le cunoștea, nu le-a dorit niciodată. O, ce nenorocit se simte, mai ales că a început conștiința să i se trezească.

Într-o zi ședea la patul lui soția superiorului său și doi dintre prietenii lui și se străduiau să facă pentru el mici servicii amabile. Atunci, deodată, pe bolnav l-a apucat un frison puternic și a exclamat gemând: „Mă înfioară!” „Vă este frig, domnule doctor?”, a întrebat doamna profesor participând la suferința lui. „Am să vă aduc repede o cană cu ceai.” „O, nu”, a răspuns cel întrebat. „Nu mi-e frig.” Dar după câteva clipe a strigat iar ca prima dată, cu chipul plin de groază: „Mă înfioară!” - „Vedeți”, a zis îngrijitoarea lui mahnită, „totuși vă este frig. Am o sticlă pentru încălzit.” Suferindul a asigurat-o încă o dată că nu îi este frig. Apoi a reluat încă o dată, ba chiar mai pătrunzător ca înainte strigătul, așa că pe cei din jur i-a cuprins groaza: „**Mă înfioară!**”

Acum a început să bănuiască doamna profesor, că s-ar putea să fie vorba despre o cauză mai profundă a înfiorării în cazul bolnavului și l-a întrebat plină de îngrijorare: „Dar dragă domnule doctor, de ce vă înfiorați, de fapt?” „**Din cauza morții și a ceea ce va veni după moarte**”, a fost răspunsul tânărului bărbat, căruia veșnicia și groaza judecății lui Dumnezeu îi stăteau înaintea sufletului. Sărmana femeie Îl cunoștea pe Domnul Isus numai după nume și din această

cauză se afla într-o mare încurcătură, neștiind cum să-i ofere bolnavului mângâiere, cu toate că simțea bine că aici mângâierea omenească este insuficientă. Dar Dumnezeu în îndurarea Sa i-a pus pe inimă să ia Noul Testament, să-l deschidă la un anumit text și să înceapă să-i citească din el celui înfricoșat. Și minunat! Abia începuse să citească din această carte a lui Dumnezeu, - care ni-L aduce în fața ochilor pe Domnul Isus în dragostea și în puterea și în slava Sa, ca și în îndurarea Lui față de păcătoși, în lucrarea Lui veșnică și deplin valabilă, săvârșită pentru noi; care ne arată cum îi caută El pe cei pierduți și pe fiecare doritor de mântuire îl întâmpină plin de har și îi aduce în Persoana Lui odihnă și pace, - când sufletul lui însetat după mântuire a găsit pace cu Dumnezeu. El a băut, ca un pământ însetat și crăpat, din apa vieții, care a țâșnit din belșug spre el din Hristos, stânca lovită - și care i-a fost oferită gratis.

După ce doamna profesor a citit o vreme și a observat spre bucuria ei că bolnavul se mai liniștise, a vrut să închidă iar cartea, dar tânărul bărbat a rugat-o: „Vă rog, citiți mai departe!” Și așa a făcut. Apoi iar a vrut doamna să închidă cartea și el iar a rugat-o: „Ah, vă rog, citiți mai departe!” Cei prezenți și-au dat seama plini de mirare, cum cu scumpul tânăr se petrece o schimbare minunată. Tocmai fusese înfățișarea lui plină de teamă și groază, iar acum dispăruse orice spaimă și din privirea lui strălucea pacea și fericirea.

Și încă ceva: buzele lui s-au deschis și în loc de exclamații de teamă și spaimă, prietenii lui auzeau acum cum Îl lauda pe Domnul, care îi iertase toate păcatele lui multe și mari. El a recunoscut că în timpul vieții lui se rușinase cu El și Îl disprețuise, dar că acum știa că sângele care a curs la cruce, pe Golgota i-a făcut numai, numai bine. De aceasta a legat atenționarea stăruitoare ca prietenii lui să-l ia ca exemplu de avertizare și să nu-și amâne pocăința până pe patul morții. – Fie ca această mărturie să nu-și piardă efectul asupra inimilor lor!

Numai câteva ore i-au mai fost hărăzite muribundului, al cărui suflet devenise acum atât de fericit în Mântuitorul lui. El a folosit acest timp scurt pentru a mai mărturisi despre Acela care l-a acceptat într-un chip atât de minunat. Curând a plecat acasă în pace, pentru a fi cu Isus și să-L slăvească veșnic pe El, care l-a răscumpărat și l-a adus din întuneric la Dumnezeu.

Cititorule scump, sute vor fi suspinat și au zis la moartea tânărului medic, care a fost îndreptățit la speranțe atât de mari: „Ce păcat; și ce soartă dură, care l-a smuls așa de repede pe tânărul bărbat din viața aceasta frumoasă!” -

Dar ce este strălucirea pământească și faima și toată bunăstarea temporară în comparație cu mântuirea sufletului nemuritor? - Nu o soartă oarbă, crudă, nu, Dumnezeu, care este dragoste și nu vrea moartea păcătosului, l-a iluminat pe tânărul bărbat și l-a rechemat înainte ca inimi lui să se împietrească de tot prin înșelăciunea lumii și a păcatului. Pentru el a fost nespus mai bine să plece la Domnul, decât să fie aici onorat un șir de ani și apoi, în caz că n-ar fi fost mântuit, **să fi fost pierdut pe vecie.**

18. „MINUNAT”

Domnul nostru Se numește „Minunat” și minunate sunt și căile pe care El îi atrage la Sine pe copiii oamenilor. Cum să nu știe să povestească destul despre aceasta acela care a fost el însuși deja atras la Domnul și pe care El apoi, treptat, l-a făcut să se întâlnească cu tot felul de oameni, care au găsit și ei, prin credința în El, cea mai mare comoară a vieții lor.

Așa că vreau să vă povestesc aici despre doi oameni care au fost tovarăși în tinerețea lor, a căror soartă de mai târziu a decurs foarte diferit una de cealaltă, dar care au ajuns amândoi la aceeași țintă: să fie copii ai lui Dumnezeu, prin credința vie în Isus Hristos.

În viața unuia dintre ei Biblia s-a arătat încă o dată, într-un mod foarte deosebit, a fi ceea ce este: Cuvântul viu al lui Dumnezeu, care aici înviază morții și îi eliberează pe cei prinși chiar și în mijlocul temniței.

Ei au trăit amândoi în Rusia. Unul dintre ei, un german, un supus al Rusiei, un devotat slujitor al împăratului său și al mării împărății căreia îi aparținea, a fost tatăl meu. Celălalt era un rus din

naștere, pe nume Batinkow. Amândoi erau extraordinar de talentați, plini de un entuziasm arzător pentru tot ce era adevărat, nobil și mare, cu un întreg cerc de oameni tineri, cu aceleași ide, cei mai mulți excepționali, care ar fi putut fi considerați floarea Rusiei de atunci, uniți prin prietenie.

Era în ultimii ani ai vieții împăratului Alexandru I; spiritele erau într-o minunată fierbere și mișcare; totuși lipsea o idee limpede și stabilă, care i-ar fi călăuzit într-un mod rodnic și nu se putea altfel decât așa, că tocmai tineri nobili și bine intenționați prin natura lor, să ajungă pe căi lăturalnice, mai cu seamă în năzuința îndreptățită după o libertate politică mai mare, să se lase împinși tot mai mult și mai mult pe drumul primejdios al legăturilor secrete și în cele din urmă la conjurație.

În interiorul unui larg cerc de tineri instruiți și zeloși, din care făceau parte și cei doi prieteni, s-a organizat o asociație secretă care încerca să-i atragă la sine pe cei capabili și excepționali și pe cât posibil să-i includă în ea. Astfel au făcut o încercare să-l introducă pe tatăl meu în una din cele mai înguste strângeri ale lor. Fără să aibă nicio bănuială în privința semnificației acestor recepții de seară, i-a atras totuși atenția în mod neplăcut o oarecare secretoșenie și prevenție și în felul său adevărat și sincer și-a exprimat în mijlocul grupului dezaprobarea față de tot ceea ce chiar și numai părea să evite lumina strălucitoare. Cei asociați au înțeles că din această parte nu au nimic de așteptat pentru ei. Seara a decurs în mod obișnuit – și abia după mulți ani a aflat tatăl meu ce a însemnat acea întrunire și din ce primejdia a scăpat el atunci cu bine. Toți ceilalți membri ai acelei serate au avut de ispășit acțiunea lor nechibzuită, câțiva ani mai târziu, o parte cu viața și altă parte cu surghiun sever în Siberia. Curând după aceea i-a fost deschis, pe lângă aceasta, un domeniu vast pentru desfășurarea tuturor puterilor și talentelor sale, întrucât fusese însărcinat cu conducerea unei expediții științifice, care, în același timp, l-a îndepărtat de capitală cu multe mii de mile.

Tânărului Batinkow i-a mers altfel. Acesta a rămas în Petersburg și a rămas în legătură cu acei oameni tineri, care l-au atras tot mai mult și mai mult în cercurile lor. Ce-i drept, nu s-a alăturat comitetului secret al conspirației și abia dacă bănuia că exista vreunul; dar el avea multă legătură cu membrii acestuia și aceasta a fost de ajuns, ca la începutul domniei împăratului Nicolae I, când a fost descoperită așa-numita 'conspirație decembristă' și pedepsită cât se poate de sever, chiar crunt, să aducă mulți ani de detenție sau de surghiun pentru oricine care a avut în vreun fel de a face cu conjurații.

Soarta dură l-a ajuns din urmă și pe bietul Batinkow, ca și pe alte jertfe fără număr. Poliția a pus mâna pe el noaptea, în locuința sa și l-au târât în închisoare. El mai avea încă nădejdea că nevinovăția sa va ajunge la lumina zilei, iar el va fi eliberat. Dar se înșela. El a fost condamnat pe viață la detenție într-o cazemată, fără ca prietenii sau familia lui să mai fi aflat ceva despre el din acea noapte – el dispăruse fără urmă, ca atâția alții în acele zile de groază.

Când tatăl meu s-a întors acasă curând după aceea, la terminarea cu bine a expediției, sănătos și liber, înconjurat de recunoaștere și decorații, a cercetat și a întrebat zadarnic de câte un tovarăș de pe vremuri. Despre soarta îngrozitoare a unora i s-a povestit, dar despre alții nu se știa nimic. Dintre aceștia făcea parte și Batinkow. O dezamăgire dureroasă după o așa de lungă bucurie dorită a revederii! Era ca și când peste noapte un uragan distrugător ar fi frânt copacii plini de viață și ar fi distrus semănăturile tinere.

Au trecut treizeci și patru de ani. Visurile din tinerețe ale tatălui meu s-au împlinit în mai multe puncte decât în unul singur și au fost încă mai strălucitoare decât le-a visat el vreodată. Lui i-a fost hărăzită o viață plină de fapte și succese, cum puțini alții au avut parte, - i-a fost dăruită multă fericire în căsnicie și familie, dar prima i-a fost luată apoi; a avut parte de multe lupte și de suferințe, dar și de biruințe și de succese și fără să le fi căutat și să se fi străduit, i-au revenit dovezi de prețuire și din propria lui țară și din străinătate, ca semn al recunoașterii pentru realizările lui. Acum administrează unul dintre cele mai înalte și mai pline de răspundere oficii de stat și savurează prețuirea și recunoașterea atât a prietenilor cât și a dușmanilor. Cine privește chipul puternic, plin de gânduri al bătrânului, acela trebuie să simtă cum prin profunda seriozitate a întregii sale ființe străbate o pace liniștită și sublimă și el n-a stat mult timp la

îndoială în această privință, că ea nu era expresia satisfacerii ambiției sau a mândriei îndreptățite la sfârșitul unei cariere laudabile, - o, nu, era reflectarea luminii harului, care a răsărit pentru el în Hristos Isus, Mântuitorul lui! S-a spus despre el, că el, ca puțini alții, ar fi fost **un bărbat în fața lumii și un copil înaintea lui Dumnezeu**, - și astfel a ajuns smerit la apogeul carierei sale pământești, laudând și slăvind în viața sa numai lucrul acesta, că Dumnezeu nu l-a lăsat să moară și că l-a păzit în toate primejdiile și problemele vieții lui schimbătoare, până l-a găsit pe Mântuitorul său și a putut să se laude cu harul și iertarea Domnului său.

Astfel, în iarna anului 1859, tatăl meu ședea într-o zi adâncit în activitatea sa, în camera lui de studiu, când i-a fost anunțat un domn străin, care dorea să-l vadă neapărat, dar care, totuși, nu dorea să-și spună numele. Tatăl meu a lăsat să fie pofțit, să intre și curând a avut în fața lui un om bătrân, care i se părea complet străin, dar care la privit câteva clipe cu o expresie ciudată de emoție, apoi a izbucnit în cuvinte:

„N-ați mai știut nimic de mine, Ferdinand Petrowici! Eu sunt Batinkow.

„Batinkow?” – a zis tatăl meu cu un ton îndoielnic, - dar cum? Așa ceva nu se poate! Același Batinkow pe care eu...”

„Da, același, pe care acum aproape 40 de ani l-ați văzut ultima dată și probabil l-ați considerat mort” – a fost răspunsul – și adânc mișcați, vechii prieteni au căzut unul în brațele celuilalt.

Dar cum sunt posibile toate acestea?”, a întrebat tatăl meu în cele din urmă; - „dar unde ați dispărut fără urmă atâția ani? Unde ați trăit?”

Batinkov a arătat dincolo de fortăreață, prin ferestrele luminoase cu sticlă fină, de unde aveai priveliștea minunată a majestuoasei Neva și a catedralei de vizavi și a fortăreței ‚Petru și Pavel’.

„Acolo, Ferdinand Petrovici, vizavi de dumneavoastră am trăit, în una din cazemate, care este sub nivelul Nevei, aproape treizeci de ani din viața mea. Amnistia dată la înscăunarea împăratului Alexandru al II-lea mi-a deschis ușa temniței; am fost exilat într-un oraș din interiorul împărăției și pus sub paza poliției. Dar libertatea n-a mai fost un dar pentru mine – nu mai eram socotit printre cei vii. Ai mei au murit toți de mult, n-am mai știut nimic de nici un prieten. Ani în șir n-am schimbat nici un cuvânt cu vreun om. Eram considerat nebun, pentru că în timpul detenției mă obișnuisem să gândesc cu voce tare; oamenii se fereau cu teamă din calea mea și eu dintr-a lor. Cu ceva timp în urmă m-am uitat într-un ziar și v-am văzut numele, numit ca ministru. Aceasta a atins o coardă în lăuntru meu și pentru prima dată am căpătat iar interes pentru ceva în lumea din jurul meu. A fost un lucru ușor să mă asigur că domnul sus-pus și vechiul meu prieten din tinerețe sunt una și aceeași persoană. Am făcut o petiție cu cererea de a avea voie să fac o călătorie la Petersburg, ca să vizitez un prieten. Am primit aprobarea; acum mă aflu aici și Îi mulțumesc lui Dumnezeu că m-a lăsat să trăiesc această bucurie.”

„Este o minune a lui Dumnezeu”, a continuat Batinkow după o pauză, „că mă vedeți aici, în fața dumneavoastră ca om sănătos și cu judecată; în primii trei ani de temniță am luptat cu disperarea și cu nebunia, - dar mulțumesc lui Dumnezeu, am biruit.”

„Și ce v-a dat putere pentru aceasta? Ce v-a ajutat să biruiți într-o astfel de luptă?”, a întrebat tatăl meu plin de curiozitate; căci știa că prietenul lui, ca și el însuși în tinerețe, s-a bazat numai pe **propria** lui putere. „Ce v-a ajutat în biruința din temniță?”

„Biblia”, a fost răspunsul.

„Ați avut o Biblie la dumneavoastră? Am crezut că în acele vremuri știați puțin despre ea.”

„Aveți dreptate”, a zis Batinkow, „și nici n-am avut vreuna la mine când am fost dus în toiul nopții din locuința mea la închisoare. După ce am fost aruncat acolo jos, în umeda și întunecoasa cazemată și când a doua zi paznicul închisorii a apărut cu mâncarea sărăcăcioasă, l-am rugat să-mi aducă niște cărți. El a dat dezaprobator din cap. La toate rugămințile și întrebările mele nu am primit nicio silabă de răspuns. În cele din urmă mi-a spus numai lucrul acesta, că i-a fost categoric interzis să schimbe chiar și numai cea mai neînsemnată vorbă cu vreunul din cei închiși acolo – așa că de aceea să nici nu încerc pe viitor să scot vreo vorbă de la el. Iar el și urmașii lui au urmat conștiincios acest ordin inuman. Atunci, în această izolare și deznădejde am fost împins în pragul nebuniei din cauza disperării, până când am descoperit într-o zi, în celula mea, în colțul

cel mai izolat, câteva cărți, pe care, probabil că le-a lăsat în urmă vreun nefericit ocupant de mai înainte al aceleiași celule. Era o **Biblie germană**, o carte germană veche cu predici și un calendar german. Dar nu cunoșteam această limbă, abia dacă știam literele, cu atât mai puțin înțelesul cuvintelor. Dar printr-o așa-zisă „întâmplare” îmi rămăsese un calendar rusesc în buzunarul hainei când am fost încuiat în celulă, iar acesta, în comparație cu calendarul german, a fost pentru mine cheia spre limba străină și astfel și spre Biblie. – Când am descoperit cărțile m-am pus pe studiu, la început numai ca să-mi treacă timpul. A durat mult până am început să înțeleg câteva fraze; dar aveam timp destul! De îndată ce am început să înțeleg ce citesc, am început să citesc Biblia și predicile. A durat trei ani lungi și grei în care, într-adevăr, am citit Biblia, dar ea n-a fost nicio mângâiere și nici un sprijin pentru sufletul meu, nici lumină în noaptea mea. Da, au fost ani îngrozitori! Dar apoi – în sfârșit, în sfârșit – a răsărit pentru mine lumina în întuneric; atunci celula mea a devenit mai luminoasă și tot mai strălucitor s-a înălțat pentru mine soarele îndurării, astfel că în anii care au urmat am fost un om **fericit** în închisoarea mea. Iar atunci când m-au scos de acolo, n-a mai fost nicio bucurie pentru mine. Nu mă mai puteam descurca în lumea aceea străină. Dar comoara mea, **vechea Biblie**, am luat-o cu mine, iar pe Acela pe care l-am găsit prin ea, **Mântuitorul și Răscumpărătorul**, a rămas, desigur, cu mine afară, în lumea străină, așa cum fusese înăuntru, în temniță.” –

„Dacă privesc în urmă la viața mea”, a spus Batinkow, „nu trebuie să cârtesc și să spun că a fost una ratată; căci Dumnezeu m-a făcut să găsesc acel lucru de care aveam nevoie și El a știut cu siguranță că am nevoie de un drum așa de întunecos ca să ajung la El. Dumneavoastră v-a hărăzit Dumnezeu o soartă fericită,” a adăugat el prietenos, „și v-a fost îngăduit să priviți în urmă la o viață plină de muncă și realizări, care trebuie să-și fi lăsat amprenta asupra oamenilor. Aceasta este un dar măreț și trebuie să fie un sentiment plăcut.”

„Eu am de a-I mulțumi Domnului pentru mult, pentru nesfârșit de mult”, a replicat tatăl meu, „dar și eu mă laud cu același lucru găsit de dumneavoastră ca un mărgăritar de mare preț în cea mai întunecoasă noapte a temniței, acesta fiind cel mai de preț câștig al vieții mele foarte bogată în evenimente.” „Aceasta”, a spus el arătând spre Biblia care era pe o masă, „a devenit cea mai de preț comoară din viața mea și va rămâne și mângâierea mea.”

Așa s-au regăsit prietenii din tinerețe. Dumnezeu i-a atras pe amândoi, pe căi diferite, la Fiul Său.

Doar puțini ani a mai avut Batinkow de așteptat până s-a putut spune și despre el: „Când a întors Domnul pe captivii Sionului, eram ca cei care visează. Atunci gura ne era plină de râs și limba de strigăte de bucurie.” Mai mulți ani după aceea a auzit și bătrânul meu tată, chemarea așteptată cu dor a Domnului său. Cu dor a privit așteptând pe Domnul lui și cu o forță duhovnicească neabătută a putut să treacă de la credință la vedere, acolo, la Răscumpărătorul și Domnul lui. Acolo, tovarășii din tinerețe, de odinioară, vor fi cântat împreună cu ceilalți, în limbi noi, cântarea de laudă a tuturor celor răscumparați: „Domnul a făcut lucruri mari pentru noi și de aceea suntem plini de bucurie.”

Acum, iubite cititor, pe cel fel de drum te-a atras Dumnezeu la Fiul Său? Sau, nu cumva mai stai încă afară? -

19. MESAJUL „MOMIER”-ULUI

Era pe la prânz, într-o frumoasă zi de vară, când în Geneva, în urmă cu 70 de ani, razele luminoase ale soarelui străluceau prin ferestrele clădirii tribunalului și luminau aici o scenă solemnă. Lumina cădea cu toate razele pe fețele întunecate ale unei mulțimi înghesuite în sala de judecată și pe chipul palid, uscățiv al pârâtului care stătea tremurând în fața justiției. Acesta avea de dat socoteală despre delictul îngrozitor al unei crime sângeroase. Sentința tocmai fusese dată de jurați, iar judecătorul era pe cale s-o anunțe; ea îl condamna pe delincvent la moarte. După ce

judecătorul a anunțat grava sentință penală, în sală a mai stăpânit o clipă tăcerea mormântală solemnă, dar numai o clipă, apoi a urmat un strigăt disperat; condamnatul a strigat tare: „Îndurare! Îndurare!” Ah, aici nu era locul unde se putea găsi îndurare. Numai despre dreptate putea fi vorba din partea Curții de justiție, iar aceasta deja își dăduse sentința.

În mulțimea adunată care privea, se afla de data aceasta un membru al acelei mici comunități de creștini credincioși, care în popor erau cunoscuți sub numele de „momiers”. Acestuia i-a fost milă din toată inima de bărbatul condamnat și de aceea s-a gândit cum ar putea să-i vestească sărmanului om adevărata îndurare. Chiar dacă „momier”-ul nostru n-a fost niciodată un criminal sau un delincvent, a avut, totuși și el nevoie de **îndurare**, îndurare pentru a nu fi pierdut pe veci. El s-a recunoscut ca **păcătos** în lumina lui Dumnezeu, cu toată viața lui onorabilă în fața lumii. Și pentru că înaintea lui Dumnezeu nu este „nicio deosebire”, „**toți** au păcătuit”, el a strigat la Dumnezeu după îndurare și a găsit îndurare, iertare și pace în sângele lui Isus. Acum inima lui ardea toată de o dragoste fierbinte pentru toți oamenii, care, toți, ca și el au avut nevoie de îndurare, iar el știa că Isus Hristos poate curăți orice vină prin prețiosul Lui sânge și chiar curăță, dacă ea îi este recunoscută cu căință și deplină încredere.

În fiecare zi se ducea acel om bun la închisoare, unde condamnatul era păzit timp de patru săptămâni, până la execuția lui, într-o celulă subterană; și omul se învârtea roată în jurul zidurilor sumbre, fără a găsi un mijloc de a-și putea împlini intenția binevoitoare. Din partea temnicerului i s-a spus că ar fi fără folos să încerce să obțină aprobare de la un for superior să-l viziteze pe cel condamnat la moarte. Nici un pic descurajat din cauza greutăților, prietenul nostru a cercetat în care parte a închisorii era ținut ucigașul și a descoperit la celula lui, aproape de pământ, o singură și mică deschizătură cu gratii, prin care delincventul primea lumină și aer proaspăt. Acolo a găsit seriosul mesager al lui Dumnezeu ocazia cerută fierbinte, de a remite delincventului mesajul lui ceresc de îndurare. El s-a întins acolo jos, pe pământ, în apropierea gratiilor și a început să citească cu voce tare capitolele trei și patru ale Epistolei către Romani. El a citit fără oprire și nestingherit până la al cincilea verset al capitolului al patrulea: „**Pe când celui ce nu lucrează, ci crede în Cel ce socotește pe păcătos neprihănit, credința pe care o are el îi este socotită ca neprihănire**”, când a răzbit până la el o voce sugrumată și răgușită din adâncul fortificației: „Spune încă o dată aceste cuvinte!” Momier-ul a citit încă o dată aceleași cuvinte, rar și apăsător. Dar cum nici un alt sunet n-a mai întrerupt liniștea care stăpânea acolo, a plecat acasă cu o rază de speranță în inimă, că drumul lui de azi n-a fost zadarnic. Oare nu scrie în cartea lui Dumnezeu, din care i-a citit întemnițatului: „Primirea Cuvântului Tău luminează”, și în altă parte: „Cuvântul Meu, care iese din gura Mea, nu se întoarce la Mine fără rod.”?

Iar și iar s-a întors Momier-ul înapoi la postul lui, până cititul lui a atras atenția. A fost dus în fața directorului închisorii. Când a fost întrebat despre acțiunea lui, el a replicat: „Am vrut să-i spun întemnițatului unde se găsește îndurarea după care a strigat când a fost condamnat. „Și unde se găsește?”, a întrebat directorul zâmbind. „În Isus”, a răspuns momier-ul simplu și deschis. „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică.” „Dacă puteți să aduceți întemnițatului ceva care îi face bine”, a zis directorul mișcat, „vă voi da aprobarea să-l vizitați în fiecare zi câte o jumătate de oră; consider că este mai bine așa, decât să deranjați din exterior.”

Aceasta a fost minunata aprobare, de care, în rest, nimeni n-a avut parte. Dar momier-ul știa că Dumnezeu călăuzește inimile oamenilor după buna Lui plăcere și că a primit această aprobare ca un răspuns la stăruința lui. A fost dus la închisoare și prin temnicer a fost condus la delincvent.

Când prietenul nostru a pășit în celulă, condamnatul ședea pe o saltea de paie, legat cu lanțuri grele de fier și afișa o mare deprimare. De îndată ce momier-ul a început să vorbească, întemnițatul a recunoscut vocea și a spus bucuros: „Sunteți bărbatul care mi-a citit cuvinte așa de minunate; o, spuneți-mi mai multe despre Acela care îndreptățește pe cei nelegiuți, fără fapte!” Era o sarcină minunată, bucurătoare, aceea de a duce acestui zdrobit, de la Dumnezeu, inimii pregătite pentru îndurarea Sa, vestea bună a unui răscumpărat. El s-a așezat lângă deținut, în

încăperea întunecoasă și a început să vorbească cu el despre Isus, Mielul lui Dumnezeu, care a purtat păcatul lumii, prin aceea că a luat pedeapsa asupra Lui și a satisfăcut pretențiile îndreptățite ale lui Dumnezeu, astfel că tuturor celor care nu au nimic cu care să plătească și doresc îndurare, să li se poată ierta deplin întreaga vină înaintea lui Dumnezeu.

„Și această nădejde există și **pentru mine?**”, a întrebat cu teamă deținutul. „Eu sunt un mare păcătos; știți că am fost condamnat la moarte; o, atunci, oare ce sunt eu în ochii lui Dumnezeu?” „Este nădejde și pentru dumneavoastră”, a spus aducătorul veștii bune, „căci Isus poate să salveze deplin și nu alungă pe nimeni care vine la El. Stați legat în această celulă și sunteți condamnat la moarte ca ucigaș; dacă v-ar iubi cineva atât de mult, încât să moară în locul dumneavoastră și astfel să ia vina dumneavoastră asupra lui, n-ar fi atunci legea respectată și pedeapsa dumneavoastră purtată? Și tocmai aceasta este ceea ce a făcut Isus, pentru a salva pe cei păcătoși de la moartea veșnică; iar pentru că El a murit pentru păcătoși și nelegiuți, Dumnezeu poate, fără lezarea dreptății Sale sfinte, să vă ierte și pe dumneavoastră.”

Sărmanul om a ascultat aceste cuvinte ca și când momier-ul ar fi fost un trimis al autorităților, care i-ar aduce vestea grațierii sale; iar când acesta a tăcut o clipă, el a strigat aproape vehement: „Continuați! Spuneți-mi mai multe!”

A doua zi și chiar în zilele următoare i-a fost permis momier-ului să se întoarcă la condamnat. Pentru prietenul nostru, aceste jumătăți de oră în celula întunecoasă au devenit curând cele mai fericite clipe din zi; căci la fiecare vizită găsea că întemnițatul recunoștea tot mai bine mântuirea lui Dumnezeu; și în sfârșit, în inima acestuia a pătruns pace, pace deplină. Acum putea crede că Dumnezeu i-a iertat prin Isus Hristos toate păcatele și nelegiuirile, mici și mari.

Se apropia ziua dinaintea execuției, iar momier-ul iar se afla în celula întemnițatului. Acesta era așa de preocupat cu gândul iertării păcatelor sale, cu minunatele căi și îndurarea Domnului, încât nu găsea la el nicio teamă de moartea apropiată și înspăimântătoare. „Dacă aș putea spune tuturor celorlalți deținuți despre fericita mea nădejde!”, a exclamat el și întorcându-se către temnicer, care tocmai intrase în celulă, a zis: „Am o ultimă rugămintă la dumneavoastră. Vreți să i-o îndepliniți unui om pe moarte? Doresc așa de mult să mă conduceți prin închisoare, ca să pot vorbi cu fiecare dintre tovarășii mei de detenție despre Isus și despre minunata Sa îndurare?” „Nu stă în puterea mea să vă desfac legăturile”, a zis paznicul, „cu toate că aș vrea să vă fac o plăcere; căci nu mi-ați făcut aproape nicio problemă, în afară de faptul că în ultimele zile ați cântat așa de tare cântări de laudă, ceea ce, ținând cont de ce vă așteaptă, mi se pare foarte anormal. Totuși, așa cum am spus, nu am voie să vă scot lanțurile.” „Nici nu doresc lucrul acesta. Lăsați-mă numai să merg așa cum sunt”, a răspuns întemnițatul. Și împovărat cu lanțurile zornăitoare, deținutul, care acum era un eliberat al Domnului, a mers din celulă în celulă, ca să le povestească deținuților mirați, că Dumnezeu i-a șters și i-a iertat **toate** păcatele, prin sângele lui Isus Hristos și de aceea are acum înaintea lui o minunată și preaslăvită nădejde, care nu va fi întunecată nici de groaza morții, nici de mâna călăului, iar el îi ruga pe toți să recurgă la Același Salvator.

După ce deținutul devenit liber în lanțuri a terminat cu depusul mărturiei despre Isus, ca fiind cel mai mare și mai desăvârșit Răscumpărător, s-a întors, doar pentru puține ore, înapoi în celula lui pustie, pentru a fi singur cu Domnul și Mântuitorul lui. Apoi a venit moartea amară pe eșafod, care, totuși, a fost biruită și îndulcită în grozăvia ei prin minunata nădejde a vieții veșnice prin Isus Hristos, Preaslăvitul lui Răscumpărător și bun Păstor.

20. FIUL RABINULUI

Învățatul rabin H., care locuia în Franța, într-o zi răsfoia zelos în Biblia lui ebraică. El căuta un text pe care trebuia să-l învețe pe dinafară fiul lui cel mic, pe care să-l numim David.

David tocmai împlinise doisprezece ani. În cel de-al treisprezecelea an al vieții sale, el trebuia, ca toți băieții de vârsta lui, să fie confirmat. Cu această ocazie trebuia să citească în sinagogă un cuvânt din Scriptură, din Lege sau din Proroci. David era un băiat cu judecată; tocmai de aceea tatăl său îl considera capabil să recite mai multe capitole fără greșală. Totuși, trebuia deja de acum să înceapă să le învețe pe dinafară, pentru a și le întipări bine în minte prin mai multe repetări.

După o îndelungă meditație, rabinul a ales primele capitole din cartea Levitic.

Rabinul și-a chemat fiul la el și i-a dat tema.

Acest text biblic era pentru David al nostru ceva foarte nou. De aceea s-a străduit cu atât mai mult să stăpânească acele cuvinte necunoscute. Citind iar și iar cuvintele, a observat că toate jertfele descrise în aceste capitole erau aduse din porunca lui Dumnezeu și că aceasta se petrecea pentru a face ispășire pentru păcate. El a citit iar și iar: „Astfel să facă preotul ispășirea pentru ei” (sau el) „și li se va ierta” (lor sau lui). (Capitolul 4,20 și 26) David a devenit confuz. Totul era nou și de neînțeles. El știa că este un păcătos, dar până azi nu se adusese niciodată vreo jertfă pentru păcatele sale, din câte știa el.

Seara, când ședea lângă tatăl lui, l-a întrebat pe acesta: „Tată, de ce nu se mai aduc acum jertfe?” „Acum nu se pot aduce”, a zis tatăl lui, „Dumnezeu a poruncit ca ele să fie aduse în sfântul lui Templu din Ierusalim. Dar acum sfânta cetate este în mâinile „goi”-imilor (cuvânt iudaic care înseamnă ‚națiuni’, adică națiuni neiudaice; la plural: „gojim”). Sfântul Templu este distrus, cetatea este profanată, iar noi suntem alungați din țara noastră.”

„Atunci cum pot fi ispășite păcatele noastre?”, a întrebat David. „Cum putem fi iertați, dacă nu avem jertfe?”

„Dumnezeu este milostiv și îndurător”, a spus tatăl lui, „și dacă Îi cerem perseverent iertare, dacă ne căim de faptele noastre și ne îndreptăm, atunci putem avea încredere în El că ne va ierta păcatele.” „Dar tată”, a replicat David, „n-a fost Dumnezeu întotdeauna milostiv și îndurător? Și nu s-au rugat părinții noștri care aduceau jertfe în Ierusalim, exact așa cum ne rugăm noi lui Dumnezeu? Și nu se căiau ei de păcatele lor și nu încercat ei să se facă mai buni după ce făceau lucruri rele? Și dacă este așa cum spui tu, de ce nu i-a iertat Dumnezeu pe ei, așa cum ne iartă pe noi? De ce mai trebuiau să aducă jertfe pe lângă aceasta? Pentru ce erau jertfele?”

Rabinul a dat un răspuns scurt la această întrebare, dar de fapt n-a răspuns nimic. El a spus numai: „David, pentru tine a sosit vremea să mergi la culcare. Noapte bună!” El a spus aceasta într-un mod anume, încât David a priceput că ar fi inutil să mai pună și alte întrebări în legătură cu subiectul. Dar el a înțeles că dintr-un motiv sau altul, întrebările lui nu erau agreabile tatălui său. El s-a hotărât să nu-l mai întrebe. Dar de atunci a fost nefericit și n-a mai avut liniște. Pentru ce erau jertfele? Dacă au vreo legătură cu ridicarea păcatelor, atunci chiar este adevărat că păcatele lui pot fi ridicate și fără acestea?

Totuși n-a zis nimic și și-a învățat tema. După ce a declamat-o bine și fără greșală la cea de a treisprezecea lui aniversare, a fost lăudat și felicitat.

Puțin după această aniversare festivă, David a cunoscut un învățator creștin, care era un om prietenos, amabil. El s-a gândit să-i povestească despre nedumerirea lui, căci până atunci s-a tot gândit la jertfele pline de taine. Învățătorul l-a ascultat, dar el nu părea a fi un om prea vorbăreț. El i-a dat lui David două cărți. Una a fost scrisă în urmă cu două sute de ani, de către Johann von Labadie și se numea „Studiu asupra adevărului religiei creștine”. Cealaltă intitulată „Cheia dezlegării profețiilor”, și abia fusese tradusă în franțuzește.

David a citit cărțile cu mare interes. Ele nu i-au rezolvat dificultățile. Dar i-au stârnit uimirea. Căci ele i-au spus că Isus pe care Îl adoră creștinii, că Isus din Nazaret ar fi Mesia făgăduit

poporului Israel. Să fie lucrul acesta adevărat? Dar nu putea întreba pe nimeni despre faptul acesta.

După ce a citit aceste cărți, într-o zi era singur în camera de studiu a tatălui său. Printre multele cărți a observat una mică, o cărticică maronie, pe care mai înainte n-o văzuse. A deschis-o și în fața ochilor lui stăteau cuvintele: „Căci dacă sângele taurilor și al țapilor și cenușa unei vaci, stropită peste cei întinați, îi sfințește și le aduce curățirea trupului, cu atât mai mult sângele lui Hristos, care prin Duhul cel veșnic S-a adus pe Sine Însuși jertfă fără pată lui Dumnezeu, vă va curăța cugetul vostru de faptele moarte, ca să slujiți Dumnezeului celui viu.” El a citit mai departe, că „Hristos s-a adus jertfă o singură dată, ca să poarte păcatele multora”, - că „pentru că este cu neputință ca sângele taurilor și al țapilor să șteargă păcatele”, Acesta, Hristos Isus, „după ce a adus o singură jertfă pentru păcate (și anume cea a trupului Său), S-a așezat pentru totdeauna la dreapta lui Dumnezeu.” (de la Evrei 9,12 înainte) David a observat că toate acestea erau scrise **evreilor**, deci și lui. Așa că el avea dreptul să le citească. El a luat cărticica în camera lui și a citit începutul: „Cartea neamului lui Isus Hristos, fiul lui David, fiul lui Avraam.”

El a citit mai departe și tot mai departe și voia s-o citească toată. Dar după o zi sau două, tatăl lui a zis: „Pe masa mea era o carte mică și acum lipsește. David, n-ai văzut-o tu? O carte mică, maronie.”

„Este la mine în cameră”, a răspuns David și a adus-o înapoi cu teamă.

„De ce ai luat-o?”, a întrebat rabinul în timp ce îl privea plin de reproș. „Este o carte oribilă.”

„N-am știut că este o carte oribilă”, a răspuns David. „Nu m-am gândit că în biblioteca tatălui meu s-ar găsi o carte oribilă.”

Rabinul a spus numai: „Îți interzic să iei sau să citești această carte!” David n-a răspuns nimic, dar o voce interioară îi spunea că trebuie să citească această carte. De aceea s-a adresat prietenului său, învățătorului, și l-a întrebat de unde ar putea să facă rost de un **Nou Testament**. Căci aceasta era minunata cărticică. Învățătorul i-a dat un exemplar și i-a spus că bine face c-o citește, că ar fi Cuvântul lui Dumnezeu.

David a citit-o cu o dorință nestăpânită și după ce a terminat-o, era categoric convins și sigur că Isus din Nazaret cel disprețuit nu este doar Mesia al lui Israel, ci Însuși Dumnezeu, Domnul Dumnezeu.² Acum, după ce a citit despre moartea lui Isus, știa de ce nu se mai aduceau jertfe pentru păcate, de ce nu mai erau chiar deloc jertfe.

Acum lui David îi era totul clar și totuși – așa a fost inima lui și așa este a mea și a voastră, iubiți cititori - acum lăuntru lui s-a îndepărtat cu atât mai mult de Hristos.

El și-a zis: „Dacă El este Fiul lui Dumnezeu³, care trebuia să vină din seminția lui David, eu trebuie să mă supun Lui, să-L ascult și să mă închin Lui; dar atunci voi fi urât și respins de ai mei.” David a pus deoparte Noul Testament și n-a mai vrut să se gândească la Hristos. Dacă tot nu putea schimba situația, că El era Unsul lui Dumnezeu, Cel făgăduit lui Israel, atunci voia, cel puțin să-L uite, dacă era cu putință.

Dar a fost cu neputință. El povestește: „Oriunde mergeam, orice făceam, peste tot și permanent trebuia să mă gândesc la Hristos. El mă urmărea neîncetat. Nu mi-a dat drumul. Eram supărat pe mine însumi pentru că citisem acea carte, care m-a ajutat să găsesc marele adevăr, care acum mă făcea așa de nefericit.”

După ce David a crescut, a învățat o meserie și s-a dedat la distracțiile acestei lumi. El putea fi la teatru, în sala de concerte sau în alte locuri de distracție, că mereu se simțea ca și când Hristos ar fi fost lângă el, iar și iar simțea că trebuie să se gândească la El. Apoi a plecat la Paris, ca în vârtoarea vieții lumești păcătoase să-și amuțească și să-și adoarmă conștiința. **Dar totul a fost zadarnic.**

---

² Compară Isaia 7,14, și 9,6; și altele.

³ Psalmul 2,7 și 12

Într-o zi, mergând prin acest oraș, a trecut prin fața unei capele, a cărei ușă era întredeschisă. Fără ca propriu-zis să-și dea seama, a intrat tocmai când începea predica. Era capela cunoscutului preot protestant domnul de L. Predicatorul vorbea despre pace. „Mulți dintre voi”, zicea el, „știți tot ce pot eu să vă spun despre Hristos și marea Lui mântuire și totuși nu aveți nici pace, nici liniște. Știți de ce? Pentru că vă închideți inimile față de El. Îl cunoașteți și totuși îl lepădați.” David a părăsit locul, fiind nenorocit și mai neliniștit ca oricând. Cel care predica nu era preotul de L., ci un străin, dar lui David i se părea că vorbitorul îi văzuse lăuntru și că numai lui i se adresa.

Când, curând după aceea a trebuit iar să treacă prin fața capelei, a simțit un impuls irezistibil de a o vizita din nou. El și-a urmat imboldul de a merge mai departe, totuși a rămas locului pe stradă, neputincios.

Apoi a observat că pentru slujba divină era încă prea devreme; și a mai văzut cum un om, care părea să fie paracliserul, stătea la ușă și împărțea trecătorilor niște foi. Cu o oarecare superioritate îl privea pe acel om din popor, care, pentru că părea un om neșcolit, îi era de puțin folos. El voia să discute cu preotul însuși. Cu toate acestea s-a îndreptat spre acel bărbat și, deși era convins de adevărul Evangheliei, a încercat să-l facă să vorbească despre credința lui în Hristos. El i-a pus în față o mulțime de argumente împotriva creștinismului, cu scopul de a-l împotmoli pe acela și de a-l pune în încurcătură. Dar bărbatul l-a privit liniștit în față și i-a răspuns: „Stimate domn, sunteți mai aproape de a deveni creștin decât ați crede. Dumneavoastră știți că ceea ce negați este adevărul.”

David s-a îndepărtat. El simțea că: **Dumnezeu** a vorbit aici. De atunci a simțit permanent nevoia să se ducă la capelă. În vremea care a urmat a predicat chiar domnul de L. Acum, David nu mai putea rămâne mult timp în această stare. Era înfrânt. Ca un păcătos zdrobit, dispus să se pocăiască, el și-a predat sufletul lui Isus, Mântuitorului său și prin credința L-a auzit zicând: „Păcatele îți sunt iertate; du-te în pace!” El s-a hotărât să se ducă la domnul de L., ca să-i spună că el a devenit un credincios în Isus și să se lase botezat de el.

Dar preotul de L., care în ultima vreme avusese mai mult de-a face cu iudei, care pretinseseră că se convertiseră la Hristos, deși nu erau, l-a privit pe David foarte neîncrezător. A vorbit foarte rece cu el și s-a arătat rezervat, aproape respingător, așa că David n-a îndrăznit să vorbească cu el despre botezul său. De aceea s-a hotărât să se întoarcă în Alsacia, de unde venise și să se lase botezat acolo de un preot cunoscut.

Acest pastor l-a primit cu bucurie și părea a fi un om bun și prietenos. Totuși, când David i-a povestit că el era de acum convertit și că dorea să fie botezat, pastorul l-a privit foarte uluit. „Nu știți”, a zis el, „că prin aceasta vă veți lipsi de toate perspectivele strălucite din viața dumneavoastră și vă veți împovăra cu mânia întregii familii? Nu, serios! Traiți o viață cât mai cinstită și corectă, dar în propriul dumneavoastră interes vă rog să rămâneți un iudeu. Vă asigur că eu nu vă voi boteza.”

David a rămas încrămențat. „Cum”, a spus el, „și vreți să spuneți că sunteți un creștin? Eu credeam că pentru Hristos merită să renunț la totul pentru El. Dar nu, domnul meu. Nu vreau să fiu botezat de dumneavoastră.”

Pastorul i-a spus apoi că ar avea un prieten în Strasburg, care este și el preot. „Mergeți la el”, a continuat pastorul, „poate vă îndeplinește el dorința.”

David s-a dus la Strasburg. Acest al doilea pastor l-a întâmpinat, de asemenea, foarte amabil. Și era chiar pregătit să-l boteze. „Dar”, a adăugat el, „trebuie să vă spun că eu nu cred că Isus este cu adevărat Fiul lui Dumnezeu, cu toate că, în orice caz, este într-adevăr Mesia. Dar sunteți binevenit în ciuda propriei dumneavoastră opinii.”

Ce impresie trebuie să fi făcut asupra lui David aceste prime experiențe din creștinism! „Credeți”, a zis el, „că eu vreau să fiu botezat de un om care Îl reneagă pe Dumnezeu și Mântuitorul meu? Nu, rămân un creștin, chiar dacă n-am să mai găsesc niciun altul.”

Pe când David pleca de acolo tulburat și deprimat, l-a întâlnit pe stradă pe vechiul lui prieten, învățătorul. Lui i-a povestit istoria lui și felurile lui dezamăgiri. „Cunosc un pastor bătrân,

temător de Dumnezeu”, a spus acesta; „vă dau adresa și vă sfătuiesc să mergeți la el. Este luteran.”

Atunci David s-a dus acolo. Bătrânul domn venerabil l-a ascultat liniștit și după ce a observat că are în fața lui un iudeu sincer, l-a întrebat: „Credeți în sacramentele Bisericii?”

„Domnul meu”, a replicat puțin mirat David, „cred în Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu. De ce mă întrebați dacă cred în sacramente? Încă nu m-ați întrebat dacă sunt salvat prin sângele lui Isus Hristos. Sunteți satisfăcut cu această credință a mea, sau îmi cereți o credință în regulamente superficiale?”

Bătrânul și-a acoperit fața cu ambele mâini și a plâns cu amar. „Fiule”, a zis el, „mi-ați dat o lecție. Da, trebuia să vă întreb: credeți în Isus ca Mântuitor al dumneavoastră? Sunteți salvat? Iar eu trebuia să mă mulțumesc cu aceasta. Să ne rugăm împreună și să-L rugăm pe Domnul să mă ierte.”

Au îngenuncheat și s-au rugat împreună. Apoi i-a zis lui David: „Mai vreți să fiți botezat de mine, cu toată greșeala pe care am comis-o?”

David a zis da, căci el simțea că bătrânul domn era un creștin adevărat, în ciuda deosebitei sale poziții de partidă. „Dar știți”, a zis el, „nu vreau să fiu botezat în Biserica Luterană, căci eu aparțin numai Bisericii lui Dumnezeu. Există numai **una**; și nu pot să aparțin doar unei părți din ea.” „Aveți dreptate”, i-a răspuns bătrânul domn. Astfel că David a fost botezat în Numele veșnicei Trinități a lui Dumnezeu, al Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh și nu pe baza mărturisirii unei grupări creștine, fie ea mică sau mare. De atunci David a slujit plin de credință și devotat, ca predicator al Evangheliei lui Isus Hristos în Franța.

21. DE LA MOARTE LA VIAȚĂ

Au trecut douăzeci de ani de când s-au petrecut următoarele evenimente. Pe vremea aceea eram plasat ca inginer în districtul N., din inima Indiei și trăiam fără frică de Dumnezeu. Un prieten, care era creștin și care a trăit cinci ani alături de mine, n-a încetat niciodată de a vorbi cu mine despre mântuirea sufletului meu și să se roage pentru convertirea mea. În cele din urmă rugăciunile lui au fost ascultate și anume în felul următor:

Într-o dimineață rece de octombrie, un număr de europeni care domiciliau în localitate s-au strâns laolaltă în cimitirul din apropiere, care fusese extins, iar azi trebuia să fie inaugurat de către episcopul de C. În anturajul episcopului se afla căpitanul P., primul funcționar al districtului. După ce au fost înconjurat de un alai limitele bucății de pământ anexate cimitirului, festivitatea a fost încheiată cu o cântare și cu rugăciune.

La despărțire, căpitanul P. m-a rugat să-l însoțesc la un râu din apropiere, unde trebuia să-mi spun părerea ca specialist, referitor la construirea chiar în locul acela a unui baraj de piatră. Acolo ne aștepta un hindus, un funcționar subordonat. Astfel stăteam împreună între niște copaci, în apropierea râului, când un glonț a fost tras asupra noastră, care a trecut razant pe lângă căpitan. Acesta, care stătea față în față cu ucigașul, a smuls numaidecât o cravașă din mâna mea și s-a năpustit după el. Când m-am întors, căpitanul P., care rupsese cravașa pe omul acela, cădea la pământ lovit mortal de o a doua împușcătură.

Pentru prima dată în viață am devenit conștient de realitatea îngrozitoare că nu eram pregătit să mă întâlnesc cu Dumnezeu; că în clipa următoare aș putea fi în veșnicie, iar atunci sufletul meu ar fi pierdut pe veci.

M-am aplecat pentru o clipă asupra trupului întins al prietenului meu, iar când am văzut că viața i se stinsese, m-am întors încet la calul meu, în timp ce nu-l pierdeam din ochi pe ucigaș, care mă urma și-și ținea pistolul ațintit asupra mea. În acest timp hindusul fugise, iar eu am călărit cât am putut de repede la postul de poliție să chem ajutoare.

Ajunge dacă spun că după o luptă aprigă în care încă un om a fost ucis, a fost prins cel care acum se făcea vinovat de două crime.

Mai poate fi amintit că ucigașul era un mahomedan fanatic, care nu intenționase să-l omoare pe căpitan, ci pe funcționarul hindus care era cu noi, din cauza distrugerii unei moschei. El a susținut în fața instanței că pe căpitan l-a împușcat numai în legitimă apărare.

Adânc mișcat de aceste evenimente am mers la văduva căpitanului P., spre a-i mărturisi cele mai sincere condoleanțe și să-i povestesc detaliile amănunțite ale sfârșitului soțului ei. În acest timp ea era așa de copleșită de durere, încât nu m-a putut vedea, pentru care episcopul de C., care era la ea, a venit la mine în salonul de primire. După ce i-am povestit faptele descrise mai sus, l-am rugat să se roage pentru mine; eu nu mai aveam putere. El a făcut lucrul acesta în mod serios, prin aceea că m-a prezentat lui Dumnezeu, care-mi crușase viața îndurător și a stăruit înaintea Lui, ca El să facă în inima mea o lucrare a harului, spre slava Lui Însuși.

Căpitanul P. a fost înmormântat seara, de către episcop, cu onoruri mari și solemne și anume în același cimitir la a cărui inaugurare fusese prezent de dimineață. Criminalul a fost audiat, condamnat și executat.

În acest timp am suferit mari chinuri sufletești și abia dacă puteam dormi, pentru că mereu îmi venea în minte gândul că eu, care nu eram pregătit să mor, am fost crușat cu îndurare, în timp ce domnul căpitan P., care fusese un creștin viu, a fost luat, în loc să fiu luat eu.

Mi-am dat seama deslușit că Dumnezeu de aceea mi-a prelungit viața, pentru a-mi mai da o nouă și poate o ultimă ocazie să-l accept pe Hristos ca Mântuitor al meu, altfel aș fi murit, fără îndoială, în păcatele mele și aș fi primit ca parte dreaptă o veșnică osândă.

Prietenul meu, care se rugase atât de mult pentru mine, a încercat în acest timp să-mi prezinte din nou calea mântuirii. Într-o zi, când mă aflam într-un mare chin sufletesc, mi-a dat o carte mică: „Vestea bună a lui Dumnezeu”, numărul din septembrie al anului 1878. În unul dintre articole, intitulat „Dreptatea lui Dumnezeu”, era arătat deslușit că „nu este nici un om neprihănit, niciunul măcar”, iar pe de altă parte aici era arătată mântuirea lui Dumnezeu: „Fiindcă suntem socotiți neprihăniți prin credință, avem pace cu Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Hristos.” (Romani 5,1)

Am cântărit aceste cuvinte timp de mai multe zile și am încercat din răspuțeri să cred, dar am rămas în nevoie și îndoială. Într-o noapte mă zvârcoleam fără somn, tremurând tare; mă preocupa gândul că dacă această chemare a lui Dumnezeu, care cu siguranță era ultima, ar rămâne nebăgată în seamă, sufletul meu ar fi pierdut pentru totdeauna. În cele din urmă mi-am zis că toată osteneala este zadarnică și numai îndurarea și milostivirea de bună voie ale lui Dumnezeu te mai pot salva.

Dintr-odată a pătruns lumină în sufletul meu și prin Duhul Sfânt am ajuns la cunoștința că, doar pentru că mă încredeam în jertfa lui Isus Hristos fiind dornic de mântuire, aveam deja credința, pe care încercam zadarnic încă s-o mai obțin și de aceea ar trebui să fiu socotit neprihănit și trecut de la moarte la viață. Niciodată nu voi uita pacea minunată care mi-a umplut atunci inima, încât am sărit din pat, am îngenunchat și l-am lăudat pe Dumnezeu pentru harul Lui nesfârșit.

Inima mea cunoaște de atunci o pace dumnezeiască, niciodată cunoscută mai înainte, o liniște sufletească. Domnul este Mântuitorul meu, lumina și bucuria vieții mele. O, ce bogăție!

22. DUPĂ O LUNGĂ RĂTĂCIRE ÎN PORT

În spitalul din Iserlohn, în Westfalia, în 1892 a murit un bătrân de 84 de ani, despre a cărui viață interesantă vreau să fac un scurt rezumat în cele ce urmează. Poate că un cititor sau altul, care se străduiește să ajungă și el, pe căi alese de el, la ținta dorită, „**pacea cu Dumnezeu**”, va ajunge prin el să înțeleagă și să pășească pe calea care ne este arătată în Cuvântul lui Dumnezeu de Dumnezeu Însuși și care este singura cale a mântuirii și a vieții.

Acel bătrân s-a născut și el în Iserlohn. De timpuriu și-a dat deja seama că nu există pe pământ nimic mai important decât obținerea mântuirii sufletului nemuritor și câștigarea vieții

veșnice. De aceea s-a hotărât să studieze teologia, ceea ce a și făcut. Nesatisfăcut în multe privințe, a decis să intre în lucrarea misionară. În calitate de candidat al teologiei, a venit la casa misionarilor din Varmen. În multe ore de răgaz care îi rămâneau la șederea lui acolo, citea cu râvnă texte religioase despre sfințirea și răstignirea firii. El spera ca în aceste cărți, care vorbeau despre călugări și „sfinți”, să găsească drumul pe care să poată deveni sfânt și liber de păcatele sale și de răul care locuia în el.

Aceste cărți l-au dus pe tânărul bărbat la gândul de a deveni catolic, pentru a fi călugăr în vreo mănăstire și a duce o viață contemplativă și riguroasă. Căci acolo spera el să câștige negreșit pacea dorită și mântuirea sufletului său. De îndată ce hotărârea a fost definitivă, a și dus-o la îndeplinire. Nimeni nu l-ar fi putut reține.

Astfel a devenit candidatul Karl W. catolic și a intrat în ordinul dominicanilor. Patruzeci de ani lungi și neroditori (deci tot atâta timp cât poporul Israel a umblat în pustie, înainte de a ajunge în țara lăudată) a fost călugăr dominican. Dar inima i-a rămas în nevoie și neliniște. Iar obținerea sfințeniei nu voia deloc să progreseze așa cum trebuia. Ceea ce părea să le fi reușit altora, lui nu i-a reușit. De fapt, el era prea cinstit ca să se amăgească pe sine și pe alții, că inima lui ar fi devenit sfântă.

În 1875 mănăstirea în care trăia evlaviosul călugăr a fost desființată, ca urmare a cunoscutei „Legea din mai”. Dar cu ocazia aceasta vâlul nu i-a căzut și nici legăturile și lanțurile pe care le avea pe ochi și pe inimă. Dar Papa a promis călugărilor care fac un pelerinaj la el, la „sfântul părinte”, la Roma, deplina iertare a păcatelor. Ah, în sfârșit, salvarea îi făcea semn să se ducă. Oricât de bătrân ar fi fost, călătoria trebuia făcută. După încheierea pelerinajului el și-a obținut iertarea și s-a întors acasă cu indulgența în haină, dar nu și cu pacea în inimă.

Bătrânul s-a întors pe jos de la Roma în patria lui, în Westfalia. Aici se întreținea din tricotatul ciorapilor și curând bătrâna și evlavioasa ‚calfă’ a primit porecla de ‚tricoKarl’.

Într-o seară, în drumurile lui, prin călăuzirea lui Dumnezeu a ajuns într-o adunare creștină. Creștinii prezenți acolo au legat o discuție cu bătrânul interesant. Ei i-au arătat din Cuvântul lui Dumnezeu că indulgența dobândită la Roma nu-i folosește la nimic înaintea tronului lui Dumnezeu, că trebuie să se nască din nou prin Cuvântul lui Dumnezeu și prin Duhul Sfânt. Bătrânul evlavios nu îndrăznea să contrazică Cuvântul lui Dumnezeu. După aceea a predat scrisoarea de indulgență, în fapt, flăcărilor.

Dar ce să facă mai departe? Mai neliniștit ca oricând, căuta pacea în și după Cuvântul lui Dumnezeu. Dar a mai durat încă șase ani lungi până când a început a se ivi Sabatul pentru el, înainte de a se preda prin credință în brațele salvatoare ale lui Isus, ca păcătos pierdut, încărcat cu păcate.

Într-o zi, într-o casă creștină din Unna, i-a căzut în mâini o veche poezie în legătură cu Evrei 10, unde se spune:

„Cândva a fost plătită datoria”.

Atunci i-a căzut vâlul de pe ochi. Acum își dădea seama în lumina lui Dumnezeu, că Dumnezeu demult pregătise o mântuire desăvârșită pentru el, prin moartea Preaiubitului Său Fiu. Ceea ce el n-a fost în stare să facă, în ciuda sincerității și a strădaniilor lui celor mai serioase, aceea a făcut Dumnezeu pentru el. Vina a fost demult ispășită prin sângele lui Isus Hristos, vărsat o dată pentru totdeauna, făcând astfel pace pentru el. „Pedeapsa care ne dă pacea a căzut peste El și prin rănile Lui suntem tămăduiți.” (Isaia 53,5)

Fericit bătrân! Acum inima lui are pacea cu Dumnezeu, după care a tânjit deja atâta timp, dar care fusese pregătită pentru el deja cu mult, mult timp înainte. (Coloseni 1,20) Acum era fericit. Acum putea, (chiar dacă numai pentru puțin timp) să se laude aici jos cu Domnul și Mântuitorul lui și în El cu nădejdea slavei și cu siguranța mântuirii viitoare; căci Dumnezeu Însuși l-a convins de amândouă. Era o bucurie să-l auzi mărturisind despre ceea ce a făcut Domnul pentru el, cum El l-a adus de la întuneric la lumina Sa și la părtășia cu Dumnezeu. După o boală scurtă a adormit liniștit și fericit, pentru a merge în odihna veșnică, la Domnul și Mântuitorul lui.

23. DUMNEZEU NU VREA MOARTEA PĂCĂTOSULUI

Pe vremea când guvernul francez își trimitea trupele în zona operațiilor militare din Crimeea, un regiment de soldați a rămas mai multe zile în Toulon, un oraș-port în sudul Franței, pentru a fi îmbarcați de acolo. S-a nimerit că în același timp un negustor ambulant al Societății Biblice Franceze să-și dea osteneala cu râvnă să vândă Biblii și Noi Testamente numeroasei populații a acestui oraș; iar când acesta a văzut regimentul, s-a născut în el cu o mare vioiciune gândul că probabil mulți dintre acei soldați nu-și vor mai revedea patria, că, mai bine zis, toți se îndreptau spre mari primejdii și mulți mergeau în întâmpinarea morții, lucru pentru care, după toate probabilitățile nu erau deloc pregătiți. De aceea s-a adresat comandantului regimentului cu rugămintea insistentă să-i permită să răspândească printre acei soldați Cuvântul lui Dumnezeu și această permisiune i s-a și dat.

Astfel, într-o dimineață era înconjurat de un grup de soldați, pe locul viran din fața taberei, cărora le-a vorbit despre nevoia sufletelor lor. Le-a spus că în Noile Testamente vor găsi: mângâiere, mântuire și viață, numai să vrea să-L roage pe Domnul Isus să le deschidă ochii și inima pentru a-I înțelege cuvintele. Și părea că toți ascultau destul de atenți, când, deodată, un bărbat tânăr cu înfățișare de om deștept și cu trăsături inteligente a pășit în față și a spus cu voce tare: „Sunt profund mișcat de sfaturile dumneavoastră serioase și binevoitoare. M-ați convins de necesitatea de a avea Cuvântul lui Dumnezeu; din păcate încă îmi lipsesc banii pentru această achiziție valoroasă.”

„Nu face nimic”, a răspuns negustorul. „Dacă într-adevăr doriți să posedați un exemplar, să nu se poată spune că v-ați exprimat dorința în fața unui creștin, fără ca acesta să vă fi îndeplinit dorința, chiar și fără bani și de aceea voi plăti cartea eu însumi, cu plăcere, din salariul meu. Zicând acestea a scos un Nou Testament din geanta cu Biblii și i l-a înmănat cu multă bucurie soldatului. Dar cât de mare a fost mirarea și durerea lui când în aceeași clipa tânărul bărbat a izbucnit într-un râs zgomotos și a strigat: „Prietene! Mi-a reușit! Eu sunt cel mai mucalit din tot regimentul și este clar ca lumina soarelui că am reușit să te prostesc și pe tine.”

„Dă-mi cartea înapoi”, a zis negustorul întristat.

„Nu, nu, flăcăule!” a replicat soldatul. „Mi-ar fi rușine să te insult în fața acestei societăți onorabile. Ce-ar gândi camarazii mei dacă ar trebui să vadă că tu iei înapoi cu mâna stângă darul pe care dreapta ta tocmai l-a făcut? Niciodată n-a fost obiceiul așa în armata franceză. Ce a fost dăruit, s-a făcut **cu plăcere** și așa vreau să-l păstrez. Și mie mi-ar putea fi cartea de folos, chiar dacă ar sluji numai pentru a-mi aprinde luleaua pe câmpul de bătaie, unde mereu este criză de hârtie. Pentru acest scop este destul de bună.” Vorbind astfel, a făcut o plecăciune militărească, într-un mod batjocoritor și s-a îndepărtat râzând. Dar tot a mai putut să audă cuvintele de avertizare ale negustorului și ele răsunau solemn în urechile lui: „Tinere, gândește-te la ceea ce faci! Grozav lucru este să cazi în mâna Dumnezeului celui viu!” Negustorul, foarte necăjit, și-a dat seama de impresia regretabilă pe care a lăsat-o această scenă și asupra sufletelor celor din jur și astfel a părăsit tabăra; apoi rugăciunile sale s-au înălțat către Domnul, ca acest tânăr să nu fie lăsat în voia lui. „Doamne, iartă-l”, a zis el pentru sine, „căci nu știe ce face. Lasă prin glasul Tău atotputernic numai **un** cuvânt de-al Tău să pătrundă până în adâncul conștiinței sale și să-i schimbe inima. O, Doamne, Doamne, luminează-l, convertește-l, **salvează-l!**”

Curând după aceea regimentul a părăsit Toulon-ul, îndreptându-se spre Crimeea. Iar negustorul și-a continuat activitatea în multe alte părți ale Franței.

Cincisprezece luni au trecut de atunci, când într-o seară a ajuns într-un sătuc care era situat aproximativ la 60 de mile de Toulon, unde a intrat într-o cârciumă pentru a se odihni și după truda zilei să pună să i se servească o băutură răcoritoare. Dar abia pășise peste prag, că a și observat că acolo trebuie să se fi petrecut ceva trist. În sala cârciumii ședea vreo zece oameni la cină, așa de liniștiți și vizibil cuprinși de îndurerarea lor, încât el n-a vrut să-i deranjeze și s-a retras mai bine în bucătărie, unde i s-a oferit îndată o priveliște asemănătoare. Familia, ca și servitorii își făceau treaba într-o tăcere adâncă și chiar lângă foc ședea o femeie mai în vârstă, cu

capul foarte plecat, vădit distrusă de durere. Negustorul s-a apropiat de ea, întrebând compătitor despre cauza necazului ei, vorbindu-i prietenos.

„Da, am o durere, un mare, mare doliu”, a exclamat cârciumăreasa îndată, în timp ce lacrimile i se prăvăleau din ochi; „și vă mulțumesc pentru cuvintele pline de bunătate! Mi-ați alinat inima cu ele și de aceea vreau să vă împărtășesc suferința mea. O, gândiți-vă, abia de câteva ore l-au culcat în groapă pe cel care a fost singura mea fericire, da, toată mândria mea, pe fiul meu. Și încă ce fiu am pierdut prin el!”

„Nu fiți atât de mahnită, scumpă doamnă”, a spus negustorul, el însuși afectat dureros; „nu jeliți așa fără nădejde și îngăduiți-mi să vă citesc numai câteva cuvinte din cartea mea, pe care n-o deschid niciodată fără să le găsesc pe cele potrivite ocaziei, oricât de diferite ar fi situațiile pe care le întâlnesc.” – A scos un Nou Testament din buzunar și a citit de la Evrei 12.9-11: „Și apoi, dacă părinții noștri trupești ne-au pedepsit și tot le-am dat cinstea cuvenită, nu trebuie oare să ne supunem cu atât mai mult Tatălui duhurilor și să trăim? Căci ei, într-adevăr, ne pedepseau pentru puține zile, cum credeau ei că e bine; dar Dumnezeu ne pedepsește pentru binele nostru, ca să ne facă părtași sfințeniei Lui. Este adevărat că orice pedeapsă, deocamdată pare o pricină de întristare și nu de bucurie, dar mai pe urmă aduce celor ce au trecut prin ea, roada dătătoare de pace a neprihănirii.” Abia apucase să citească aceste cuvinte, când femeia s-a sculat cu o expresie de uimire. El s-a făcut că nu observă nimic și, întorcând câteva pagini, a citit din nou: „Astfel, fiindcă avem un Mare preot însemnat, care a străbătut cerurile, - pe Isus, Fiul lui Dumnezeu, - să rămânem tari în mărturisirea noastră. Căci n-avem un Mare Preot care să n-aibă milă de slăbiciunile noastre; ci unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat. Să ne apropiem dar cu deplină încredere de scaunul harului, ca să căpătăm îndurare și să găsim har, pentru ca să fim ajutați la vreme de nevoie.” La aceste cuvinte femeia sa grăbit să iasă brusc din cameră și curând s-a întors cu o carte mică în mână. Era moștenirea fiului ei, lăsată ei, lucrul cel mai de preț pe care îl avea de la el. Era un Nou Testament de aceeași mărime și aceeași traducere ca acela din care citise negustorul. Era foarte uzat și chiar jerpelit, căci multe pagini erau smulse. Dar în partea interioară a coperții era scris cu litere mari următorul text: „**Obținut la Toulon, în 1855. Întâi disprețuit și folosit abuziv, dar mai târziu citit și crezut, a devenit mijlocirea spre mântuirea mea. S. L., pușcaș infanterist în compania a patra a ... regimentului de linie.**”

Era fără nicio îndoială, după dată și conținutul inscripției, că acela era Noul Testament pe care negustorul îl dăruise batjocoritorului, că acel batjocoritor se convertise și că tocmai el era fiul a cărui plecare acasă era atât de mult jelită în acea casă. Lucrul acesta a fost dovedit și prin povestirea mamei.

Chiar după starea în care se afla cărticica se deducea clar, că soldatul folosise paginile care acum lipseau, la aprinderea pipei, așa cum a spus atunci cu o îndrăzneală neobrăzată. După cum a povestit el mamei sale, această acțiune de distrugere a încetat brusc și anume, puțin înaintea unei bătălii în care regimentul său constituia avangarda. La aflarea unei vești așa de primejdioase, în sufletul lui au apărut întrebări serioase și dintr-odată a auzit iar cuvintele omului pe care l-a batjocorit atât din cauza cărții. Ca un bubuit de tunet îi răsunau în urechi: „**Grozav lucru este să cazi în mâna Dumnezeului celui viu!**” „Vai mie!”, a strigat el deodată, într-o teamă sufletească foarte neobișnuită; „dacă acum cad într-adevăr în mâinile Lui?” Iar acest gând îl urmărea acum neîncetat, zi și noapte. Dar în dimineața bătăliei amintite, când primele raze ale soarelui ajungeau pe pământ, a scos iar, în sfârșit, cartea din raniță, dar ea i se părea acum ca un acuzator mânios. El a deschis-o așteptându-se să găsească în ea numai amenințări; dar ce s-a mai mirat când ochii săi au găsit numai texte care conțineau cele mai mângâietoare făgăduințe: „Dumnezeu n-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El.” Și mai departe: „Cine are pe Fiul, are viața.” „El este jertfa de ispășire pentru păcatele noastre; și nu numai ale noastre ci pentru ale întregii lumi.” Apoi: „Veniți la mine toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă.” – Acest ultim citat i s-a părut că este răspunsul

direct la teama lui sufletească și l-a mișcat profund. El s-a gândit la aceste minunate cuvinte în toate felurile, pentru a le înțelege bine, până când toba l-a chemat în formație, ca să mășăluiască împotriva dușmanului. Cu Testamentul în raniță s-a înarmat pentru lupta care nu a durat chiar mult, dar care a fost foarte sângeroasă; și tânărul nostru războinic a fost printre cei care au căzut împușcați. Era grav rănit și multe, multe săptămâni vindecarea lui n-a fost sigură. Dar timpul acestei încercări n-a fost un timp pierdut pentru el. Iar și iar se întorceau în mintea lui versetele pe care le citise în dimineața bătăliei, la revărsatul zilei, când harul Duhului Sfânt i-a mișcat pentru prima dată inima. Cele vechi s-au dus din lăuntru său, iar acum a aflat și a simțit adevărul prețioaselor cuvinte ale Domnului: „**Adevărat, adevărat vă spun, că cine ascultă cuvintele Mele și crede în Cel ce M-a trimis, are viața veșnică și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață.**” (Ioan 5,24) A fost salvat, iar acum era copil al lui Dumnezeu și moștenitorul Lui.

După ce a fost transportat din primul spital militar într-un altul, situat mai la răsărit, a apărut o stagnare în boala lui, care a permis întoarcerea lui în Franța. El a ajuns acasă cam cu șase săptămâni înainte de vizita negustorului, unde Testamentul așa de maltratat altădată, acum abia dacă-l mai lăsa din mână, numai să fi fost în stare uneori să citească din el. Era lucrul cel mai de preț pe care îl avea și zi de zi îi devenea tot mai drag. Gura lui era plină de cele mai afectuoase îndemnuri și rugăminți, ca și mama și prietenii lui să se convertească la Hristos și la adevărul Lui. Până la ultima suflare a sfătuit-o să primească îndurarea lui Dumnezeu, care ne este oferită prin Isus Hristos și să nu se expună primejdiei de a „cădea în mâna Dumnezeului celui viu” într-o stare de nepocăință.

Când a auzit negustorul această relatare, inima lui s-a umplut, bineînțeles, de adorare față de Dumnezeu, Care i-a ascultat rugăciunea plin de atâta îndurare, pentru unul care odinioară, în orbirea lui a putut să spună despre Sfânta Scriptură: „Este destul de bună pentru a-mi aprinde luleaua cu ea”. Îndurarea lui Dumnezeu n-a vrut ca el să moară în păcatele lui, ci l-a lăsat să fie pătruns de credința în singurul Lui Fiu, a Cărui sânge curăță toate păcatele și este singurul care poate salva de moartea veșnică și de judecată.

24. CEL CARE-L TĂGĂDUIEȘTE PE DUMNEZEU

a) Băiețelul

În primăvara anului 18.. am făcut cu vaporul drumul între M. și P. Din cauza vremii nefavorabile, toți pasagerii au fost nevoiți să rămână jos, în cabine. Unul dintre cei prezenți a propus să se citească ceva cu voce tare spre amuzamentul general. După aceea un bărbat a scos din geanta lui de călătorie două cărți și a spus: „Cred că acestea ne vor întreține bine; vă voi citi din ele. Ascultați-mă!” „Ce ne veți citi?”, l-am întrebat pe domnul dispus să ne servească. El a pronunțat titlul lucrării, pe care eu o cunoșteam ca pe o scriere necredincioasă, care îl batjocorește pe Dumnezeu, se poate spune, prin care oameni duși în rătăcire, nu numai în țara noastră, ci și în toată Europa, au pricinuit mari prejudicii. „Doar nu vorbiți serios când spuneți că vreți să citiți această carte!”, am obiectat eu. „De ce nu?”, a spus el cu o figură orgolioasă. „Ar fi mai bine să vă citesc tuturor un text din această carte, pe care o port permanent cu mine”, am continuat eu îndrăzneț. „Și cum se numește cartea dumneavoastră?”, m-a întrebat el. „Sfânta Scriptură, în fața căreia trebuie să tacă oricare altă carte.”

Mulți dintre cei de față mi-au dat dreptate; dar bărbatului necredincios i s-a urcat sângele la cap; el a zis pe un ton indignat: „Ei, domnul meu, dacă eu nu trebuie să-mi citesc cartea cu voce tare, atunci, vă rog să o lăsați și pe a dumneavoastră să tacă!”

„Această carte a vorbit deja în timpuri imemorabile”, am replicat eu cu seriozitate și accentuat, „și va vorbi încă atunci când noi amândoi, dumneavoastră și eu, demult nu vom mai fi aici. Dar cel puțin vreau să vă avertizez asupra acelei cărți periculoase, care doar vă induce în eroare, spre

pierzare; iar eu vreau să citesc numai Cuvântul lui Dumnezeu, care mă luminează nu numai acum, ci și în veșnicie.”

Apoi m-am așezat și am citit liniștit în colțul meu, deranjat numai din când în când de râsetele zgomotoase ale necredinciosului bărbat și a tovarășilor lui. Doar câțiva, puțini, mi-au adresat întrebări serioase, dar chiar și aceștia, după cum părea, mai mult din curiozitate decât din nevoia reală de a auzi Cuvântul lui Dumnezeu.

Spre seară am părăsit vaporul și am urcat în poștalion, pentru a ajunge la P. Însoțitorii mei au fost și de data aceasta, acel om necredincios, doi negustori și un colonel tânăr. „Unde vom fi mâine pe vremea aceasta?”, a întrebat unul dintre negustori. Celălalt a răspuns: „În N.” „Dacă vrea Dumnezeu”, am adăugat eu prietenos dar serios. „Fie că lui Dumnezeu îi place, fie că nu, este totuna”, a zis necredinciosul, pe care să-l numim domnul K. L-am privit pătrunzător, ceea ce nu prea i-a plăcut și am zis: „Cu aceasta vreți să spuneți că voia lui Dumnezeu vă este total indiferentă. Îndrăzniți în prezența Lui sfântă să roștiți o asemenea batjocură?” „Aceasta este **problema mea**”, a răspuns sârmanul om, „fiecare are propria lui credință; păstrați-o pe a dumneavoastră, iar eu sunt mulțumit cu a mea”. Atunci colonelul i-a zis: „Vă vedem într-o mare primejdie; doar nu ne cereți să tăcem din falsă pudoare și să vă lăsăm în necredință. Dumnezeu nu vrea așa ceva.

Cine cunoaște adevărul și nu-l mărturisește,

Cu adevărat un ticălos nemernic se numește.

Și chiar mai mult, ne este milă de dumneavoastră; îngrozitoarea dumneavoastră necredință ne îngrijorează și ne simțim obligați să vă atragem atenția asupra căii greșite pe care mergeți!” Domnul K. era de părere că pentru nebuni lucrul acesta este foarte bun. „Vă rog, prietene”, a zis colonelul, „este mai bine să tăceți; nu cred că sunt nebun pentru credința mea în Marele Dumnezeu, care L-a trimis pe Fiul Său să moară pentru mine și să mă răscumpere din păcatele mele; care m-a păzit în fiecare ceas al vieții mele; care îmi cunoaște toate stările. Eu citesc marele adevăr al existenței și lucrării lui Dumnezeu în tot ce mă înconjoară, chiar și în trăsăturile nebunului care-L neagă”. Necredinciosul a ripostat supărat: „Mă mir că îndrăzniți să vorbiți așa și” – „Liniștiți-vă”, a continuat colonelul, „nu vreau să vă necăjesc; numai că mi-a venit în minte ceea ce spune Sfânta Scriptură despre aceia care gândesc ca dumneavoastră. Eu însumi aș fi un nebun groaznic dacă n-aș crede în Dumnezeul îndurător și milostiv, Tatăl meu, care, cam acum un an mi-a cruțat iar viața într-un mod așa de minunat, în război, când calul de sub mine a fost împușcat”.

Domnul K. a murmurat câteva cuvinte neînțelese, apoi a tăcut. Colonelul a mai adăugat câteva cuvinte de avertizare celor spuse mai sus, apoi au tăcut toți, căci era târziu. Am călătorit toată noaptea. În dimineața următoare, colonelul a reluat subiectul discuției noastre. Domnul K. părea că doarme, cu toate că trăsăturile lui purtau amprenta nemulțumirii. Eu mi-am luat Biblia și am citit cu jumătate de voce câteva citate din Psalmi. Am observat la schimbarea paginilor că domnul K. nu doarme, ci se preface, iar când am ajuns la cuvintele: „Cel rău zice cu trufie: „Nu pedepsește Domnul. Nu este Dumnezeu.” Iată toate gândurile lui”, am văzut cum a roșit; același lucru l-au observat și colonelul și cei doi negustori.

Tocmai atunci s-a oprit poștalionul, pentru că trebuiau odihniți și hrăniți caii. Dintr-o casă de la șosea au ieșit trei copii, dintre care cel mai mic erau un băiețel de trei sau patru ani. Fata cea mai mare ne-a oferit cimbru bine mirositor, care creștea în cantități mari pe dealurile acelea. Am luat o legătură și i-am dat niște mărunțiș. „Să trăiți!” au strigat copiii. Probabil erau săraci; așa că le-am mai dat niște bani, pentru care mi-au urat încă o dată să am o viață lungă. „Cât de lungă?”, am întrebat-o pe fata cea mai mare. „O, cât de lungă se poate!” „Dar tu cât de lungă zici să fie?” „Nu știu”, a zis ea roșind. „Cine poate ști?”, am întrebat-o. Fata era mirată; ceilalți călători și domnul K. erau și ei atenți la discuția noastră. „Cine poate ști cât de mult am să mai trăiesc?”, am reluat eu. Cele două surori tăceau, dar băiețelul m-a privit cu ochii lui limpezi, albaștri și a spus: „Numai bunul Dumnezeu din cer știe”.

Colonelul și negustorii l-au privit pe domnul K., care a plecat ochii încurcat și rușinat.

Am pornit mai departe. La început toți au tăcut, apoi colonelul a zis primul: „Din gura copiilor și a celor ce sug la țăță Ți-ai scos o întăritură de apărare împotriva potrivnicilor Tăi, ca să astupi gura vrăjmașului și omului cu dor de răzbunare.” (Psalmul 8,2) „Da,” am zis eu, „un copil mic, care abia a venit pe lume, știe în inima lui și mărturisește cu gura lui că există un Dumnezeu în cer. Și dimpotrivă, un bărbat înconjurat timp de treizeci sau patruzeci de ani, zi și noapte, de dovezi ale puterii, ale înțelepciunii și ale constanței bunătății ale lui Dumnezeu, neagă nu numai puterea ci și existenței lui Dumnezeu.”

Cel care Îl tăgăduia pe Dumnezeu a rămas liniștit, cu ochii în pământ. Părea că vorbele mele l-au atins. Apoi am tăcut, pentru a-i lăsa timp să mediteze. Datorită incidentului, toți eram, mai mult sau mai puțin, într-o dispoziție serioasă. În cele din urmă, domnul K., cel care mai ieri batjocorea Biblia și tăgăduia existența lui Dumnezeu, mi-a spus șovăind, dar prietenos: „I-ați spus ieri colonelului că azi vreți să citiți cu voce tare din Biblie. M-aș bucura mult să ascult Cuvântul lui Dumnezeu!”

Colonelului i-au dat lacrimile. Și mie mi se părea totul minunat și i-am zis domnului K.: „Dragă prietene, este posibil ca Dumnezeu să vă fi vorbit prin acel băiețel?” „Da”, a zis el. „Cuvintele lui au făcut o impresie deosebită asupra mea. N-am avut niciodată asemenea sentimente cum am avut ieri. Ați vrea să-mi iertați cuvintele pe care vi le-am adresat ieri?” Colonelul a zis: „Dacă acum credeți în Dumnezeu, înseamnă că aceasta este lucrarea Duhului Său Sfânt, începutul a ceea ce Dumnezeu mai vrea să întreprindă cu dumneavoastră.”

Am citit aproape toată dimineața; între timp, unul sau altul au spus câteva cuvinte despre cele citite. Domnul K. a avut câteva întrebări, care mărturiseau despre lucrarea lui Dumnezeu în sufletul lui. Multe cuvinte i-au atins străfundul inimii; „Căci Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător, mai tăietor ca orice sabie cu două tăișuri: pătrunde până acolo că desparte sufletul și duhul, încheieturile și măduva, judecă simțurile și gândurile inimii.” (Evrei 4,12) El s-a temut că Dumnezeu nu-l va ierta și nu-l va primi, dar Cuvântul lui Dumnezeu a înlăturat curând toate îndoielile lui. Noi am văzut cum Domnul, prin îndurarea Lui a convertit inima acestui om și I S-a descoperit ca Mântuitor și Salvator, cu toate că, în urmă cu doar câteva ore, inima lui părea împietrită.

Am ajuns la P. chiar la ora mesei și ne-am bucurat de un prânz cald, într-o cameră încălzită, căci eram flămânzi și înghețați. Noul nostru prieten era foarte fericit. Am cerut lui Dumnezeu binecuvântarea Lui, apoi ne-am așezat la masă. Timpul petrecut împreună a fost binecuvântat. Colonelul ne-a povestit despre mama lui evlavioasă, care din frageda lui copilărie a citit cu el zilnic Biblia. El s-a convertit la doisprezece ani. –

Când domnul K. a ajuns să vorbească despre trăirile din ultimele ore și mai ales când se gândea recunoscător la cuvintele acelui băiețel, colonelul a zis: „Dumnezeu a ales lucrurile bune ale lumii, ca să facă de rușine pe cele înțelepte. Dumnezeu a ales lucrurile slabe ale lumii, ca să facă de rușine pe cele tari.” „Da”, a zis domnul K. trebuie să vă mai mărturisesc că aveam pe buze o vorbă de batjocură când ați întrebat copilul: „Cine știe cât voi mai trăi?” Dar când scumpul băiețel a rostit Numele lui Dumnezeu, n-am mai putut scoate nici un cuvânt; mi se părea că s-a deschis cerul și că ochiul Atotputernicului era îndreptat asupra mea. Nu voi uita acea clipă.” Domnul K. a adus acele cărți care-L batjocureau pe Dumnezeu și le-a ars în fața ochilor noștri, zicând: „Să scoată Dumnezeu din viața și din inima mea tot răul, așa cum aceste flăcări mistuie aceste cărți imorale și rele.” Întorcându-se spre noi a zis apoi: „O, ce liber mă simt acum! Mai bine las să mi se taie mâna, decât să mai deschid asemenea cărți. Vreau să învăț să înțeleg tot mai mult conținutul acestei scumpe cărți, spre mântuirea mea (zicând acestea a luat o Biblie în mână), pe care până nu de mult am lepădat-o și am batjocorit-o.” Iar Dumnezeu, în îndurarea Lui, cu siguranță n-a lăsat neîmplinită dorința sinceră a celui om.

b) Floarea

Pe când Napoleon I era împărat al Franței, a pus să fie închis fără prea mult anchetare un anume domn distins, pe nume Charney, pe care îl considera suspect de înaltă trădare. Charney era un ateu, adică unul care-L tăgăduiește pe Dumnezeu; era certat cu Dumnezeu și cu lumea; dar dacă într-adevăr a fost un trădător, nu s-a dovedit.

Celulei în care era deținut domnul Charney îi aparținea o curte mică, în care zilnic se putea plimba liber câteva ore. Umblând pe acolo dus-întors, ziua vedea soarele deasupra lui, iar noaptea firmamentul foarte înstelat. Dar pe Dumnezeu nu-L vedea, nici măcar în lucrările Lui. El nu spunea împreună cu psalmistul: „**Cerurile au fost făcute prin Cuvântul Domnului și toată oștirea lor prin suflarea gurii Lui.**” (Psalmul 33,6) O, nu! El vorbea cum vorbește un nebun: „Totul este întâmplător.” Da, Charney a scrijelit aceste cuvinte, în amărăciunea sufletului său învăluit în întuneric, în curte, pe peretele exterior al celulei sale.

Dar într-o zi, pe când Charney își făcea iar plimbarea prin curtea lui mică, a văzut la picioarele lui, aproape de perete, între pietre, răsărind o floriceică. Aspectul acestei floricele urma să aducă în viața lăuntrică și exterioară a sărmanului întemnițat, o schimbare minunată. El urmărea zilnic, cu interes, creșterea ei. În inima omului s-au născut unele gânduri și au răsărit ca și acea floare, din pământ tare, pietros.

La prima întrebare a omului care-L tăgăduia pe Dumnezeu: „Cum a ajuns floarea în curtea golașă, pietruită?”, încă era ușor de răspuns. Poate o păsărică sau chiar o pală de vânt a adus sămânța aici, iar aceasta a găsit pământ într-o crăpătură și a prins rădăcini. Dar au mai venit și alte întrebări: de ce această simplă floare, al cărei nume Charney nici măcar nu-l cunoștea, era atât de frumos împodobită și realizată artistic? „Cu totul întâmplător. – Întâmplător? – Cu neputință. Categoric cu neputință!”, a exclamat atunci, deodată, o voce în inima lui.

Floarea nu zicea nimic și nu știa nimic despre lupta care se dădea în lăuntrul spectatorului ei zilnic. Ea înflorea mai departe și totuși vorbea atât de mult omului. Ea crescuse exact sub cuvintele pe care Charney le scrisese pe perete, la înălțimea unei staturi bărbătești: „**Totul este întâmplător**” și părea că ea zilnic îi spune: „Bunule, bătrâne prieten, aici ai scris ceva, care este de-a dreptul o prostie, o mare nebunie și o minciună. Poate fi totul o întâmplare? Privește-mă! Cum au ajuns aceste nervuri fine și mici în frunzele mele? Cum de sunt egale și așa de ingenios ramificate? De ce părțile lor se potrivesc în mod desăvârșit unele cu altele? Cum își ocupă fiecare ramură în parte locul ei pe tulpină, astfel că totul este uniform și armonios îmbinat? Și stai, mai întâi să înflorească!”

Astfel planta a devenit prietenul și chiar predicatorul lui Charney în orele singurătății. Iar apoi, când floarea a început să se desfacă, bucuria lui a fost mare. Cupa ei mică și fină era albă, cu purpuriu și roșu, fiind tivită la margine cu cea mai încântătoare dungă argintie. Ce mare lucrare de artă și ce mare frumusețe era mica floare! Întemnițatul a făcut din bucăți mici de lemn, un cadru în jurul florii, ca s-o ocrotească împotriva ploii mari sau a vântului rece; și zilnic o contempla cu aceeași uimire. Dar părea că floarea îl privește adesea plină de reproș, întrebându-l: „De ce minciuna ta mai este tot acolo, deasupra mea, pe perete? Este cu neputință ca ea să mai rămână mult timp convingerea ta! Nu înțelegi că **există Unul care a creat toate lucrurile și le menține în viață?** El m-a făcut și pe mine așa de frumoasă și de delicată.”

Charney nu s-a mai opus mult predicii. El a crezut-o și ca dovadă a distrus inscripția mincinoasă. El și-a zis în inima lui: „**Am fost un nebun, dar Dumnezeu m-a învins și a biruit asupra mândriei mele.**” Acum ar fi putut să spună, din inimă, cu psalmistul: „Cerurile au fost făcute prin Cuvântul Domnului și toată oștirea lor prin suflarea gurii Lui. ...Căci El zice și se face; poruncește și se poruncește ia ființă.”

Dumnezeu i-a trimis omului atât de rățacit cândva și o altă binecuvântare prin această floare. În aceeași curte era un deținut italian, a cărui fetiță avea permisiunea să-și viziteze tatăl. Copilului îi plăcea că bătrânul iubea și prețuia mica floare. Ea a povestit acest lucru soției

directorului închisorii. Povestea deținutului și a florii sale a trecut de la un om la altul și a ajuns și la urechile onorabilei împărătese Josefina. Ea a vorbit cu împăratul despre bărbatul ciudat, care pune atâta preț pe o floare și care, deci, ar trebui să aibă o inimă bună și blândă. Ea l-a înduplecat pe împărat să-l cheme pe deținut, să vorbească cu el și să-i dăruiască libertatea.

Charney s-a întors întâi în curtea închisorii, a scos floarea și a dus-o acasă. Acolo a plantat-o în sera lui și a îngrijit-o mai departe. Ea l-a învățat să creadă în Dumnezeu și l-a scos dintr-o dublă întemnițare. Charney a petrecut restul zilelor sale preocupându-se cu Dumnezeu și cu adevărul Său relevant și cu slava Lui în natură ca și în Cuvântul Său veșnic.

„N-a ales Dumnezeu lucrurile slabe ale lumii ca să le facă de rușine pe cele tari?” Da, „slăbiciunea lui Dumnezeu este mai tare decât oamenii”. Și așa este și „Hristos cel răstignit, care pentru idei este o pricină de poticnire și pentru neamuri o nebunie; dar pentru cei chemați este puterea și înțelepciunea lui Dumnezeu.” (1Corinteni 1,23-24; Romani 1,16;)

25. ÎNTÂI TREBUIE SĂ CREDEM

După o lungă și grea boală în anul 188., mi-a fost recomandat de către soțul meu și de către alți câțiva medici, ca pentru refacerea sănătății mele încă foarte șubrede, să petrec câteva luni în afara Angliei. Era vară și noi, soțul meu și eu, călătoream din loc în loc, rugându-L de fiecare dată pe Domnul, ca, în orice caz, oriunde ne-ar conduce, în timp ce sănătatea mea se va întări, să avem ocazia să-L facem cunoscut unor inimi doritoare de mântuire, pe Isus, marele doctor al sufletelor.

Domnul ne-a dat, în marea Lui îndurare, câteva răspunsuri precise la stăruințele noastre. Un răspuns deosebit, cu toate că acesta s-a lăsat mult așteptat, ne mai umple inimile și azi, atunci când ne gândim la acel răspuns, cu laudă și mulțumire față de Domnul, care ascultă rugăciunile mai mult decât putem noi să înțelegem și să ne așteptăm.

Era către începutul lunii august, când ne-am instalat în câteva camere ale unui han dintr-un sătuc de pe frumosul Rin. Priveliștea văzută de la ferestrele noastre era minunată. Când nu eram în stare să merg la plimbare, lăsam să mi se pună canapeaua pe balconul lat și mă bucuram la vederea frumoaselor grădini și vii, a pădurilor umbroase și a colinelor și a impunătoarelor și mândrelor șosele germane, într-o alunecare rapidă. Se pare că mâna iubitoare a Tatălui nostru ceresc ne-a adus în aceste camere, căci noi ne alesesem alte camere; dar pentru că hangiul a dat din greșală altor vizitatori camerele alese de noi, am fost îndrumați către aceste frumoase încăperi. Prin acest schimb aparent întâmplător, am cunoscut un suflet, care încă umbla departe de Dumnezeu, pe cărările întunecate ale necredinței, dar pe care bunul Păstor l-a dorit de mult, cu dor fierbinte și după care, cu siguranță, umbla de mult, neconținut. Lângă balconul nostru, la mică distanță, era un alt balcon, căruia îi aparțineau câteva camere, care erau despărțite de ale noastre doar printr-un perete subțire. Din încăperile noastre auzeam în fiecare seară o voce feminină plăcută, citind cu voce tare, uneori franțuzește, alteori italienește, dar numai din când în când în germană. Auzeam diferitele limbi, câteodată înțelegeam și câteva cuvinte, îndeajuns pentru a recunoaște limba în care se citea, dar fără a putea înțelege prin ele sensul lor coerent. Situația în care seară de seară auzeam atât de limpede vocea, pe când cititoarea rămânea mereu ascunsă pentru noi, ne-a stârnit un ciudat interes pentru vecina noastră; noi eram preocupați de ea fără s-o cunoaștem, ne întrebam cine o fi și cărui popor îi va fi aparținând, dar înainte de toate: oare Îl cunoaște pe Mântuitorul și oare este ea un copil al lui Dumnezeu?

După câteva zile am văzut pe balconul învecinat o doamnă tânără și frumoasă. Fața ei era îngândurată, având aproape o seriozitate bărbătească. Pentru moment avea o privire tulbure în ochii limpezi și întunecoși. Expresia feței i se schimba des: ba releva o inteligență vie, pătrunzătoare, ba ieșea iar în evidență drăgălașa ei grație feminină. Am ajuns la concluzia că aceasta trebuie să fie cititoarea a cărei voce o auzeam de mult timp și ne simțeam și mai mult

atrași de ea. Stătea lângă un bărbat într-o frumoasă ținută militară, care părea a fi soțul ei. Apoi am aflat din lista vizitatorilor că erau austrieci.

Peste o zi sau două, timp în care am văzut-o pe doamna de mai multe ori pe balcon, am fost bolnavă câteva zile. În acest timp mi-a fost adus un buchet de flori mare și foarte frumos, cu cartea de vizită de la „baroneasa de C.” – așa se numea vecina noastră. De asemenea, doamna baroană mi-a transmis prin camerista ei, că dacă am nevoie de camerista ei, puteam s-o folosesc cu toată libertatea și m-a întrebat dacă n-ar putea, după ce mă fac bine, să mă viziteze. Și dintr-odată a fost ca și când grilajul de fier dintre cele doua balcoane ar fi căzut la pământ. După ce m-am refăcut, ne-am vizitat zilnic. Baronul făcea plimbări lungi împreună cu soțul meu, iar baroana și cu mine rămâneam atunci împreună acasă.

În aceste ore mi-a povestit multe din viața ei. Cu toate că avea abia vreo 25 de ani, era măritată deja de șapte ani. Soțul ei era **totul** pentru ea, singurul obiect al adorației ei și ea a lui. Ea nu se bucura de o sănătate de fier; de aceea soțul ei a renunțat la cariera lui onorabilă din Austria, de dragul ei, a abandonat reședința paternă, a cărei climă n-o suporta sănătatea ei, pentru a putea fi mereu alături de ea. Călătoreau permanent; se opreau ici și acolo o vreme, pentru a observa care loc este cel mai prielnic sănătății ei. Apoi mi-a povestit că de multe ori ne-a văzut, pe soțul meu și pe mine, de la fereastra ei, plecând și venind și că amândoi au dorit mult să ne cunoască, pentru că amândoi păream tot timpul așa de fericiți.

Simțeam că toată situația fusese aranjată astfel de Domnul, pentru a ne aduce împreună, mai ales atunci când baroana ne-a spus că am fi primii vizitatori a căror cunoștință mai apropiată au căutat-o în călătoriile lor.

Dar curând am văzut că, oricât de natural atrăgătoare și într-adevăr amabilă ar fi fost baroana, din păcate ea nu-l cunoștea pe Domnul și Mântuitorul și, cu toate că avea atât de multe pe pământ, în inima ei era un dor neîmplinit, o nevoie tainică și nepotolită, un gol dureros pe care nu știa să-l exprime. Cât de limpede reieșea și în cazul ei că: bogăția, fericirea, rangul, tinerețea, frumusețea și educația și chiar legătura cea mai profundă a dragostei omenești, trecând prin viață alături de un soț atent, fidel și iubitor, nu pot satisface cu adevărat o inimă; căci inima omului a fost făcută să-L cunoască pe Dumnezeu și să se bucure în EL.

Da, numai Dumnezeu, iubite cititor, poate să potolească și să umple adâncul dor și golul inimii tale, numai Dumnezeu poate s-o satisfacă prin Isus Hristos, numai El poate vindeca durerea inimii, pe care, cu siguranță ai simțit-o de multe ori și pe care ai încercat zadarnic, într-un fel sau în altul, s-o tămăduiești sau s-o uiți. De aceea El îți spune și azi cu toată convingerea: „Haideți, voi care sunteți însetați, veniți și luați apa vieții fără plată!”

Noi am vorbit cu noua noastră prietenă despre Isus și i-am spus că El este secretul fericirii și bucuriei noastre, pe care ea le percepuse. El are și un drept asupra noastră, pentru că a luat locul nostru în judecata de pe cruce și a plătit în întregime datoria noastră în fața Dumnezeului celui drept și a șters-o cu desăvârșire, prin aceea că a murit pentru noi. Și chiar ne-a prezentat înaintea lui Dumnezeu ca fiind ai Săi, în valoarea Persoanei Sale, astfel că locul Său sus acum este și locul nostru. I-am povestit că, așadar, **trecutul** nostru fiind pus în ordine de Dumnezeu, și **viitorul** nostru este cu desăvârșire sigur: o parte veșnică în slava lui Dumnezeu; și că El, Domnul nostru iubit, este fidelul nostru Conducător în **prezent**, prin această viață trecătoare și plină de schimbări de pe pământ. Aproximarea Lui ne face greul – ușor și întunericul – luminos.

Toate acestea au interesat-o mult pe baroană și au atras-o. Dar Isus era pentru ea doar un obiect al unei înalte prețuiri, pe care i-ar fi plăcut mult să-L aibă ca prieten și pildă în viață; dar ca Fiu veșnic al lui Dumnezeu n-ar fi vrut să-L recunoască și să-L accepte, căci aceasta fusese până atunci direcția opiniei și învățaturii ei. Ea nu putea să înțeleagă nici necesitatea morții Sale jertfitoare, ci avea încredere în sărmana ei rațiune omenească și în caracterul ei virtuos. Autoritatea Bibliei ca un întreg – ca fiind Cuvântul lui **Dumnezeu** – o contesta, dar era totuși pregătită să accepte unele părți din ea ca fiind divine. Iubită și stimată din toate părțile, nu putea să înțeleagă, de asemenea, că înaintea lui Dumnezeu ea era o **păcătoasă nenorocită și**

pierdută, iar Isus trebuia să fie pentru ea fie ceea ce exprimă Numele Lui: **Iehova - Salvator**, fie absolut nimic.

Timpu trecea, interesul ei se adâncea și inima ei a fost atrasă; totuși, judecata ei omenească îi stătea mereu în cale. Nevoia ei de a cunoaște adevărul a crescut; uneori plângea când vorbeam despre aceste lucruri; era „aproape convinsă” ; „aproape” să accepte mântuirea lui Dumnezeu prin Isus, aproape, dar nu de tot.

Când a venit ultima zi a șederii noastre împreună, și-a luat rămas-bun cu mare emoție și cu multe lacrimi. Ne-am promis reciproc să ne scriem, am făcut schimb de adrese și am părăsit localitatea în săptămâna următoare.

Baronul însuși n-a cunoscut problemele și îndoielile soției sale, dar pe de altă parte nici nu s-a manifestat față de interesul arătat cu adevărat de ea pentru adevăr. El a preluat cele spuse ca posibile sau adevărate, dar subiectul nu conta pentru el. „Religia”, așa gândea el, „era pentru femei și pentru preoți”.

După întoarcerea noastră în Anglia, am scris, așa cum promiseseam și totodată am trimis și câteva cărți, care, speram noi, vor fi spre binecuvântarea prietenei noastre. Dar am așteptat zadarnic un răspuns. Vorbeam adesea între noi despre ea și ne aduceam aminte de ea și înaintea Domnului, în rugăciune. Ea părea să fi fost atât de aproape de salvare, dar n-a fost salvată; aceasta ne dorea profund.

Patru ani s-au scurs astfel, fără ca drumurile noastre să se fi încrucișat iarăși sau să ne fi parvenit vreo veste de la ei.

Era vară și tocmai ne pregăteam să părăsim iar Anglia, când soțul meu s-a întâlnit într-o zi cu baronul, în Edinburg. Întâlnirea părea să fie din nou o pură întâmplare, dar noi știam că Domnul a condus lucrurile în așa fel. „Cât de mult se va bucura soția mea, care este și ea aici, când îi voi spune că v-am văzut”, au fost primele cuvinte ale domnului C.; mereu a dorit nespun să vă întâlnească iar. Adresa dumneavoastră a rămas din greșeală într-un sertar și astfel se face că n-am știut unde puteți fi găsiți.” „Vom veni și vă vom vizita încă în după-amiaza aceasta”, a fost răspunsul hotărât pe loc al soțului meu; ceea ce am și făcut. „O”, a zis baroana după ce ne-am salutat, „cât mă bucur să vă revăd! N-am uitat discuțiile serioase pe care le-am avut în ... Și m-am rugat adesea Domnului ca, dacă aceste lucruri minunate sunt adevărate și sunt valabile și pentru mine, să mă lase să văd iar. Dar se pare că lucrul acesta n-a fost prea ușor. Totuși, de când am știut că vom veni în Anglia și mai cu seama din ziua în care am ajuns aici, am stăruit zilnic înaintea Domnului să ne aducă împreună. Am crezut că nu va mai veni nici un răspuns, pentru că în trei zile trebuie să părăsim localitatea; iar când soțul meu a venit azi acasă, aproape nu mi-a venit să cred că a venit răspunsul. Se pare că în această situație Dumnezeu s-a gândit la mine.” Apoi baroana ne-a împărtășit că ne-a scris în repetate rânduri, dar n-a trimis niciodată scrisorile. Ea nu ne-a putut scrie că poate să creadă și să aibă pace și atunci s-a gândit că doar ne-ar face să suferim, știind că ea se găsește încă în vechea ei stare. Iar mai târziu n-a mai avut adresa noastră. Lumea cu împrejurările ei pline de schimbări și satan au căutat să răpească sămânța semănată în inima ei. Totuși ea mai era încă în pământ; numai că încă n-a încolțit și încă n-a dat rod adevărat.

Pentru ziua următoare i-am invitat la noi pe baron și pe soția lui. Am stăruit serios înaintea Domnului ca să-i deschidă ochii și să-L recunoască pe Isus. El a ascultat și rugăciunile noastre. Ea a recunoscut că Dumnezeu ne-a făcut fericiți cu o revelație a Lui Însuși, iar Sfânta Scriptură este această revelație și că acceptarea ei numai parțial și nu în **întregime**, n-ar însemna decât a nu o privi, de fapt, ca pe Cuvântul lui Dumnezeu; ba mai mult: prietena noastră credea acum din toată inima în Isus, Fiul lui Dumnezeu, Mântuitorul lumii, care era și Mântuitorul ei, care i-a șters păcatele prin sângele Lui. Am citit împreună aproape pagină cu pagină mărturia din Biblie, pe care Dumnezeu a depus-o pentru Fiul Său. Credința a luat locul rațiunii în inima ei, iar pacea și liniștea i-au urmat imediat.

Propriile ei cuvinte, pe care mi le-a scris în scrisoare după o vreme, mărturiseau cel mai bine schimbarea care s-a petrecut în ea:

„...Nu voi putea niciodată să vă mulțumesc îndeajuns pentru răbdarea pe care ați avut-o cu mine, dumneavoastră și domnul doctor, soțul dumneavoastră; dar această răbdare este cea a lui Isus. Trebuie să mă mir eu de mine că am putut așa de greu să cred și totuși văd că marea dificultate zăcea în mine. Cât timp am folosit rațiunea, în mândria mea necugetată, în privința lui Dumnezeu și a Cuvântului lui Dumnezeu, n-am putut să înțeleg nimic; dar când am venit modestă la el și am renunțat la gândurile mele, rugându-L să-mi facă cunoscute gândurile Lui, El mi-a făcut totul atât de limpede. Mă simt atât de nevrednică, totuși, dacă mă gândesc la suferințele și moartea pe care Domnul Isus le-a îndurat pentru mine și că tocmai păcatele mele au fost acelea care m-au împiedicat să-L recunosc mai devreme, atunci acestea fac ca inima să-mi fie așa atrasă de El, încât doresc ca toate bucuriile să mi le aflu numai în EL.”

Dragostea Domnului care a fost turnată în inima tinerei creștine, a făcut-o cu adevărat smerită. Cu privire la o rudă foarte dragă mi-a scris: „Închipuiți-vă că abia îndrăznesc să-i spun ce a făcut Domnul pentru mine. Sunt așa de speriată că nu pot să-i ofer ajutorul potrivit, pentru că nu mă simt în stare să-i pun adevărul foarte limpede pe inimă.”

În răspunsul meu am citat textul: „Du-te acasă la prietenii tăi și spune-le ce lucruri mari a făcut Domnul pentru tine.” Răspunsul ei a fost: „I-am scris și am rugat-o să-L roage pe Domnul să-i arate adevărul. I-am spus că dacă ar avea cu adevărat nevoie de El, cu siguranță ca El i-ar răspunde și ei, așa cum a făcut cu mine. Înainte eram de părere că trebuie întâi să înțelegi ca să crezi, dar am aflat că întâi trebuie să credem și apoi să începem să înțelegem. Acum văd că a fost foarte nepotrivit din partea mea să gândesc că noi – creaturi slabe, păcătoase și căzute, am putea înțelege nesfârșita înțelepciune și slavă a lui Dumnezeu. Îl rog pe Dumnezeu să mă ajute să-L cunosc tot mai mult și mai mult pe Isus, Domnul și Mântuitorul meu și înainte de toate să-l atragă la Sine și pe scumpul meu soț.”

După câțiva timp a scris în una din scrisorile ei, că una sau două dintre rudele ei apropiate L-au găsit pe Domnul și Mântuitorul; dar încă mai aștepta bucuria să-l vadă pe soțul ei unit cu ea în Domnul, deci nu numai pentru timpul acesta, ci și pentru veșnicie. De la bun început el n-a contrazis-o niciodată. Ea a fost astfel punctul central al gândurilor sale, încât părea să fie fericit când vedea că soția lui mai are încă o mare bucurie pe care n-o avusese până atunci, dar pe care el, în orice caz, nu voia s-o împartă cu ea. Dar ei nu-i ajungea lucrul acesta. Nici măcar această poziție nu poate satisface vreodată o inimă, care înțelege într-adevăr câte ceva din dragostea lui Dumnezeu și care a înțeles câte ceva din ceea ce înseamnă a fi despărțit pe veci de Hristos. Dar Domnul, care nu lasă fără răspuns rugăciunea stăruitoare și credincioasă a celor care sunt ai Săi, o va asculta și pe prietena noastră în stăruința pentru soțul ei.

26. „AM VENIT LA ISUS AȘA CUM ERAM”

(Visul unui tânăr naturalist muribund)

„Nu pot crede ceea ce nu pot pricepe cu mintea mea!” Acestea au fost cuvintele unui bărbat tânăr, amabil și liberal; și cu aceste vorbe a întors spatele Cuvântului lui Dumnezeu. Era suferind. Zi de zi se îndrepta tot mai repede spre scaunul de judecată, unde gândurile lui **Dumnezeu** contează, nu ale omului. Ce altceva putea să facă mama credincioasă, decât să se roage pentru fiul ei? Ce altceva putea face tatăl, care propovăduia în lume Cuvântul lui Dumnezeu, decât să continue să prezinte sărmanilor păcătoși dragostea lui Dumnezeu și să-l lase pe fiul său în seama lui Dumnezeu? Prietenul nostru pătrunsese adânc în știință. Natura îi deschisese o comoară. Astronomia îl umplea de uimire. Judecata lui limpede cerceta cu mare râvnă legile naturii. Stâncă și mare, cer și pământ, faună și floră, toate le-a inclus în domeniul vastului său studiu. Dar nu s-a apropiat de problema începutului tuturor lucrurilor, de cauza morții, **păcatul**, de lumea de **dincolo** a tuturor lucrurilor create. Ceea ce nu putea pătrunde cu mintea, aceea nu-l interesa, nu voia să creadă.

Era o vară fierbinte pe promontoriu. Razele arzătoare ale soarelui pătrundeau adânc în pământul uscat. Domnea o liniște mormântală. Nicio frunzuliță nu se mișca. Natura părea că stă sub presiune. Câtă nevoie era de umbră și răcoare!

Pe prietenul nostru l-am găsit pe patul de boală. Sufletul lui era neliniștit. Membri familiei, unul după altul, încercau să-l conducă pe drumul cel bun; dar nimic nu era de folos. Vorba sa era permanent: „Nu pot să cred ceea ce nu înțeleg cu mintea.” Pentru membri familiei, care-l observau zi de zi pe scumpul lor bolnav, starea lăuntrică a acestuia era nesfârșit de grea; el zorea în întâmpinarea morții și a veșniciei, fără nicio rază de speranță, fără Isus. Moartea este un lucru tainic, chiar dacă pentru creștin ea și-a pierdut „boldul”, pentru că acesta are viața veșnică și este copilul și moștenitorul lui Dumnezeu. Dar cu toate acestea moartea este despărțirea dintre trup și suflet, pasul din starea trupească în cea spirituală, din cea vremelnică în cea veșnică. Dar vai! Cel neconvertit se grăbește în întâmpinarea morții, într-o deznădejde deprimantă. Sufletul său învăluit de întuneric se scufunda tot mai adânc în beznă; el știa că trupul lui se prăpădește și totuși nu avea nădejdea sigură și prețioasă a unei case „nefăcută de mâini, eternă, în ceruri”. (2 Corinteni 5,1)

Iubite cititor, chiar dacă nicio boală nu-ți amintește de apropierea ceasului morții, totuși glasul lui Dumnezeu te face atent și mediul înconjurător îți aduce aminte zilnic de clipa când va trebui să pășești înaintea lui Dumnezeu. Iar dacă sângele lui Hristos nu te-a curățit înainte, după moarte vei sta cu orice pată, cu fiecare păcat în fața ochiului atotpătrunzător al unui Dumnezeu sfânt, care urăște păcatul și pedepsește cu dreptate.

Bolnavul zăcea neliniștit în patul lui. Când tatăl lui voia să i-L propovăduiască în modul cel mai simplu pe Hristos ca Mântuitor, el nu voia să accepte. Nici toată dragostea devotatei sale mame n-a putut să dea liniște inimii lipsite de pace. Nici gânguritul mezinei familiei, nici grija plină de dragoste a surorii lui n-au putut să i-L arate pe Hristos. Ah! Înconjurat de toți ai lui, care i-L vesteau pe Hristos cu toată viața și faptele lor, stătea în fața morții fără salvare. Niciun „coif al mântuirii” nu proteja capul lui fără apărare; nicio „platoșă a neprihănirii” nu acoperea inima lui care bătea; fără „scutul credinței” mergea împotriva vrăjmașului. Cum odinioară Goliat i-a strigat lui David, așa îi striga lui, acum, moartea: „Vino la mine și voi da carnea ta păsărilor cerului și fiarelor câmpului.” Dar el nu putea replica acesteia ca David odinioară: „Vin la tine în Numele Domnului oștirilor”.

Ah, iubite cititor, dragostea niciunui om nu-ți poate da viața veșnică; n-o poți primi decât de la Cel care zice despre ai Săi: „Le dau viața veșnică” și El este pregătit să ți-o dea chiar azi. Grăbește-te, așadar, la EL.

Satan era deja sigur de prada lui. Părea că râde disprețuitor de durerea și lacrimile părinților tânărului nostru prieten; dar de la aceștia pleca o rugă neîncetată spre Dumnezeu, care-l iubește pe păcătos și care nu vrea moartea păcătosului.

Era într-o noapte fierbinte de vară când, în sfârșit, prietenul nostru a adormit. Mult timp nu l-au lăsat să se odihnească suferințele trupești și apăsarea lăuntrică, dar acum oboseala a câștigat supremația. El a visat că umbla pe o stradă prăfuită, sub arșița dogoritoare a soarelui. Umbră nu era de găsit nicăieri, în lung și lat. Se târa epuizat mai departe. Ah, ce n-ar fi dat dacă o băutură răcoritoare i-ar fi umezit buzele! Ar fi mers mai departe cu o nouă stare de spirit. Dar zadarnic privea ochiul lui în depărtare. Nicăieri nu se zărea „umbra unei stânci mari pe un pământ însetat”. Nici un „izvor de apă vie” nu înviora sufletul lui însetat.

Deodată strada a făcut o cotitură, iar el stătea în fața valurilor unui pârâu. Prețioasa apă curgea acolo uniform și liniștită. Nimic nu-i tulbura limpezimea, nici un obstacol nu-i oprea curgerea. Fără ezitare, fără întrebare, fără un filozofic „Cum și de ce?”, el s-a aplecat și a băut. Și atunci a auzit cuvintele, ca rostite cu o voce limpede:

Am auzit chemarea-ndurării lui Isus:
Te-ai uscat de sete, vino!
Apă vie îți ofer,
Scufundă-te-n șuvoi!

Am venit la Isus și-am băut
Din acel izvor al vieții,
Am băut până sufletu'-mi s-a vindecat,
La apa limpede și vie!

Apoi s-a trezit. Da, acum îi era totul clar. El meditase în loc să creadă, pur și simplu și să accepte ceea ce Dumnezeu a oferit din nesfârșită milă, lui, păcătosului vinovat. El a pretins dovezi pentru Evanghelia lui Dumnezeu, în timp ce Domnul stătea de mult înaintea lui, dorind să-i dea apă vie.

Acum L-a văzut pe Isus și I-a auzit glasul. El n-a verificat și n-a analizat apa, ci a băut-o, iar setea lui a fost potolită; sufletul lui a extras din ea viață nouă, veșnică. El s-a întors spre Isus, care-i invită la El pe cei osteniți și pierduți, și a găsit la El împăcare și viață, odihnă și pace. Curând după aceea, plin de bucurie în Duhul Sfânt, a putut pleca la Isus și să fie la EL pentru totdeauna.

27. CUM A GĂSIT O CHINEZOaicĂ LINIȘTE ÎN ISUS HRISTOS

Doamna Lo trăia în unul din satele chinezești de la mare. Ea era o văduvă cu trei copii, doi fii și o fiică. Pe vremuri avuseseră o situație mai bună, ceea ce se putea observa și la casa lor, care făcea parte dintre cele mai bune ale satului sărac. Dar înainte ca bărbatul să moară, le-a mers rău. O parte a avutului lor a fost vândută și o parte a casei a fost închiriată, iar ea și copiii ei n-au mai rămas decât cu câteva petece foarte mici de pământ și cu două camere din casa părintească. În câte o privință, doamna Lo era o apariție ciudată. Ea era înaltă și frumoasă, cu ochi negri, pătrunzători și avea ceva impunător în ființa ei, astfel că trebuia să ai respect față de ea.

Pentru a se hrăni pe sine și pe cei dragi ai ei, era nevoie de multă muncă și abnegație, astfel că un caracter mai puțin puternic s-ar fi clătinat în fața acestora. Pământul îi aducea prea puțin venit. Adevărata ei sursă de venit era războiul de țesut. Pe atunci, înainte ca stofele englezești să devină ceva obișnuit, exista în fiecare casă câte un război de țesut, unde femeia împreună cu fiicele ei, dacă le avea, țesau pânzele necesare pentru a îmbrăca familia. Dar aceasta presupunea a lucra neîntrerupt. Astfel, din zorii zilei și până seara târziu se putea auzi suveica povestind despre lupta pe care această văduvă vitează o ducea pentru a-și întreține familia.

În ciuda trudei și a fricii ei, ea era o femeie foarte cucernică; aceasta se vedea după timpul și banii pe care îi aloca idolatriei. Tămâia din fața zeilor ocrotitori ai casei și ai familiei nu ardea ca în mod obișnuit, numai la ocaziile festive, ci permanent. Cu banii câștigați anevoios se cumpăra tămâie și toată ziua, în timp ce suveica zbură de colo până colo și toată noaptea, când ea și copiii ei dormeau, fumul se înălța dinaintea idolilor și umplea camera cu un miros plăcut. Își dorea din inimă ca Dumnezeu să observe că râvna ei cea mai mare era să-I fie Lui pe plac. Lucrul acesta îl făcea foarte conștiincios cu toate ofrandele pe care I le aducea. În mod obișnuit se ardea o legătură de bani de hârtie înaintea idolului, pentru a-l îndupleca. Căci idolul era la fel de lacom ca și închinătorii lui, iar banii trebuiau să aibă aceeași putere de a-l determina să facă bine, ca și în cazul mandarinilor (preoți), a căror inimă putea fi cel mai ușor impresionată printr-un dar frumos. Uneori aceste teancuri de bani nu conțineau numărul real de bancnote; căci idolul doar n-avea cum să-și dea seama de lucrul acesta. Doamna Lo n-a încercat niciodată să înșele în felul acesta vreun zeu. Ea număra hârtiile din fiecare legătură, să vadă dacă este în ea numărul necesar

de bancnote și toate teancurile incomplete erau înlocuite de altele întregi. Tot ce era adus idolilor, trebuia să fie de cea mai bună calitate.

Cu toate că era atât de pioasă, pacea tot nu voia să vină în inima ei. Oare care era cauza? În toate cele optsprezece provincii ale Chinei nu era un suflet mai evlavios ca ea. Dar niciodată nu i-a trecut prin minte să-i învinuiască pe zei. Ea nu avea nicio mângâiere și nicio liniște de pe urma idolatriei ei; iar greșeala trebuie să fie, cu siguranță, undeva la ea, altfel n-ar fi putut lipsi binecuvântarea divină și pacea, pentru devotatul ei sacrificiu. Prin urmare, din cauza lipsei de pace a început să aducă jertfe și altor idoli. Acela care ședea în templul satului era onorat cum se cuvinte, iar ea mergea în pelerinaj în alte localități ca să vadă dacă zeii de acolo, care erau vestiți pentru ascultarea ciudată a rugăciunilor, pentru vindecări și salvări de la moarte, nu s-ar coborî s-o ajute și pe ea. Dar mângâierea nu venea, iar inima ei flămânzea și înseta după un răspuns, pe care încă nu i-l dăduse nici un zeu. Cu toate acestea, Dumnezeu adevărat și viu, pe care ea nu-L cunoștea, îi dădea de mult atenție și i-a pregătit mângâierea care trece dincolo de tot ce știm noi să cerem și să așteptăm.

Într-o dimineață s-a sculat înainte de ivirea zorilor și a pregătit mâncarea care trebuia să ajungă copiilor pentru ziua aceea. În seara precedentă își terminase țesătura și acum trebuia să se ducă cu ea în oraș ca s-o vândă. Ea le-a spus copiilor să încuie ușa și să rămână înăuntru până se va întoarce. Ea se temea că puteau veni hoți să fure vreun lucru de preț din mica ei agoniseală. Ea le-a spus, de asemenea, copiilor să se poarte între ei cât se poate de bine și ea își va da silința să se întoarcă cu cina.

S-a făcut după-amiază până a găsit un cumpărător pentru marfa ei. Acum se grăbea cu inima mulțumită spre debarcader și spera să se poată odihni acolo puțin înainte de a urca pe vas. Trecea pe ulițele strâmte fără a lua în seamă mulțimea de oameni prin care trebuia să-și croiască drum. Se gândea numai la copiii ei, când atenția i-a fost atrasă de o mulțime de popor, care era adunată în fața unei case mari, prin fața căreia trebuia să treacă. În mod obișnuit, o astfel de aglomerație însemna că s-a petrecut ceva; dar aici nu se auzeau nici țipete, nici conversații nervoase. Toți stăteau tăcuți, fiind atenți numai la ceea ce se făcea sau se spunea în interiorul clădirii. Fără să vrea și-a îndreptat și ea pașii într-acolo, pentru a cerceta taina acestei adunări. Ea nu bănuia că acum va fi ascultată stăruința ei instinctivă către Dumnezeu, pentru pace și că, înainte de a părăsi clădirea, în inima ei va pătrunde o pace niciodată cunoscută de ea, care întrece orice pricepere. Fără să vrea ajunsese într-o biserică misionară, unde tocmai se ținea obișnuita predică de după-amiază. Ea stătea în coada mulțimii, dar ar fi vrut să se apropie, să ajungă în prim-plan; după tradiția chinezească trebuia să se mulțumească a rămâne la ușă. Dar și de aici putea să audă tot ce se vorbea. Era cu totul altceva decât ceea ce auzise ea vreodată de la povestitorii chinezi, ghicitori și preoți. Tot ce spunea predicatorul era deosebit de înălțător, acestea pătrunzând atât de puternic în sufletul și în conștiința ei, cum nu mai auzise niciodată. El descria cu vorbe înduioșătoare partea unei inimi care-L cunoaște pe Dumnezeu și trăiește cu El, iar apoi arăta că niciodată nu se poate ajunge până acolo, câtă vreme te închini la lemn și piatră. Apoi a povestit despre Fiul lui Dumnezeu, care a devenit om și a propovăduit Evanghelia despre iertarea păcatelor și înnoirea inimii în Isus, care a venit în lumea aceasta ca să caute și să mântuiască ce era pierdut, care și azi Își mai întinde cu dor brațele spre oamenii sărmani și păcătoși și strigă: **„Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă!”**

Doamna Lo era ca vrăjită când slujitorul lui Dumnezeu a vorbit despre Isus. Abia îndrăzne să respire, numai să nu piardă vreun cuvânt. Predicatorul vorbea tocmai despre lucrul acela care i-a lipsit ei în acești ani mulți. În sfârșit, în sfârșit, după mult umblet zadarnic, a ajuns în locul unde inima ei va găsi liniște. Acest om trebuie să știe ce simte ea și ce îi lipsește, căci el a adus la lumină gândul cel mai profund al inimii ei. Ea a așteptat până s-a terminat predica și până s-au împrăștiat bărbații, apoi s-a apropiat de predicator și l-a întrebat cu sfială: „Unde este acest Isus despre care ai vorbit, care are o dragoste atât de minunată față de noi, oamenii? Până astăzi n-am auzit niciodată despre El și niciodată sufletul meu nu a fost așa de mișcat de o povestire ca aceasta.” „Isus”, a răspuns predicatorul, „este Fiul lui Dumnezeu, care a venit pe pământ, ca să

moară pentru noi, oamenii păcătoși. Dar El este Răscumpărătorul omenirii, Mântuitorul lumii și prin El toți pot fi salvați. El trăiește și tronează la dreapta lui Dumnezeu, sus, în cer.” Apoi a propovăduit mai departe sufletului doritor de mântuire, Evanghelia despre Isus. Iar Domnul i-a deschis inima, ca odinioară Lidiei. (Faptele Apostolilor 16) Ea a găsit în Isus împlinirea tuturor lucrurilor dorite. „Am găsit în El”, spunea ea mai târziu adesea, „tot ce mi-a dorit inima. El a luat-o în stăpânire.”

Când vasul a plecat de la țarm, cu siguranță nu exista în toată China un om mai fericit ca doamna Lo. Când a ajuns acasă, inima ei era așa de plină de ceea ce văzuse și auzise, încât n-a putut vorbi cu copiii ei despre nimic altceva, iar aceștia au fost încântați și ea a trebuit să povestească până târziu în noapte. Curând a fost stins focul tămâii din fața statuii idolului, pentru a nu mai fi aprins niciodată. Însuși idolul a fost luat jos de pe locul lui de cinste și aruncat în magazie. Începând de atunci, acolo n-a mai fost adorat decât **singurul Dumnezeu adevărat**.

Curând după aceea doamna Lo s-a mutat cu totul în oraș, pentru a putea asculta regulat Cuvântul lui Dumnezeu și pentru a-și lăsa copiii să fie educați în școli creștine. Fiica s-a măritat mai târziu cu un predicator băștinaș. Alături de el a activat mult timp în mod binecuvântat. Doamna Lo a trăit mai bine de optzeci de ani și a produs acolo multă binecuvântare și bucurie mărturiei Domnului, prin aceea că a dorit să trăiască devotată Aceluia care a murit pentru ea.

28. CUM A DEVENIT CINEVA PREOT ȘI OSTAȘ

dar nu în seminar și în cazarmă
(povestită de el însuși)

De câte ori mă gândesc la adâncul din care m-a salvat îndurarea lui Dumnezeu, ce viață era aceea pe care am dus-o fără Hristos, inima mea este mâhnită. Dar de asemenea trebuie să aduc mulțumire și laudă că mila și dragostea lui Dumnezeu m-au căutat și m-au găsit.

M-am născut în sud-vestul Franței și am fost educat romano-catolic. Șapte ani din tinerețea mea i-am petrecut într-un seminar, pentru a deveni preot. Am studiat teologia, filozofia și ce mai ține de ea, mi-am dat diferitele examene și am obținut diploma de maturitate.

Religia am luat-o în serios, am folosit orice ocazie ca să mă apropiu de Dumnezeu, atât cât am înțeles; prin urmare am mers de trei ori pe săptămână la spovedanie și tot de atâtea ori la împărtășanie. Cu toate acestea nu m-am simțit niciodată fericit, mă plângeam că erau în mine gânduri rele și pofta lăcomiei pe care nu le puteam nimici și nu găseam deloc liniște în rutina obositoare a îndatoririlor mele religioase, ori cât de conștiincios le-aș fi îndeplinit. Pentru a distruge rădăcina păcatului din mine, am început să-mi mortific trupul. De multe ori nu mâncam și nu beam nimic zile întregi, petreceam multe nopți recitând rugăciuni și îmi loveam spatele cu o funie plină de noduri, una din acelea pe care le poartă dominicanii în jurul mijlocului.

Desigur, nu mai este nevoie să spun că prin toate acestea n-am făcut nici un pas înainte în obținerea liniștii și sfințeniei. Lucrul acesta m-a descurajat de tot, până totul a ajuns la saturație: imperfecta mea viață monahală și propriul meu „eu”. Astfel am luat decizia rea și nelegiuită, că de îndată ce voi fi iar liber, să-mi urmez neînfrânat patimile.

Când am împlinit douăzeci de ani, mi s-a ivit această ocazie. A trebuit să merg la armată, pentru a-mi îndeplini obligațiile militare. Cu un suspin de ușurare am lăsat în urmă seminarul preoțesc; căci la ieșirea din el eram mai rău decât la intrare. Pentru că-mi dădusem examenul de absolvire și dobândisem multe cunoștințe, am putut să aleg dacă vreau să slujesc zece ani ca profesor într-o instituție militară sau cinci ani într-un regiment de linie. M-am decis pentru prima variantă și în timpul cât am fost profesor, am dus, într-adevăr, o viață la fel de libertină, cum pe vremuri m-am purtat cu mine însumi, în toate lucrurile, în modul cel mai sever și mi-am mortificat trupul. Acest dezmăț și această libertate îmi plăceau; și mi-am promis că **oamenii** nu-mi vor mai impune niciodată nimic.

Dar fericit n-am fost nici în acest timp. Bucuriile acestei lumi nu alină dorul inimii; cu cât bei mai mult din ele, cu atât mai arzătoare și mai chinuitoare este setea. Numai cine bea din izvoarele pe care le dă Isus, nu va mai înseta. Dar pe El încă nu-L cunoșteam pe atunci. Într-adevăr, conștiința mea se trezea din când în când, dar nu aveam putere în mine să mă eliberez din lanțurile care mă țineau legat.

Cam trei ani și jumătate ocupasem acest post de profesor, când un domn din conducere mi-a spus, cu ocazia unei inspecții în institutul nostru, că în curând voi fi promovat într-o altă instituție mai îndepărtată. În mândria mea prostească m-am supărat că – așa, netam-nesam – voi fi trimis într-un alt post, fie el și mai bun, așa că am spus că prefer să ies din profesorat. Desigur, eram liber; nimeni nu mi-a dat un sfat bun, iar eu trebuia să slujesc în armată cinci ani încheiați. Cei trei ani și jumătate de profesorat nu mi-au mai fost socotiți.

Cine știe câte ceva despre viața militară, își poate închipui cum prin gestul meu m-am legat la cap fără să mă doară. Eu, cu firea mea mândră, care se știa că nu mai vrea să primească nici un sfat de la vreun om, acum trebuia să învăț să ascult ca un soldat oarecare. În armată există foarte multe metode și căi de a pleca sub jugul disciplinei de fier un coțcar mândru și încrezut. Am aflat lucrul acesta și chiar știam ce mă așteaptă dacă nu mă decid să dau oricui deplină ascultare datorată. Am făcut lucrul acesta și în cele din urmă am căpătat chef și dragoste de militarie. Dar Dumnezeu, care-mi cunoștea inima rebelă, a folosit aceste căi amare pentru a mă supune. Dar numai **acestea** n-au fost de folos sufletului meu.

Când superiorii mei au conștientizat schimbarea mea, am căpătat trecere la ei și am fost promovat repede, treaptă cu treaptă, așa că am ajuns la gradul de ofițer și m-am pregătit pentru examenul de ofițer. Orgoliul meu a fost măgulit prin aceasta și am ținut neapărat să mi se arate orice onoare cuvenită.

Și ce minunat este harul, că tocmai această vanitate a dus acolo că Dumnezeu S-a apropiat de mine, pentru a mă conduce, în sfârșit, pe sărmanul de mine, din orbirea inimii mele la lumină și în părtășia cu EL.

Într-o zi am inspectat, ca de obicei, camerele trupei mele și atunci am observat pe unul dintre cei 24 oameni care erau în acea cameră, stând într-o atitudine de nepăsare. Într-adevăr, s-a ridicat și el, ca toți ceilalți, când am pășit înăuntru, dar în loc să stea drept ca lumânarea, cu călcâiele lipite, cu mâinile la dunga pantalonilor, stătea acolo cu capul plecat și ținea în mână o hârtie pe care o citea cu atenție, ca și când eu n-aș fi fost în cameră. Am devenit nervos, am considerat fapta lui ca o ofensă personală pe care voia să mi-o aducă, i-am ordonat două zile de arest semigreu, i-am smuls chiar hârtia din mână, am mototolit-o și am băgat-o în buzunar pentru a o citi acasă.

Acasă mi-am pus hârtia în față, am netezit-o și am citit. Era un tractat. Chiar și titlul a fost pentru mine ca niște cuie și țepușe. Cu litere groase erau scrise în partea de sus a foii trei cuvinte:

„Dumnezeu! Suflet! Veșnicie!”

Acestea nu erau cuvinte necunoscute pentru mine, așa cum cititorul ușor își poate da seama, dar eu le dădusem de mult pașaportul și am încercat să nu mă mai gândesc la ele. Dar acum stăteau scrise mare în fața mea și nu numai în **litere**. Dumnezeu a făcut ca aceste cuvinte să fie vii, ca să iau în serios importanța lor. Eram foarte mișcat. Autorul aceluși pliant mărturisea cu tărie că există un Dumnezeu viu, veșnic și sfânt, cu care sufletul meu nemuritor va avea cândva de-a face și că de această poziție a sufletului meu față de Dumnezeu va depinde toată veșnicia mea: **Rai sau iad, mântuire sau pierzare.**

Am stat mult în fața pliantului și am cântărit toate aceste cuvinte, iar când m-am ridicat, nu m-am putut elibera de sub puterea lor. Am ordonat imediat eliberarea soldatului de la care luasem acea hârtie și i-am poruncit să vină la mine. L-am întrebat dacă el crede ceea ce scrie în pliant. Dar cel întrebat n-a putut să spună decât că el este un protestant, dar nu ca acei protestanți care i-ar fi trimis acest pliant și încă altele și că aceștia ar fi, într-adevăr, oamenii potriviți să-mi explice tot ce vreau să știu. Așa că a trebuit să-l las pe acel om să plece, fără să pot afla mai mult, dar l-

am rugat să-mi mai facă rost și de alte astfel de foi. El a scris acasă pentru mine și curând am primit un pachet cu pliante noi, trimis mie prin poștă, din partea unui domn din Geneva. Le-am citit pe toate cu atenție, dar n-am găsit pace.

Nu mult după aceea am primit amândoi concediu, „protestantul” și eu, împreună cu mulți alții, iar eu mi-am însoțit camaradul în munții săi natali, unde am vrut să-i cunosc și să vorbesc cu „ceilalți protestanți”.

Rudele însoțitorului meu ne-au urat bun venit cu o neprefăcută cordialitate, în casa lor țărănească simplă, dar confortabilă.

Două treimi din locuitorii satului au venit să ne salute. În acea seară era o adunare de rugăciune în casă. A fost așezată o masă în mijlocul camerei; pe ea au fost puse o Biblie și un teanc mare de cărți de cântări; în jurul mesei au fost așezate scaune și bănci, atâtea câte au putut fi găsite. În orice caz, eu eram singurul în toată adunarea care se strânsese, pentru care această aranjare încă era ceva nou. După ce au ajuns toți cei care voiau să vină și și-au ocupat locurile în liniște, (cred că erau cam 60 de persoane, oameni tineri și vârstnici), au cântat împreună o cântare duhovnicească. Atunci s-a ridicat unul dintre țărani, un bătrân cu aspect venerabil, cu păr cărunt; a luat Biblia groasă și a citit cu voce tare un număr de versete, cu o demnitate serioasă. Apoi toți au îngenuncheat pentru rugăciune.

Oricât de ciudat ar suna, totuși este adevărat, că în seara aceea am auzit pentru prima dată în viață pe cineva rugându-se și nu pot spune nimănui cât de mișcat am fost. Da, în zilele triste ale celor șapte ani de stat în seminarul preoțesc, am recitat și am auzit recitându-se zeci de duzini de rugăciuni, dar abia în acea seară am auzit cu adevărat o rugăciune. Mulți s-au rugat unul după altul; mi-a făcut impresia că toți s-au rugat, în afară de mine și de prietenul meu din cazarmă.

După ce s-a terminat adunarea, am mers curând în camera în care era patul meu, pentru a fi singur. Dar somnul îmi zburase. Chipurile, glasurile, cântările și rugăciunile veneau toate pe rând în fața mea; și în liniștea acelei nopți mi-a devenit limpede că nu-L cunoșteam pe Dumnezeu, că trebuie să fiu salvat.

Dar și satan s-a ridicat și mi-a șoptit la ureche că m-am lăsat prins. El mi-a stârnit mândria și m-a întrebat ce căutam eu aici în munți, printre țărani protestanți, care nici măcar n-ar ști să vorbească franțuzește cum trebuie și că m-aș fi lăsat chiar aruncat din șa de către ei. Da, vrăjmașul a biruit în noaptea aceea. M-am hotărât ca în dimineața următoare să le calc tare în prag și să-i fac pe țărani să simtă cine sunt și ce știu. După ce am luat această hotărâre, am adormit în sfârșit.

În dimineața următoare, devreme, l-am vizitat pe bătrânul care cu o seară înainte citise versetele din Biblie. Era un om slab, bâlâit, care doar cu greu vorbea franțuzește; iar și iar cădea în „patois”-ul lui.⁴ Cu el am început o dispută; dar, prieteni, ce tare m-a bătut! Bătrânul era ciudat de stăpân pe Biblie. Eu nu aveam habar de o astfel de cunoaștere a Bibliei. Ori de câte ori îmi îndreptam asupra lui asaltul și atacul, tot de atâtea ori mă arunca imediat la podea din nou cu: „este scris” și „așa spune Cuvântul lui Dumnezeu”. La urmă a remarcat, văzând că îl contrazic mereu: „Deci intenționați să rămâneți în continuare un păcătos?” „Păi și dumneavoastră sunteți tot un păcătos”, am replicat eu. „Da”, a răspuns el blând, „și eu sunt din fire un păcătos, dar am primit har și am fost salvat.”

La aceste cuvinte l-am părăsit.

În acea seară a fost iar o adunare de rugăciune în sat. Eu și camaradul meu am mers și la această oră de rugăciune. Bătrânul era și el acolo și veniseră aproape toți pe care îi văzusem deja cu o seară înainte. Unii dintre ei, mai ales bătrânul, s-au rugat pentru noi, „vizitatorii”, „cei doi soldați”, ca Dumnezeu să arate aceeași mare putere față de noi, pe care El a făcut-o cunoscută și

---

⁴ Se pronunță ‚patoa’; dialect franțuzesc al țărănilor.

inimilor lor, pentru a se converti; ca El să ne deschidă ochii pentru a ne arăta că avem nevoie de un Mântuitor.

În acea seară Duhul lui Dumnezeu m-a mișcat mai puternic ca oricând. Încă în acea seară m-am prăbușit complet. Toate păcatele mele au pășit înaintea mea, în timp ce toată viața mea zbura prin fața duhului meu. Am căzut în genunchi, mi-am acoperit fața cu palmele și am plâns tare, cu sughituri. I-am recunoscut lui Dumnezeu că înaintea Lui eram un păcătos pierdut, care pentru vina lui merita de mult iadul. O femeie bătrână, credincioasă, din casă, care m-a auzit sughitând, s-a apropiat de mine și m-a întrebat care era necazul meu. I-am recunoscut cât de rea a fost viața mea și ce inimă deznădăjduit de stricată aveam, așa că înaintea lui Dumnezeu eram condamnabil și pierdut. „O”, a spus ea, „atunci am un cuvânt de la Dumnezeu pentru dumneavoastră.” Zicând acestea și-a luat Biblia și a deschis-o la Isaia 1,18 și m-a rugat să citesc textul cu voce tare. Am citit: „**Veniți totuși să ne judecăm, zice Domnul. De vor fi păcatele voastre cum e cârmâzul, se vor face albe ca zăpada; de vor fi roșii ca purpura, se vor face ca lâna.**” Apoi creștina mi-a indicat Isaia 43,25 și eu am citit: „**Eu, Eu îți șterg fărădelegile, pentru Mine și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatele tale.**”

Erau cuvinte adevărate de la Dumnezeu pentru mine. Ele au fost balsam și tămăduire pentru conștiința mea înfricoșată și pentru duhul meu zdrobit. Mi-am pus toată încrederea în harul lui Dumnezeu, care-mi chează cu vorbe atât de clare și minunate, am **crezut** în Dumnezeu și am găsit pace. Poate am mai fost tulburat uneori în pacea mea, adică în siguranța salvării, prin îndoieli, dar au încetat și acestea când mi-a devenit limpede din prețiosul Cuvânt al lui Dumnezeu, valabilitatea deplină și veșnică și desăvârșirea jertfei lui Isus Hristos, ca și unitatea mea cu El Însuși, Preaslăvitul meu Răscumpărător. Da, acestea mi-au umplut inima cu mulțumire și adorare față de Dumnezeu, Tatăl meu. Începând de atunci am putut ca „preot” prin harul lui Dumnezeu, să aduc lui Dumnezeu „jertfe duhovnicești”, să-I aduc închinare în duh și în adevăr. (1 Petru 2,5; Ioan 4,23;) În acea vreme de început a ispitirii mele, mi-a fost o mare binecuvântare o scriere a cunoscutului evanghelist Moody: „Calea spre Dumnezeu”.

Concediul meu era pe sfârșite și trebuia să mă întorc la regiment. Cu o Biblie sub braț și cu o cânticică de „Cântări duhovnicești” în buzunar, m-am întors în cazarmă. Domnul și Mântuitorul meu mi-a dat curaj să mărturisesc Numele lui printre camarazii mei. Dar când am vorbit despre pacea și bucuria pe care le-am obținut prin Isus, au râs de mine. Unii m-au numit „Iezuit”, alții: „nebun”. Dar Domnul a binecuvântat mărturia prin puterea Lui.

Primul din cazarmă care a găsit pace, n-a fost altul decât acel „protestant”, prietenul meu, care fusese unealtă în mâna lui Dumnezeu, pentru a mă conduce la creștini vii și adevărați și mesageri ai păcii. Apoi a fost convertit un al doilea, apoi un al treilea și în cele din urmă am fost zece. Ne-am închiriat o cămăruță în oraș și cu toată împotrivirea și disprețul, cum este de înțeles, ne adunam acolo în fiecare seară pentru a cerceta Cuvântul lui Dumnezeu și pentru rugăciune. Ah! Și ce ore binecuvântate și minunate ne-a dat bunul nostru Domn și cum ne-a hrănit și ne-a înviorat El sufletele din belșug!

Mai aveam de slujit încă un an și jumătate când am fost convertit. Am renunțat la planul meu de a deveni ofițer, pentru a fi liber de tot pentru Domnul meu, care m-a răscumpărat așa de scump, „un **ostaș**” al lui Isus Hristos, care „nu se încurcă cu treburile vieții”. (2 Timotei 2,4:) Astfel este bucuria și privilegiul meu de a trăi și de a munci pentru El, care, spre veșnica slavă a lui Dumnezeu, a venit în lumea aceasta să-i caute pe cei păcătoși și să-i mântuiască; care și pe tine, iubite cititor, dacă încă nu ești al lui, chiar azi poate și vrea să te salveze. Întoarce-te la El; căci iată, totul este pregătit!

29. EUGENE REVEILLAND (Convertirea unui jurist francez)

Domnul Eugene Reveilland era un binecunoscut jurist parizian, un om cu mari abilități și în același timp editorul ziarului politic „Le Signal”. După mărturisirea lui de credință era catolic, dar în realitate nu credea nimic din tot creștinismul. El ne-a povestit cum Dumnezeu l-a adus la credință și la cunoașterea mântuirii. Într-o vineri la prânz, o prietenă, doamnă protestantă, a vizitat-o pe soția lui. În noaptea următoare el a avut un vis: avea o discuție religioasă cu un preot catolic. Acesta a zis: „În ceea ce privește protestanții, se știe că aceștia nu cred absolut nimic.” Atunci a apărut deodată în mintea celui care visa, doamna care fusese după-amiază în vizită. „Scuzați-mă”, a zis el, „știu atât, că protestanții cred cel puțin **aceasta**.” Și de aici a început, în somn, să-i recite preotului cunoscutul crez apostolic: „Cred în Duhul Sfânt” și de aici n-a știut mai departe. El ne-a povestit: „Nu vă pot spune ce s-a petrecut în sufletul meu în acea clipă. În capitolul 9 din Faptele Apostolilor găsiți cum se poate explica acel fenomen minunat. Sunt convins că Domnul Isus, care atunci i-a vorbit lui Saul din Tars, mi-a vorbit și mie în acea noapte; și sufletul meu s-a tămăduit. El mi s-a descoperit mie, păcătosului, ca Dumnezeu-Mântuitor.”

În dimineața următoare, când domnul R. s-a trezit, i-a zis soției: „**Femeie, Domnul Isus m-a salvat.**” „Ah!”, a zis aceasta, „tu nu crezi deloc în El.” Soțul ei i-a răspuns: „Acum Îl cunosc.”

În duminica următoare, domnul Reveilland a mers la o capelă protestantă pe care o cunoștea. Predicatorul credincios vorbea despre Persoana și lucrarea Duhului Sfânt, cum îi luminează pe morții spirituali și îi învie. La sfârșitul predicii a spus, cu totul contrar obiceiului său: „Dacă este cineva de față, care a trăit experiența adevărului rostit aici și vrea să mărturisească, să ne spună.” Atunci s-a ridicat prietenul nostru și a zis: „Acum 48 de ore nu credeam nici în Dumnezeu, nici în Hristos.” Apoi a povestit ce a făcut Dumnezeu pentru el în acea noapte, cum i-a deschis El ochii inimii.

S-a răspândit cu iuțea zvonul că redactorul de la „Le Signal” a înnebunit subit. Dar editorialul din numărul următor al numitului ziar a arătat că autorul era chiar în toate mințile. Totuși, domnul R. a renunțat la funcția de jurist pe care o ocupa și a transformat ziarul „Le Signal” într-o publicație creștină, care apare la editura **Grapart, Rue de la Paix, Paris**.

De atunci, domnul Reveilland însuși este deja de mulți ani un devotat slujitor al Evangheliei în Franța.

30. FRÂIE ÎN MÂNA LUI DUMNEZEU⁵

Era o seară frumoasă de vară, în urmă cu mulți ani, când ședeam sub un stejar cu un prieten drag și foarte talentat și sporovăiam cu el despre lucruri serioase. Prietenul meu era deja de mulți ani în lucrarea Răscumpărătorului și Domnului său; dar mai înainte fusese ofițer în armata engleză, iar ca ofițer a slujit și sub ducele de Wellington, în Spania și de asemenea, mai târziu a participat la vestita luptă de la Waterloo.

Dumnezeu l-a condus pe multe căi minunate și era o mare dar ciudată plăcere să-l auzi povestind pe bătrânul chipeș și onorabil, cu păr argintiu, despre cum a fost el călăuzit de Dumnezeu. În acele ore scumpe am îndrăznit într-o seară să-l rog să-mi povestească o istorie din viața lui. El a promis și după ce s-a uitat o vreme în depărtare meditând, ca și când ar fi vrut să-și cheme în minte fapte și zile de mult apuse sau să se adune lăuntric, a început:

---

⁵ Din F. Bevans: „Seven true stories” (Șapte povestiri adevărate), traduse cu permisiunea amabilă a autoarei, prietena noastră, pentru cârticica noastră. D. H.

După cum se știe, după bătălia de la Waterloo englezii și prusacii au mărșăluit spre Paris. Eram cu toții bine dispuși și nu ne gândeam la nimic altceva, decât să intrăm cât mai repede, în sunetul muzicii, în frumoasa capitală și metropolă. Dar lucrul acesta n-a mers așa de repede. În Paris mai erau încă mulți din vechii ofițeri ai lui Napoleon și era de așteptat ca aceștia să întreprindă unele acțiuni potrivnice la intrarea noastră festivă. Așa că întâi trebuia terenul curățat de ei și astfel au trecut mai multe zile, pe care a trebuit să le petrecem în afara Parisului, în liniște. Știam că multe familii pariziene ne-ar fi salutat cu bucurie sinceră; erau simpatizanții vechii case regale a Bourbon-ilor, care erau fericiți că i-am dat în cap lui Napoleon. Aceasta era situația mai ales în cazul multor familii nobile, care așteptaseră intrarea noastră solemnă și bucuria noastră entuziastă.

Eu eram pe atunci un om neastâmpărat și plin de viață, așa că pentru mine n-a fost o probă prea ușoară de răbdare să zac în fața Parisului, în timp ce pe mine mă chema o viață veselă printre familiile pariziene simpatizante. De aceea am zis într-o zi unuia dintre prietenii mei: „Ce-ai zice dacă deseară, la lăsarea întinericului am intra călare în Paris, îmbrăcați în haine obișnuite? Rămânem acolo până mâine și putem fi înapoi înainte ca să ni se simtă lipsa.” Prietenul meu a fost imediat de acord cu propunerea mea și astfel am pornit călare, fără să fim observați. Am admirat Parisul și apoi, târziu în noapte ne-am retras pentru odihnă la un han.

În dimineața următoare, devreme, eram încă la micul dejun, am auzit că tot Parisul era în mișcare, pentru că încă în dimineața aceasta armata engleză va pătrunde în oraș. Ne-am aruncat pe cai și speram să ajungem la timp înapoi la unitatea noastră. Am văzut cum drapelul regal a fost coborât de pe palatul Tuileries și cum curând, în loc de vechiul lor steag, flutura în vânt unul alb. Apoi am ajuns în suburbia St. Denis, unde ne-am întâlnit deja cu primele trupe englezești. Bineînțeles că nu ne doream să dăm nas în nas cu ei, așa că am luat-o pe un alt drum, care ducea în câmp deschis. Aici trebuia să străbatem una din străzile lungi și înguste, în care locuiau unele familii din vechea nobilime franceză. În fața ușii unei case impunătoare stătea o trăsură și pentru că strada nu era lată, am fost nevoiți să așteptăm până ce aceasta a luat-o din loc. Din fericire, locuitorii casei erau tocmai pe punctul de a urca în trăsură.

Nu m-am gândit deloc că întâlnirea noastră cu această trăsură era o verigă într-un plan minunat, pe care Dumnezeu l-a întocmit spre slava harului Său! Da, așa ceva s-a dovedit a fi evenimentul din ziua aceea. În acele zile trăiam fără griji: singura mea dorință era să duc o viață plăcută, senină. Mai departe nu mă gândeam; gândul la Dumnezeu și la veșnicie era departe de mine. –

Am salutat cât se poate de politicoșii nobilele persoane la urcarea lor în trăsură; erau trei doamne îmbrăcate în alb, probabil mama cu cele două fiice ale ei și un domn. Abia când a plecat trăsura, am pornit și noi în trap în urma ei, iar mai târziu, cât s-a putut, pe lângă ea. Contesa, căci contesă era doamna, o partizană devotată a casei regale, s-a arătat foarte prietenoasă față de noi când și-a dat seama și a realizat că eram ofițeri ai armatei engleze, a cărei intrare solemnă urma să se petreacă azi. Ea era așa de bucuroasă pentru această intrare, încât plecase gătită sărbătorește în întâmpinarea acestei armate. Chiar mi-a trimis, la rugămintea mea, prin domnul care o însoțea, un trandafir alb, de care purtau azi toți aderenții casei Bourbon, pentru celebrarea zilei.

Încă înainte de a trebui să ieșim de pe șosea cu caii, pentru a ajunge la unitatea noastră, am primit permisiunea de a vizita familia în locuința ei de la Paris. Deja după două zile, prietenul meu și cu mine am făcut vizita la contesa de Ste L. – Ea ne-a urat în mod cordial bun venit și când ne-a aflat originea și poziția socială, ne-a permis să-i vizităm din când în când familia. În acea vreme se țesea între mine și Cecilie, fiica ei mai tânără, așa de grațioasă și de spirituală, o legătură care părea să fie bine văzută de contesă, iar pe mine mă făcea fericit.

Dar brusc am fost rechemat la Londra și n-am avut timp înainte de plecare, nici măcar să cer permisiunea de a intra în corespondență cu Cecilie. De aceea mi-am dorit mult să aflu o veste de la ea; în sfârșit, a venit o scrisoare de la mama ei; dar conținutul ei mi-a provocat multă tristețe și nu bucurie: era un anunț tipărit al contesei, despre logodna fiicei ei Cecilie cu un nobil prusac.

Mai târziu am aflat cum s-a ajuns la încheierea rapidă a acestei logodne. Curând după plecarea mea subită din Paris, s-a organizat o sărbătoare în cinstea împăratului Prusiei, care luase și el parte, împreună

cu trupele lui, la intrarea festivă în Paris. Sala festivă era arhiplină. Cecilie, care era și ea prezentă împreună cu mama și sora ei, a leșinat, în orice caz, din cauza căldurii mari din sală. Era o clipă de derută, căci nu era ușor s-o scoată pe Cecilie afară. Împăratul, consternat, și-a trimis aghiotantul să întrebe ce s-a întâmplat, iar acesta a însoțit-o pe Cecilie afară și a condus-o, împreună cu mama și cu sora ei acasă, în trăsura regală. Chiar în ziua următoare, acest ofițer amabil a trebuit, din însărcinarea împăratului, să se informeze despre starea lui Cecilie și astfel a ajuns de multe ori în casa contesei și curând a cerut mâna fiicei ei. Astfel s-a măritat Cecilie, la dorința mamei ei, cu domnul baron von L. și s-a mutat cu el la Berlin, unde, după cum am aflat, a fost curând foarte sărbătorită. Am fost foarte nefericit și mi-am zis, că dacă aș fi putut numai o dată să-i vorbesc sau să-i scriu, ca să-i explic cum s-au petrecut toate, durerea n-ar fi așa de mare. Astfel au trecut ani. Am încercat s-o uit pe Cecilie și m-am datat unei vieți amuzante. Aveam câțiva prieteni, care erau încântați de tovărășia mea. Știam bine să cânt, să dansez și să fac muzică. Pentru că văzusem multe și trăisem multe evenimente în țări străine, puteam să și povestesc multe. În acest fel îmi petreceam timpul. Mi-l umpleam cu vizite matinale, baluri, muzică și teatru nocturn. În restul timpului meu liber scriam poezii, piese de teatru și nuvele. Nu știam că tot acest timp prețios era pierdut pentru totdeauna, ba chiar mai mult, că acest comportament al meu dăuna și altora; căci cine nu adună cu Hristos, risipește. Sau, pentru a o spune mai pe șleau, cine nu face lucrarea lui Hristos, o face pe cea a satanei.

Dar Dumnezeu, care este bogat în îndurare, mi-a deschis în cele din urmă ochii; am înțeles că **eram un vinovat, un păcătos pierdut**, care mergea pe calea largă, care mergea în întâmpinarea unei ținte unice, **pierzarea veșnică**. Și, mulțumesc lui Dumnezeu, după adânci exerciții de inimă, zbucium sufletesc și suferință, L-am recunoscut pe Isus ca Mântuitor al meu, care a venit să **mântuiască pe cei pierduți**.

Cât de adevărat este totuși, că omul nu-L caută pe Dumnezeu, dar Dumnezeu îl caută pe om! Eu, în orbirea mea, nu m-am întors la El, pentru a căuta la El mângâiere și fericire pentru inima mea neconsolată și necugetată, ci la lucrurile jalnice ale acestei lumi, care oricum nu puteau mulțumi sărmana mea inimă. Acum îmi dădeam seama limpede că Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, nu numai că ispășise vina mea la cruce, ci a și dobândit o mântuire și o fericire veșnică, pe care **nimeni** nu mi le mai poate lua. Totul în jurul meu părea schimbat: inima mea avea pace și liniște.

Acum puteam chiar să-I **mulțumesc** lui Dumnezeu, că nu-mi permisesese să mă căsătoresc cu Cecilie. Pe vremea aceea, când am cunoscut-o, îmi era totuna ce și în ce credea un om, de credea în Isus sau în sfinți și înger sau în orice altceva. Dar acum vedeam mântuirea lui Dumnezeu și știam că am fost **salvat**, salvat prin El, **singurul care poate salva**. Numai **Isus este calea, adevărul și viața**. Nimeni nu vine la Tatăl, decât prin EL. Inima mea era mângâiată și nespuse de fericită, căci știam că toate păcatele mele au fost iertate și că aveam un loc la Isus, în slavă. Dar nici în fericirea mea n-am uitat-o pe Cecilie. Așa că am stăruit înaintea lui Dumnezeu ca și ea să-L poată cunoaște pe Domnul Isus și să devină tot atât de fericită cum eram eu. Dar eu dorisem și înainte ca Dumnezeu s-o facă fericită; numai că ceea ce înțelegeam eu prin aceasta, se referea la fericirea ei în lumea aceasta și bunăstarea ei pământească. Acum stăruiam înaintea Domnului ca El să-i **mântuiască sufletul** și eram convins că El mă va asculta, chiar dacă ar trece ani sau zeci de ani fără ca eu să primesc vreo veste de la ea. Zece, douăzeci, treizeci, patruzeci de ani s-au scurs, **dar n-a trecut nicio zi**, fără ca eu să fi stăruit în mod serios înaintea Domnului pentru Cecilie, ca El s-o mântuiască.

Între timp am lucrat cu râvnă pentru Domnul și Mântuitorul meu și am vestit Evanghelia; și pentru că până la urmă am devenit puțin suferind, a trebuit să caut neapărat, pentru o vreme, întremare pentru trupul meu.

Un bun prieten de-al meu, un medic, mi-a promis să mă însoțească în Italia, unde trebuia să petrec o vreme. În Roma prietenul meu m-a părăsit și apoi am rămas singur în Milano și în minunata și bătrâna Veneție. Timpul întoarcerii mele se apropia și pentru că drumul meu ducea prin Germania, s-a născut în mine dorința să văd câteva orașe germane, care sunt memorabile din punct de vedere istoric. Astfel, de exemplu, mi-a făcut plăcere să cutreier vechile orașe în care Luther a trăit și i-a învățat pe alții. Astfel am ajuns și la Leipzig. Aici a avut loc marea bătălie a popoarelor, câțiva ani înaintea bătăliei de la Waterloo și m-am gândit să văd acest câmp de luptă. Dar gândurile lui Dumnezeu nu sunt gândurile noastre; lucrul acesta a trebuit să-l aflu și aici. Când am ajuns la Leipzig ploua cu găleata și după un singur tur pe câmpul de bătaie, m-am hotărât să mă întorc la Berlin. Mulți lucrători ai Domnului tocmai erau reuniți în acel

timp la Berlin, pentru o conferință. Erau adunați acolo bărbați aproape din toate statele Europei și printre ei erau câțiva dintre prietenii mei englezi. De aceea, ajuns în Berlin, am mers la acea strângere; dar pentru că acolo nu se vorbea decât germana, pe care eu n-o cunoșteam, n-am înțeles nimic din ce s-a spus. De aceea, de îndată ce am putut face lucrul acesta în mod decent, am ieșit și am făcut o plimbare pe strada lată „Unter den Linden”. Acolo mi-a venit brusc gândul: „Oare Cecilie o mai fi în Berlin și oare mai poate fi găsită?” – Am încercat să-mi readuc în memorie numele soțului ei, dar n-am reușit de tot. Așa că am intrat în magazinul unui negustor de cărți și am cerut cartea cu adrese a Berlinului. Mi-am notat numele care mi s-au părut cele mai asemănătoare. Erau cam șapte. Apoi am trecut pe la trei case, dar n-am reușit să aflu nimic despre Cecilie și despre familia ei.

Am ieșit descurajat din ultima casă și am vrut să renunț la intenția de a o găsi pe Cecilie în marele oraș, ca la o imposibilitate, când s-a îndreptat spre mine unul dintre prietenii mei englezi și mi-a spus: „Nu vrei să veniți cu noi la împărat?” „De ce la împărat? Nu vă înțeleg”, am spus eu, „de ce să mergem la împărat?” Prietenul meu mi-a împărtășit în grabă că evlaviosul împărat al Prusiei⁶ i-a invitat pe toți străinii care veniseră la conferință, la el, la Potsdam, la palat. Era pregătit un tren special, care să-i ducă acolo pe toți participanții; plecarea acestuia va fi deja la ora două.

„Trebuie doar să vă prezentați invitația pentru a merge cu noi”, și-a dat cu părerea prietenul meu. „Nu am invitație”, a fost răspunsul meu, „altfel aș fi mers și eu cu plăcere.” „Poate mai puteți obține una la biroul din oraș, dacă vă grăbiți imediat la birou.” M-am grăbit să urmez sfatul prietenului meu și l-am întâlnit pe domnul care dădea invitațiile, în fața casei; el încuiase biroul și voia să meargă la tren, pentru a pleca și el la Potsdam. „Este prea târziu”, mi-a răspuns când l-am rugat pentru o invitație; dar când mi-a aflat numele, a fugit înapoi și s-a întors după câteva minute cu o invitație pentru mine. „Mă tem că din cauza aceasta voi pierde trenul”, a zis el în timp ce-mi dădea invitația. Totuși, o droșcă ne-a dus în timp util la tren. Abia luaserăm loc în el, când a plecat. Astfel am ajuns la Potsdam.

Împăratul ne-a întâmpinat pe terasă. Erau prezente aproape 1200 de persoane. Când am văzut că formalitățile se vor prelungi foarte mult, am încercat să mă strecor din înghesuială și curând m-am trezit lângă un ofițer prusac, care stătea pe margine. „Îl cunoașteți poate pe **generalul von L.**”, l-am întrebat pe acesta. Cam așa suna unul dintre cele șapte nume pe care mi le notasem în carnețel, la Berlin. „Ah!”, a zis acesta. „Cu siguranță vrei să spunei **generalul von L.**”, și a pronunțat numele puțin altfel. Da, acesta era numele; acum mi-l amintesc iar foarte exact. „Îl cunoașteți?”, l-am întrebat. „Desigur, este un domn în vârstă”, a răspuns ofițerul. „El s-a căsătorit cu mulți ani în urmă cu o doamnă franțuzoaică, ce a petrecut la Curte o mare parte a timpului ei.”

Așa că Cecilie era încă în viață. „Știți unde locuiesc?”, am întrebat eu. – „Aici, în Potsdam și încă nu foarte departe de aici”, a zis el, „pe o colină în afara parcului, care se numește Dealul ....”

Mi-am luat rămas-bun de la amabilul meu informator și m-am așternut la drum spre locuința generalului von L. Am trecut prin luxoasele grădini ale castelului, fără să le admir prea mult; inima mea era într-o rugăciune serioasă către Dumnezeu, ca să mă călăuzească în acest drum important și să-mi dea cuvintele, să-i pot vesti doamnei von L., pe scurt, dar în mod potrivit lucrarea lui Hristos. Faptul că mai bine de patruzeci de ani am stăruit zilnic înaintea Domnului pentru mântuirea sufletului ei și că El m-a adus într-un mod așa de minunat la Potsdam și în apropierea ei, mi-a dat curaj să merg înainte.

În doar câteva minute am oprit cu o droșcă în fața porții de fier a unei case impunătoare. Deci aici locuia generalul von L. Un servitor pe care l-am întrebat dacă aș putea vorbi cu stăpâna casei, m-a condus în salonul de primire și curând a intrat doamna von L., care era vizibil suferindă, dar care m-a salutat prietenos. M-a întrebat politicos pe cine are onoarea să primească. „Vă mai amintiți ziua în care armata engleză a intrat în Paris?” M-a privit cu ochii mari, apoi și-a împreunat palmele și a zis: „Bineînțeles; și dumneavoastră sunteți precis Alexander!”

Și cu acestea a început Cecilie să-mi amintească o sută de lucruri din acele zile, m-a întrebat cum mi-a mers de atunci și mi-a povestit că Dumnezeu i-a dat cinci fii și două fiice, dintre care una deja este văduvă, iar cealaltă este încă în casa ei. „Trebuie s-o vedeți”, a zis și în vioiciunea ei s-a îndreptat spre clopoțel, pentru a-și chema imediat fiica.

Când pentru prima dată a apărut o clipă de liniște, mi-am zis: „Dacă nu vorbești **acum, imediat**, cu ea despre Domnul Isus, mai târziu nu vei mai avea ocazia.” De aceea i-am zis: „Doamnă von L., Dumnezeu m-a lăsat să vă mai văd o dată aici, jos. Mă rog de mulți ani pentru dumneavoastră. Iar rugăciunea mea

---

⁶ Era Friedrich Wilhelm al IV-lea; conferința numită „Conferința Alianței” a avut loc în anul 1857.

privește mântuirea sufletului dumneavoastră.” Și cu acestea am povestit ce mare schimbare s-a petrecut cu mine; ce lucruri mari a făcut Domnul slavei pentru mine și cum mi-a deschis El ochii în legătură cu partea omului înaintea lui Dumnezeu și cum mi-a salvat sufletul de la pierzarea veșnică. Apoi am continuat să-i vestesc cu toată sinceritatea, necesitatea salvării oamenilor și mântuirea veșnică și gratuită a lui Dumnezeu în Hristos. Astfel am ajuns să vorbesc despre învățăturile bisericii romano-catolice, în care Cecilie fusese educată și i-am spus deschis cum Cuvântul lui Dumnezeu vorbește și învață cu totul altfel decât preoții catolici. Numai Sfânta Scriptură este Cuvântul lui Dumnezeu și adevărul lui Dumnezeu.

În timp ce încă vorbeam așa, s-a deschis ușa și a intrat fiica. „Apropie-te, Loulou! Salută un vechi și drag prieten de-al meu. Oare cine o fi? Ce crezi?” Sfiioasă, simpatica fiică a zis: „Cum aş putea să ghicesc, mamă?” „Totuși, ghicește o dată”, a zis aceasta, „un vechi și drag prieten, despre care v-am povestit de multe ori.” „Ah”, a zis fiica uimită, „doar nu este cumva domnul D...?” „Da”, a zis mama, „ai ghicit.”

Domnișoara „Loulou” s-a apropiat și a sărutat mâna pe care i-am întins-o pentru salut și a zis: „Cât mă bucur să vă cunosc!” – Dar eu doream să profit într-un timp prețios al primei mele misiuni, pe care Dumnezeu mi-o dăduse în această casă și am început iar să vorbesc cu Cecilie despre Domnul Isus și lucrarea Lui, despre dragostea și harul Lui. Dar am observat curând că această conversație nu-i plăcea și nu mai era atentă la ea în prezența fiicei ei, care asculta atentă, așa că am întrerupt-o, în nădejdea că Dumnezeu îmi va da încă o ocazie ca să vorbesc despre singurul lucru care este necesar.

Între timp se făcuse târziu de-a binelea și a trebuit să plec, pentru a nu pierde trenul spre Berlin. Cecilie m-a rugat să vin a doua zi iar. I-am spus că deja am promis unor prieteni să petrec ziua de mâine cu ei, dar că o voi vizita iar o zi după aceea.

Am venit în acea zi și am găsit-o pe Cecilie singură în salon. „Mă bucur să pot vorbi cu dumneavoastră în continuare despre subiectul nostru”, a spus ea când ne-am salutat. I-am înmănat atunci un Testament franțuzesc, în care i-am scris numele și ea mi-a promis, la rugămintea mea expresă, să citească din el cu râvnă. Apoi i-am spus că numai Duhul Sfânt este în stare s-o facă să înțeleagă Cuvântul lui Dumnezeu. De aici a venit discuția despre învățăturile bisericii catolice și am întrebat-o dacă și fiica ei, pe care am cunoscut-o alaltăieri, era catolică. Ea a zis: „Bineînțeles; toți copiii mei sunt catolici.”

Chiar atunci a intrat pe ușă Loulou, așa cum o numește mama ei. „Copilă dragă”, i-am zis eu, „tocmai i-am făcut mamei dumneavoastră un dar și am unul la fel pentru dumneavoastră.” Zicând acestea, i-am dat și ei tot un Nou Testament, am scris în el numele ei și i-am spus că este **cartea lui Dumnezeu**. Când au apărut în cameră doi bărbați tineri, am vrut să-mi iau rămas-bun și am spus că mă aștepta o droșcă în fața porții grădinii, dar doamna von L. m-a rugat: „O, spuneți-i să plece; trăsura mea vă poate duce la gară, la oricare alt tren mai târziu.” Astfel am ieșit afară, ca să-i plătesc birjarului taxa și să-i spun că poate pleca; atunci Loulou a venit după mine și a spus: „Mama m-a rugat să vă ajut, pentru că nu știți germană. Treaba s-a rezolvat imediat și birjarul a plecat. Apoi Loulou s-a întors spre mine și a zis: „Domnule D., Dumnezeu v-a trimis aici la timpul și la ceasul potrivit. Veniți tocmai în clipa când eu am atâta nevoie de ajutor. Deja de mult mi-am dat seama că multe învățături ale bisericii catolice sunt false. Și nu mai pot suporta să mă prefac în continuare că sunt devotată bisericii catolice, câtă vreme eu, în inima mea, **numai pe Isus Îl mai cunosc ca Mijlocitor și Mântuitor; numai și numai pe jertfa și meritul Lui îmi pot baza mântuirea**. N-am știut ce să fac; m-am temut că mama o să moară dacă îi mărturisesc că părăsesc biserica catolică și că nu mai vreau să merg la slujbă. Iar alaltăieri, puțin înainte să veniți, am vorbit cu singura prietenă care-mi știe taina, despre necazul meu și ea m-a sfătuit să-i spun deschis mamei cum stau launtric. Apoi ne-am rugat împreună Domnului, în mod serios, ca El să-mi vină în ajutor, să pot împărtăși mamei mele ce intenție am. Dar cu toate că am lăsat totul în grija Domnului, teama mea a fost așa de mare la decizia mea de a vorbi cu mama, pe cât posibil încă în acea zi, încât am fost bolnavă de tot. N-am putut să merg la masă și am rămas în camera mea, în rugăciune. Atunci a venit servitorul să-mi spună că mama mă roagă să vin să salut un vechi prieten. Am trimis vorbă că nu mă simt destul de bine ca să cobor, dar am simțit imediat că totuși ar trebui să merg, chiar dacă nu știam să dau o interpretare acestui sentiment. Când am deschis ușa, v-am auzit vorbind cu mama despre lucruri dumnezeiești. Aceasta m-a încurajat să mă apropiu și ce surprinsă am fost să vă cunosc așa, pe neașteptate! Mama ne-a vorbit adesea despre dumneavoastră. Și încă ce bucurie a fost să înțeleg că sunteți de mult un slujitor al lui Dumnezeu! Și cum a trebuit să-I mulțumesc lui Dumnezeu că El v-a trimis la noi tocmai în după-amiaza aceea!” – Astfel, domnișoara Loulou și cu mine am mers mult timp prin grădină, dus-întors, având o discuție serioasă. Fiica lui Cecilie era într-adevăr dornică de mântuire și în adânci exerciții sufletești; dar Domnul m-a trimis la timpul potrivit să-i fiu de ajutor. Inima mea era plină, încât dădea peste ea, de mulțumire față

de Domnul și pentru îndrumarea Lui plină de îndurare, că El m-a condus așa de vizibil în această problemă. Da, „cât de nepătrunse sunt căile Lui!”

Seara am avut puțin ocazia să mai vorbesc cu Cecilie despre mântuirea sufletului ei. În ziua următoare trebuia să părăsesc Berlinul și astfel nu mi-am mai revăzut iubiții prieteni. Dar domnișoara „Loulou”, fiica lui Cecilie, mi-a promis să-mi scrie și și-a ținut cuvântul. Ea mi-a împărtășit că spre uimirea tuturor cunoscuților, mama ei n-a manifestat niciun fel de indignare sau chiar mânie, cum era de așteptat, când ea i-a mărturisit că nu poate să rămână mai departe catolică. Iar doi dintre frații ei, care, fără ca cineva să-și fi dat seama, erau și ei neliniștiți în conștiința lor deja de mult timp, au urmat-o și au părăsit biserica catolică. Mai înainte, de teamă să n-o întristeze sau chiar s-o omoare pe mama lor, o catolică severă și fiind suferindă, și-au ascuns convingerile. Acum au depus o mărturie deschisă despre credința lor.

Dar partea cea mai importantă a fost aceea că Cecilie, mama lui „Loulou”, a devenit ea însăși cu totul alta. Ea nu s-a opus copiilor ei cu nici un cuvânt. Ea citea zilnic din Noul ei Testament și pacea și bucuria au umplut vizibil, după o vreme, inima ei; nu mai vorbea decât puțin. Iar două luni mai târziu a rechemat-o Domnul. Dar din tot ce mi-a scris tânăra mea prietenă despre ultimele zile ale mamei ei, nu poate fi altfel decât să ai certitudinea că Cecilie, cu credință copilărească și adevărată în Domnul Isus, a plecat din lume, mergând la El, Răscumpărătorul și Domnul ei. Fiica ei mi-a trimis înapoi Noul Testament, pe care i-l dăruisem celei plecate acasă, cu însemnarea ultimului text pe care mama ei îl citise.

Domnișoara „Loulou” s-a măritat mai târziu cu un ofițer prusac serios, iar Dumnezeu i-a dat trei fiice, pe care se străduiește să le crească pentru Domnul.

De multe ori a trebuit să mă gândesc la diferitele evenimente ale acestei simple și totuși așa de minunate istorii. Eu văd în toate lucrurile, nepătrunsele căi ale Domnului. Dacă aș fi rămas o zi în plus în Leipzig, n-aș mai fi ajuns niciodată la Berlin. Dacă atunci, la Berlin prietenul meu nu m-ar fi întâlnit tocmai la acel colț de stradă, la timpul potrivit, pentru a mă invita la Potsdam și dacă aș fi ajuns un minut mai târziu la birou, iar funcționarul ar fi plecat, n-aș fi ajuns nici la tren și nici la Potsdam. Și mai departe: dacă Domnul nu m-ar fi condus la un ofițer, care să ghicească numele uitat sau pronunțat greșit și să cunoască familia pe care o căutam, n-aș fi ajuns niciodată pe Dealul..., la Cecilie, al cărei timp de har trebuia să se sfârșească peste două luni. Dar Dumnezeu mi-a ascultat rugăciunea și intervenția în favoarea ei, în cei patruzeci de ani, iar vizita mea, prin îndurarea Lui, trebuia să-i aducă lui Cecilie mântuire veșnică și viață și fiicei ei pace și binecuvântare veșnică.